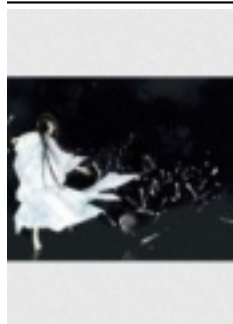

Đông Nguyệt Quý Dạ Ngữ

Contents

Đông Nguyệt Quý Dạ Ngữ	1
1. Giới Thiệu + Văn Án	1
2. Tiết Tử: Ô Bồn Cư	3
3. Chi Thứ Nhất: Khởi Đầu	6
4. Chi Thứ Hai: Nhập Ma	16
5. Chi Thứ Ba: Vi Mệnh	22
6. Chi Thứ Tư: Bất Xá (*)	29
7. Chi Thứ Năm: Rung Động	36
8. Chi Thứ Sáu: Trả Giá	45
9. Chi Thứ Bảy: Thương Cảm	53
10. Chi Thứ Tám: Bị Lãng Quên	59
11. Phiên Ngoại: Thiên Tàn Bi.	64

Đông Nguyệt Quý Dạ Ngữ

Giới thiệu

Thân là một vi mệnh vu, lại để cho một gốc hoạ chủng kí thân. Nàng là vu nữ phụng sự trời cao, cũ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nguyet-quy-da-ngu>

1. Giới Thiệu + Văn Án

Tác giả: Hồ Điệp Seba.

Converter: Răng Khểnh.

Nguồn raw: Tàng Thư Viện.

Edit+Beta+Ebook: Tiểu Hồng

(mieuanhquan.wordpress.com)

Thể loại: Cận đại, Huyền huyền, Ma quái hoặc là Dị giới gì đó.

(Thông cảm, ta chia thể loại luôn tẻ vô cùng!!!)

Độ dài: 8 chương+1PN.

Giới thiệu:

Thân là một vi mệnh vu, lại để ột gốc hoạ chủng kí thân. Nàng là vu nữ phụng sự trời cao, cũng là yêu nhân đầy tà khí. Hơn trăm năm dài đằng đẳng, nàng làm bà, làm mẹ, làm vu nữ bảo hộ một vùng đất; rồi không hiểu vì sao, lại cùng tên Ma nhân Diệp Lãnh, kẻ bị chính nàng phong ấn trong cơ thể người, dây dưa không rõ. Chút tình cảm ít ỏi, chút hy vọng chôn sâu nhất trong đáy lòng... Nàng có thể bỏ xuống gánh nặng đã đeo trên lưng mình hơn trăm năm, làm một Kim Anh Tử chân chính?

Giải thích trước một số từ ngữ trong truyện:

1. Vu: thầy pháp, thầy cúng, phù thủy, pháp sư...
2. Vi mệnh: làm trái lệnh.
3. Hoạ chủng: kẻ gây hoạ, ý nói yêu ma.
4. Yêu nhân: Kim Anh Tử có thân xác con người, nhưng lại bị đồng hoá với yêu lực của hoạ chủng, coi như nửa người nửa yêu.

Văn án:

Một loạt chuyện yêu dị kì đàm, đọc xong, cũng coi như giải buồn ột đêm trăng cô độc...

1.

Nàng bước từng bước, xuất hiện trong dòng chảy của lịch sử.

Sau đó lại bước ra, nhẹ nhàng thanh thản sống cuộc đời của Kim Anh Tử.

Một bàn tay ấm áp nhắc cho nàng nhớ, nàng không phải chỉ có một mình.

Vi mệnh vu cuối cùng đã biến mất khỏi chốn trần ai.

Nhưng cuộc sống của Kim Anh Tử, từ một khắc đó mới thực sự bắt đầu.

2.

Đối xử với nam nhân, nàng chỉ biết một phương pháp: ân uy đều có.

Tên Ma nhân Diệp Lãnh luôn bám dính lấy nàng không rời, thực xúi quẩy cũng gặp đải ngộ như vậy.

Nhưng nàng không hiểu rằng, Diệp Lãnh không phải là con của nàng, mà là người bên gối, cho dù hấn cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam.

3.

Người ta nói đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma.

Phong ma Diệp Lãnh không gặp đồng loại, hấn chỉ đụng phải Kim Anh Tử...

Không ngờ, hấn cũng có ngày biết thế nào là báo ứng!

4.

Có lẽ, nàng cũng không phải là cần quan hệ xác thịt gì cả.

Nói không chừng, thứ nàng cần chỉ là chút nhưng nhớ khi phản tác dụng. Chỉ cần có tiến bộ, chậm chậm giáo huấn là được.

Nàng bèn nâng chân, cẩn thận nới lại các khớp xương cho Diệp Lãnh, thuận tay truyền cho hấn chút yêu khí, đau đớn của hấn đã giảm bớt đi nhiều.

Khó khăn co duỗi tứ chi, nằm một ngày hai đêm, thắt lưng của hắn đã mỏi như sắp gãy ra đến nơi. Hắn rất muốn nhân cơ hội đánh lên... Nhưng kinh nghiệm chiến bại nhiều năm nhắc nhở hắn, nếu quang minh chính đại tấn công, nhiều lắm chỉ là trật khớp mà thôi. Nếu đánh lên... Hắn nhớ tới lần trước bị nàng lột trần phong bế ngồi dưới thác nước “tĩnh tâm” một tháng, liền rùng mình một cái. Khủng bố a!

“Ta đi trước.” Không đợi hắn kịp miên man nghĩ thêm cái gì, Kim Anh Tử thần nhiên quay người đi.

“Áy, từ từ!” Hắn quyết định rồi. Vũ lực không được, ít nhất cũng phải tìm lại chút uy phong trên giường. “Toàn thân ta đều đau nhức, nàng ít nhất cũng dìu ta đi chứ...” Hắn lẩm bẩm trong miệng, tay heo đã ôm lấy Kim Anh Tử, bắt đầu không an phận.

Kim Anh Tử nhìn hắn một cái. “Thật muốn ta đưa ngươi về?”

“Đương nhiên, nàng cũng phải phụ trách một chút chứ. Đánh ta thành như vậy...” Diệp Lãnh làm bộ hợp tình hợp lý nói.

Kim Anh Tử lo lắng một lát. “Được rồi, nếu ngươi đã muốn như vậy...” Từ cánh tay nàng lại xuất hiện vô số rễ cây, quấn chặt lấy Diệp Lãnh, nâng lên cao, bắt đầu quăng quật trong không trung.

Lần trước, có mấy đứa nhỏ đến chỗ dạy làm gốm của nàng, có nói chuyện phiếm cái gì mà lực ly tâm với lại đường parabol. Nghe có vẻ rất thú vị, nàng chưa có cơ hội thử. Hiện tại, có vẻ chính là thời cơ của nàng rồi.

Ném qua ném lại ước lượng lực đạo, Kim Anh Tử khẽ kêu một tiếng, dồn sức, ném Diệp Lãnh về phía trước, hắn quay cuồng trong không trung kêu thảm thiết, dần dần chỉ còn là chấm nhỏ rồi biến mất.

Theo lý thuyết, hắn là còn về nhà nhanh hơn nàng nữa kìa. Có sai khác chẳng qua là vài huyệt mà thôi.

Nàng cũng định chạy theo, chợt góc váy bị níu lại.

Cúi đầu nhìn, là một đoá hoa nhỏ trắng xinh xinh, dính sương đêm, lại sáng ngà ngà. Chính là hoa bản mạng của nàng, hoa lựu dại, kim anh.

Ngồi xuống gỡ chỗ vướng, sương trên cánh hoa hết như một giọt lệ nhỏ xuống.

Hoa rung động rơi lệ sao?

Nhưng ai rung động, ai rơi lệ? Ánh trăng lặng im, hoa cũng không nói thành lời. Nàng đứng lặng trong rừng, cũng giống như một cây lựu hoang dại thấm đẫm sương đêm. Thương tiếc mà mọi nữ nhân bình thường đều có thể có.

Nàng cầm bàn tay Diệp Lãnh, đây là tay nam nhân của nàng.

Phải! Nam nhân. Của nàng...

2. Tiết Tử: Ô Bồn Cư

1.

Đó là một thị trấn bình lặng nằm bên bờ biển, một khu thành đầy nắng và gió, cùng vị tanh mặn đặc trưng của biển cả, lúc nào cũng yên tĩnh như chỉ biết chăm chú nhìn về phía đường chân trời xa xôi.

Thành trấn này gọi là Hoa Liên, là thành trấn lớn nhất nằm ven biển Đông, nhưng lại không giàu có tấp nập. Khách giao thương qua trấn, ai cũng vội vàng, nhưng đều chú ý tới một khách điểm nằm ngay trên đường chính.

Khách điểm này bề ngoài nhìn rất bình dân, ngay cả biển hiệu nho nhỏ cũng bị cát bụi làm mờ. Nếu cố gắng nhìn thật kĩ, mới có thể đọc được những nét chữ rồng bay phượng múa trên đó: “Ô Bồn Cư”(*).

(*) Tên khách điểm có lẽ có một ý nghĩa gì đó, đáng tiếc, ta luận không nổi. Bạn nào biết, mong được chỉ bảo!

Nữ chủ nhân của quán này, là một người phụ nữ đẹp đến mức khiến người ta hồn xiêu phách lạc, bốn chữ “diễm quang chiếu nhân”(*) quả thật hiện ra đầy đủ trên người nàng, người nào gặp nàng ngay từ cái nhìn đầu tiên lập tức cảm thấy bị choáng ngợp, tim đập thình thịch...

(*) Diễm quang chiếu nhân: có lẽ là một thành ngữ ca ngợi vẻ đẹp diễm lệ của phụ nữ, ta không tìm được câu nói thay thế nào xuôi một chút, nên để nguyên.

Nhưng mỗi khi nhìn vào mắt nàng, mọi mơ tưởng xuân tình đều bị dội ột gáo nước lạnh, ảm đạm biến mất không còn một dấu vết.

Đôi mắt kia lạnh lẽo như băng giá, như thể mọi ý định, tâm tư ghê tởm hướng về nàng đều bị phản chiếu rõ mồn một, nhưng lại không ảnh hưởng đến nàng mấy may. Nàng đã ở chỗ này mười năm, hàng xóm xung quanh luôn một mực “kính nhi viễn chi”(*), chỉ có những kẻ bên ngoài đến không biết mới dám đùa giỡn với nàng.

(*) Kính nhi viễn chi: chỉ dám đứng nhìn chứ không dám lại gần.

Việc buôn bán của nàng rất bình thường, thậm chí hơi kém, dù sao người trấn này không hay có nhả hứng uống trà thưởng hoa gì, chỉ có một ít ngoại nhân đi qua ghé vào, cũng có vài người lén lút đến tìm nàng mua chút hương liệu hoặc trà. Nhưng nàng có tay nghề làm đồ gốm thượng thừa, lại có kiên nhẫn. Mỗi năm mở một hai lớp học làm gốm, trẻ con ở mấy trấn gần đó cũng sẽ đến học, chủ yếu là đám trẻ bụi đời – ý của nàng cũng là muốn hướng dẫn lũ trẻ làm chút việc bổ ích, khỏi phải suốt ngày lông bông du đãng bên ngoài.

Nàng đối với nam nhân chưa bao giờ cho được một nét mặt tử tế, nhưng đối với phụ nữ và trẻ em luôn rất ôn nhu hoà ái, vô cùng nhẫn nại.

Hàng xóm đều nói, nếu trẻ con trong nhà ban đêm bị ma quỷ hoảng sợ quấy khóc, cần niệm kinh cầu Phật, dâng tiền xin thần linh phù hộ trừ ma đuổi quỷ, còn không được nữa thì ôm đến nhờ Kim Anh xem cho, hôm sau lập tức khỏi hẳn.

Có đôi khi, gia đình lục đục, người ta cũng tìm đến chỗ nàng uống trà, kể khổ một phen, sau đó không hiểu vì lẽ gì mà mọi chuyện bỗng trở nên không tệ hại như lúc ban đầu.

Việc nàng buôn bán kém đôi khi sẽ khiến hàng xóm thay nàng lo lắng, còn nàng chỉ cười cười: “Không sao, thu chi cân đối là được, dù sao cũng còn Diệp Lãn.”

Có người vẫn dài dòng khuyên bảo: “Diệp Lãn tuy là tốt...nhưng lần này, hắn đã chạy mất mặt cả năm trời. Hai người “chiến đấu” lâu như vậy, cũng nên tính cách khác...”

Kim Anh cười cười: “Không cần tính toán gì cả, cứ để vậy đi. Bỏ hắn, chẳng lẽ ta sợ không tìm được ai tử tế hay sao? Là hắn bám lấy ta thì có.”

Thấy nàng không thêm để ý mà người kia thở dài, sang năm mới tuổi càng lớn, nhưng thanh xuân của nàng không hề mất đi một phần. Khi nàng mới đến, chỉ khoảng mười chín đôi mươi, mười năm ở thành này, nam nhân gặp qua nàng rất nhiều, người chịu khổ cũng không ít, dân trong thành biết thích nghi, từ lâu đã không dám trêu chọc gì, nhưng người bên ngoài mỗi khi nhìn thấy nàng là liền nhìn chòng chọc không buông tha. Tính tình nàng đoan chính đứng đắn, ngoại trừ đồ ăn nấu ra khó có thể nuốt được thật, so với một tiểu cô nương vụng về còn không biết kém bao nhiêu lần, thì chỉ dựa vào mỹ mạo và tính nét nàng, cũng không cần phải lo lắng việc chung thân.

Điều kì lạ chính là, tại sao một mỹ nhân đầy khí chất như vậy, lại chấp nhận giao thiệp với kẻ lang bạt như Diệp Lãn. Vóc người Diệp Lãn cao lớn như vận động viên, tự nhận là đã đi khắp bốn bể. Tướng mạo anh tuấn, nhưng tính nét lại hoàn toàn bất đồng, không có kiên nhẫn nói chuyện với người khác, hàng xóm mỗi lần gặp hắn đều không thể nói quá mười câu.

2.

Nàng muốn rút tay về, nhưng vị khách trước mặt này lại mang vẻ mặt si mê, cố chấp kéo lại, miệng lải nhải những câu hồ ngôn lộng ngữ, đều là những lời phong tình mê hoặc người khác.

Kim Anh đã cảm thấy phiền chán, đánh không được, không đánh cũng không xong. “Tiên sinh, nếu ngài muốn tìm người bàn chuyện yêu đương, mời đi quán rượu.” Nàng bình tĩnh khuyên. “Chỗ của ta chỉ là quán trà nho nhỏ, bán hoa trà gồm sứ, không bán tình yêu.”

“Nàng sinh ngày nào? Là ngày nào vậy?” Vị khách kia li lợm nắm chặt tay nàng, giống như những lời nàng nói không hề lọt vào tai hắn một chữ.

“Mặc kệ là ngày nào, nhất định là cùng một ngày sinh với nữ nhân mà ta yêu nhất trên đời...”

...Thật thiếu sáng tạo! Nếu nàng nhớ không nhầm, ba mươi năm trước đã có một vở kịch dùng lời thoại như vậy.

“Nàng thật thơm a...Dùng hương liệu gì thế?” Hắn tiến lên từng bước. “Ngửi mùi có vẻ giống hoa hồng. Nàng nên tên là Mân Côi(*) a...gọi Kim Anh(**), nghe tầm thường quá...”

(*) Mân Côi: nghĩa là hoa hồng.

(**) Kim Anh: hoa anh đào.

“Tên đầy đủ của ta là Kim Anh Tử.” Nàng cuối cùng cũng lên tiếng, tiếp sau đó liền nghe thấy người khách kia kinh hô một tiếng, nhảy ra sau, dùng một tay bịt chặt miệng vết thương trên bàn tay còn lại. Đường cắt tuy nông, nhưng cửa qua trọn vẹn cả bàn tay, máu tuôn ra không cầm lại được.

Nàng cầm một cây kéo, tuy rằng không có máu trên đó, giơ giơ về phía hắn: “Xin lỗi, ai bảo ngài không chịu buông tay...Ta cầm kéo, liền không cầm chế nổi ý muốn sửa chữa một vài thứ.”

Nhưng vẻ mặt nàng lại vô cùng quỷ dị nhìn dấu máu trên đầu ngón tay, ánh mắt tà mị liếc hắn một cái rồi nhẹ nhàng liếm sạch những vết máu đó.

Giống như một nữ quỷ xinh đẹp, đang chuẩn bị ăn thịt người. Hắn thét to một tiếng, lao đảo chạy đi, lại bị một người cao lớn chặn lại tại bậc cửa.

Người vừa đến trừng mắt dữ tợn nhìn hắn, liếm liếm môi, trong bóng đêm, hắn nhìn thấy rõ răng nanh nhọn hoắt...

Hắn lại càng kêu la thảm thiết, liều chết bỏ chạy về nhà, rồi chịu ám ảnh mà lâm bệnh một thời gian dài.

Kim Anh Tử khoanh tay, đứng nhìn người vừa vào cửa, mặt không chút thay đổi. “Về khi nào vậy?”

“Vừa xong.” Diệp Lãnh cũng nghiêm mặt. “Nàng đang bận liếc mắt đưa tình với người khác, ta không nên quấy rầy mới phải.”

Kim Anh Tử trừng mắt nhìn hắn, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Nàng làm cơm cho ta ăn?” Diệp Lãnh lạnh lùng hừ một tiếng. “Phụ nữ không phải chỉ nên nấu cơm cho nam nhân của mình thôi sao?”

Nàng có chút ngạc nhiên nhìn Diệp Lãnh, sau đó bình tĩnh lại rất nhanh. Chung giường chung gối với nhau đã vài chục năm, nhưng khởi đầu của bọn họ hoàn toàn chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi.

Nam nhân bạc tình, thiên kinh địa nghĩa. Nàng gật đầu tán thành.

Sau đó, cũng rất từ tốn vươn tay cầm một cái bình hoa mới đắp xong đang chờ sấy khô gần đó, nện xuống đầu Diệp Lãnh: “Không còn cách nào khác, chấp nhận đi.” Nàng nói đủ “ôn hoà nhã nhặn” rồi đi xuống bếp.

Diệp Lãnh máu chảy đầy mặt đang ngồi tháo giày ở cửa, sững sờ hỏi: “Kim Anh Tử! Ý của nàng... là nói... nàng là nữ nhân của ta? Ờ, có đúng không?”

Một cái nồi hầm đầy canh gà bay ra, đập thẳng vào mặt Diệp Lãnh.

Canh này cũng không tệ lắm, nhưng sao lại có mùi máu tươi?...Oa! Còn không phải máu của chính ta hay sao? Diệp Lãnh lại tiếp tục lải nhải: “Nàng thật sự là nữ nhân của ta? Có thật không vậy?”

Lần này thì ngay cả dao chặt xương cũng bay ra. Diệp Lãnh nhẹ nhàng nghiêng người né qua. Đánh mấy chục năm, hắn đã sớm nắm hết thủ đoạn của Kim Anh Tử. Còn đang đắc ý cười, chợt thấy bên vai đau nhói, nhìn xuống, một chuôi dao gọt hoa quả nhỏ nhắn đang nhẹ nhàng rung động, phần lưỡi đã cắm ngập vào xương đầu vai hắn.

“...Nàng muốn sát phu, đợi lúc lên giường rồi sát không được sao?” Hắn trợn mắt nhe răng nhổ con dao nhỏ xuống. “Đừng có để đến khi đó lại hạ thủ không được!”

Kim Anh Tử dọn đồ ăn lên, ánh mắt lạnh nhạt nhìn hắn: “Người không sợ thì tự mình thử xem. Đừng để giống lần trước, quang mônng chạy mất.”

Diệp Lãnh giận dữ, còn muốn cãi mấy câu, bụng lại lên tiếng biểu tình. “Ăn cơm trước!” Hắn ngang ngược ngồi xuống, cầm cái bát đưa đến trước mặt nàng: “Cơm!”

Nàng nghiêm chỉnh xới đầy chặt cơm cho hắn, cầm hai cái đũa cắm thẳng đứng vào bát, nhìn rất giống cồng cơm người chết.

Diệp Lãnh lại không chút để tâm, vùi đầu vào ăn, Kim Anh chỉ ăn chậm chậm, hai người im lặng không nói chuyện. Đến khi được lưng lửng dạ, Diệp Lãnh lại có tâm tình mở miệng: “Nàng là nữ nhân của ta, đúng không?”

Kim Anh Tử dùng đầu đũa chuẩn xác chọc vào tai hắn, dùng sức vừa phải, vừa vặn khiến cái đũa...yên vị cắm trong lỗ tai.

“Ta đi lấy thêm canh.” Nàng không trả lời, thản nhiên xoay người xuống bếp.

3. Chi Thứ Nhất: Khởi Đầu

1.

Trung Hoa Dân Quốc năm 1928, nàng vừa tròn mười bốn tuổi.

Những năm tháng đó đã xa rất xa rồi, nhưng mỗi lần nghĩ đến, nàng đều nhớ rõ ràng như thể chuyện xảy ra vừa mới hôm qua, hôm kia thôi. Thương hải tang điền, biển cả hoá nương dâu, thời gian vùn vụt trôi qua trong yên lặng, cho đến một ngày, khi nàng soi vào gương, chợt hốt hoảng khi nhìn thấy hình bóng cụ nội mình.

Nghe nói, nàng rất giống cụ hồi trẻ, giờ thì rõ rồi, đến khi nàng già đi, lại nhìn y hệt bộ dáng cụ trong trí nhớ.

Mùa thu năm đó, cụ nội bước sang tuổi bảy mươi tư. Thời đó, người ta lập gia đình sớm, sang tuổi sáu mươi trở thành cụ ông, cụ bà cũng không có gì lạ.

Đáng lẽ ra có thể an ổn hưởng phúc tuổi già, nhưng cụ lại mệnh khổ, con dâu và cháu dâu ai cũng mất sớm, cho nên, ngày thanh niên cụ thủ tiết nuôi lớn ông nội, rồi thay bà nội chăm sóc cha, sau đó là đến lượt các cháu. Một nhà mấy thế hệ, đều lớn lên trong vòng tay cụ cả.

Năm tháng qua lâu, một vài chuyện vụn vặt nàng không thể nào nhớ rõ nữa, nhưng có những chuyện lại đặc biệt khắc sâu trong đầu, như chữ tạc trên đá, muốn quên cũng không được.

Lúc đó, ở Đài Bắc có rất nhiều người Nhật sinh sống. Nhà nàng ở một con phố vắng vẻ, mở một hiệu thuốc Đông Y nho nhỏ, cuộc sống cũng không thể nói là khó khăn. Nhớ khi nàng còn nhỏ, cụ nội vẫn khoẻ mạnh, hàng xóm xung quanh nếu có trẻ nhỏ bị cảm mạo, hay ban đêm khó chịu quấy khóc, đều ôm đến nhờ cụ xem – không phải nhờ ông nội, hay nhờ cha.

Tuy rằng, nghề y của nhà bọn họ là cha truyền con nối, từ xưa cũng là thế gia. Nhưng ngày nhỏ, nàng chỉ biết, đơn thuốc của cụ luôn không tầm thường, ngày trẻ cụ chính là “ông di”(*) của đất này. Ngày đó, phụ nữ thân phận vẫn còn thấp, không được tham dự vào việc gì lớn. Nhưng mỗi khi có hạn hán hay lũ lụt, cúng tế thần linh, các loại việc lớn, luôn có người đến cung kính mời cụ đi. Khi cụ nói câu gì, mấy đại nhân vật luôn chăm chú lắng nghe, không ai dám phản bác.

(*) Ông di: là cách gọi nữ tư tế của người Siraya (thổ dân gốc của Đài Loan), trong quan niệm của người Siraya, không nghe lời ông di chính là xúc phạm thần linh. Nhiệm vụ chủ yếu của ông di là duy trì hoạt động hiến tế, xua đuổi tà ma. Ngoài ra ông di còn dự báo điềm xấu, chỉ bảo cách “xu cát tị hung”...

Ô! Cụ nội của nàng thật giỏi a!

Nhưng, một người cường hãn như vậy, vẫn không phải là đối thủ của thời gian, nhiều năm vất vả mệt nhọc, khiến cụ cũng phải gục ngã.

Khi nàng mười bốn tuổi, thời gian cụ có thể ngồi đã ít hơn nhiều so với thời gian nằm, cả ngày hầu như không còn sức làm việc gì. Nhưng hàng ngày, cụ vẫn kiên quyết phải chải đầu, thay quần áo, không cho người ngoài nhìn thấy mình thê thảm. Tuổi già sức yếu, những việc đó đương nhiên do con cháu đảm nhận.

Cụ không oán thán bệnh tật, chỉ oán mình làm liên lụy con cháu.

“Cụ, cụ lại nói gì vậy?” Nàng thường khuyên như vậy. “Chúng con đều do một tay cụ nuôi lớn, phải hiếu thuận với người là lẽ đương nhiên.”

“A Lâm, con mới có vài tuổi đầu, sao suốt ngày lại ru rú trong phòng người bệnh?” Cụ nội không vui, rầu rĩ trả lời. “A Ngọc đâu? Sao chỉ thấy con tới, không thấy A Ngọc?”

Hoàng Lâm chột nghẹn lời. Chị gái nàng hơn nàng hai tuổi, nhìn bề ngoài hai chị em không khác nhau mấy, đều là những cô gái bình thường. Nàng không hiểu chị lắm, nhưng có một điều rõ ràng là người chị thông minh lanh lợi của nàng đối với cuộc sống tiểu thương nho nhỏ này hoàn toàn bất mãn. Chị tìm mọi cách làm quen với một bà người Nhật, đến nhà bà ta học may quần áo kiểu Tây Âu.

Người ngoài đàm tiếu, nói thật không dễ nghe, châm chọc nói Hoàng Ngọc thì học gì chứ, chỉ nguy biến, chẳng qua muốn kiếm một ông chồng Nhật, muốn bay lên cây làm phượng hoàng.

Những lời này, nàng sao nói được với cụ?

Nhưng cụ cũng tinh ý, chỉ thở dài nói với nàng: “Nhà họ Hoàng đời các con đã không còn đàn ông, chỉ sợ là con phải chèo chống môn hộ. Chị con chí cao tài sớ, mắt cao hơn đầu, con phải biết cẩn thận một chút...”

Hoàng Lâm không nói gì, chỉ cúi đầu mân mê chéo áo của cụ nội.

Nhưng cũng vào mùa thu năm đó, một đêm, chị nàng trốn nhà ra ngoài, khi trở về, thần sắc có chút điên điên loạn loạn, quần áo rách nát, trên người còn có vết máu, giống như bị dọa cho kinh hoàng, nhưng vẻ mặt vẫn không giấu được nét vui mừng như điên.

Bị đánh thức nửa chừng, Hoàng Lâm vội vàng chạy ra đỡ chị đang leo vào bằng đường cửa sổ.

“Chị Ngọc? Chị làm sao vậy...” Nàng muốn gọi cha mẹ, Hoàng Ngọc lại đột nhiên bịt chặt miệng nàng, dùng sức lớn như vậy, khiến nàng không thể nào hô hấp.

“Câm đi! Không được nói cho ai cả! Cha mẹ cũng không được, có hiểu không?” Chị thấp giọng đe dọa: “Mày mà nói, tao giết mày!”

Từ nhỏ, nàng đã sợ chị, cho nên chỉ có thể nhịn xuống, khuôn mặt đỏ bừng nghiêm nghị gặt đầu.

Hôm sau, chị của nàng liền thay đổi.

Giống như một nụ hoa ngậm sương một thời gian dài, bỗng nhiên chỉ trong một đêm, liền khai phóng triệt để. Chị xinh đẹp không giống người thường, kiều mị uyển chuyển, phong tình vô hạn, khiến cho tất cả mọi người đều bị mê hoặc. Bà mới tìm đến cửa cầu hôn ngày càng nhiều, cơ hồ muốn đập nát cửa nhà họ Hoàng.

Nhưng chỉ có nàng là càng ngày càng sợ chị gái, mỗi lần đến gần chị, là toàn thân nổi gai ốc, lông tơ dựng thẳng đứng, hoảng sợ vô cùng.

Cuối cùng, nàng lấy có chăm sóc cụ nội, trốn sang ngủ với cụ, nỗi sợ hãi mới an ổn một chút.

Nhưng, đã ở trong một nhà, không tránh được lúc chạm mặt.

Nhân lúc không có ai, người chị xinh đẹp không ai sánh bằng thân thiết ôm trụ nàng, nói nhỏ: “Mày có bép xếp chuyện của chị cho ai không?”

“...Không, em không nói...” Nàng sợ hãi khóc lóc.

Chị gái dữ tợn trừng nàng, đáy mắt chợt xuất hiện những tia máu đáng sợ đầy thèm khát, đe dọa: “Đừng có phá hư chuyện của tao... Kì thật, muốn mày không có phá phách gì, chỉ có một phương pháp...”

Nàng sợ đến mức muốn kêu lên, nhưng âm thanh cứ tắc lại trong cổ họng, xụi lơ ngồi bệt xuống đất. Chị lôi nàng dậy, kéo về kho được liệu ở sau nhà, sức lực không hiểu từ đâu ra, mạnh mẽ vô cùng.

Ta sẽ chết mất! Nàng đã hoảng loạn đến cực điểm. Chị ấy muốn giết ta! Cụ nội, cụ nội, cứu con!

Nàng muốn kêu cứu, nhưng không phát ra nổi một tiếng, cổ họng vẫn như trước, khô khốc phát ra những tiếng thở thô suyền.

Ngay khi chị bỏ nhào vào người nàng, chợt nghe một tiếng la thảm thiết, cả người Hoàng Ngọc bị đẩy qua một bên.

Cụ nội mấy ngày qua ngay cả đứng lên cũng không có sức, giờ lại anh dũng dùng một cái gậy gỗ lớn, đánh liên tiếp vào người Hoàng Ngọc. “Cút ra ngoài, cút khỏi người chết của ta!” Cụ càng hét càng lớn tiếng, tay hạ xuống không chút lưu tình.

Nhưng dù sao cụ cũng là người bệnh nặng lâu ngày, sức lực đã cạn, không được bao lâu, Hoàng Ngọc đã đứng dậy, xông vào cản cổ tay cụ nội.

Chuyện tiếp theo, đối với Hoàng Lâm, chỉ có thể là một giấc mộng, không thể nào là thật.

Cụ nội cào nát cánh tay trái của Hoàng Ngọc, lôi ra một gốc cây đỏ như ngâm trong máu. Cành lá đều đủ cả, thậm chí đang nở hoa, những cánh hoa đỏ tươi không ngừng rơi xuống. Cây hoa kia giương cành lá, giống như một vật còn sống, quất về phía cụ nội.

“Coi thường ta?” Cụ nội nắm chặt gốc cây trong tay, tóc tai đã rối bù. “Ta vẫn là vu sư đất này!”

Giăng co một chốc, gốc cây kia chui vào miệng vết cắn trên tay cụ, sau đó liền biến mất không thấy.

Hoàng Lâm chỉ nhìn đến đó rồi ngất đi. Đến lúc tỉnh lại, mọi chuyện đều thay đổi.

Chị gái tươi đẹp như hoa sau khi bị thương hoàn toàn suy sụp, thậm chí, khí huyết đều biến mất, cánh tay bị mất một miếng thịt lớn, sau khi lành còn lưu lại một vết sẹo đáng sợ.

Chị vừa khóc vừa gào, nói cụ nội cắn chị, cụ là yêu quái. Hoàng Lâm ăn nói vụng về, không cãi được chị, thêm nữa, cụ nội lại hoàn toàn thay đổi, ông và cha đương nhiên tin lời chị hơn.

Từ hôm đó, cụ bị nhốt trong nhà đá ở hậu viện, chỉ có một lỗ nhỏ để đưa cơm, càng không một ai có thể nhìn thấy cụ.

Hoàng Lâm cũng vì thế mà lần nữa đến hai mươi tư tuổi vẫn không chịu lấy chồng. Chị gái đã xuất giá từ lâu, nhưng tình cảm hai vợ chồng không tốt đẹp lắm. Ông và cha đều già yếu, nếu nàng không ở nhà, lấy ai lo cơm nước cho cụ nội? Nhưng đến khi cha mất, nàng không ở nhà nữa, bị chị gái ép gả ột người goá vợ, đã có sáu đứa con.

Gả cho ai, với nàng không quan trọng lắm. Nhưng về sau, ai chăm sóc cụ nội đây? Vợ chồng chị gái thì không bao giờ quan tâm. Từ đêm đó, chị luôn hận không thể giết được cụ nội mà thôi. Mặc áo cưới đỏ thẫm, Hoàng Lâm ngồi ở ngoài nhà đá khóc nức nở.

“...A Lâm” tiếng cụ nội vẫn khinh mạn như trước. “Con là đứa trẻ ngoan. Người kia tuy rằng không vợ, còn có con riêng, nhưng làm người rất tốt, mấy đứa trẻ cũng nghe lời. Tính con như vậy, đi qua nhà đó cũng không phải chịu khổ. Ta mặc dù bị giam, nhưng chuyện ăn uống không phải lo... Con mau mau lập gia đình một chút, đỡ cho ta một mối lo cuối cùng.”

Nàng khóc lớn, bà mối và mọi người phải lôi kéo mãi, mới đem được nàng sang nhà chồng.

Trượng phu hàm hậu thành thật, thấy cô gái trẻ tuổi đến cùng hấn chịu khổ, chăm sóc hấn rất dịu dàng, lại càng đối xử tử tế. Mấy đứa con có chút đáng thương, vẫn sợ mẹ kế ác độc, thấy nàng ôn nhu hiền lành, cũng rất nhanh bám lấy, vô cùng thân thiết.

Đúng như lời cụ nói.

Nhưng đến khi nàng về thăm nhà, chị nàng lại thờ ơ như không có chuyện gì báo cho nàng hay, có người đến mua cụ đi rồi, còn trả một khoản tiền lớn.

Nàng bị doạ ngậy người, quên luôn nỗi sợ ngày trước, gay gắt chỉ trích: “Cụ không phải là người nuôi chúng ta lớn đến từng tuổi này sao? Ngay cả cụ ruột mà chị cũng bán được? Chị không hổ thẹn trước bài vị tổ tiên họ Hoàng hay sao? Nếu không phải cụ thay chị chịu trận, chị đã sớm thành yêu quái rồi! Ông nội, cha, ngay cả chồng chị cũng tin chị, nhưng em đã tận mắt nhìn thấy...”

“Là bà ta hại tao!” Hoàng Ngọc rống lên. “Bà ta hại tao cả đời! Thành yêu quái thì đã sao? Hoa nhi kia đã đồng ý cho tao trở thành người phụ nữ đẹp nhất thế gian, hưởng hết vinh hoa phú quý! Nếu không phải bà ta nhiều chuyện, hiện tại tao đã sớm được hưởng phúc, cần gì phải ngồi coi giữ cái hiệu thuốc thảm hại này, chỉ là một kẻ vô dụng không có tiền đồ?! Bài vị tổ tông thì sao? Có ai phù hộ cho tao không?” Chị nàng điên cuồng cầm lấy bài vị của tổ mẫu, đánh lên người Hoàng Lâm: “Nói đi, nói nữa đi! Hiểu thuận như vậy, tao ày hiểu thuận, dám lên mặt dạy tao...”

Hoàng Lâm bị đánh trúng vài cái, trượng phu của nàng tức đến đỏ mặt, xông qua đoạt lại bài vị. Hoàng Ngọc vẫn không chịu thôi, khóc lóc om sòm, còn cào lên đầu hấn.

Hoàng Lâm giận đến chảy nước mắt, nàng nghĩ, cụ nội đã đến từng tuổi đó rồi, còn bị chị bán đi. Không biết là bán đi đâu, làm cái gì... Nàng càng nghĩ, càng khóc lớn.

“A Lâm, đừng khóc...” trượng phu nhắc Hoàng Ngọc ném qua một bên, cầm bài vị tổ tiên đưa cho nàng. “Chúng ta từ từ tìm kiếm, chắc chắn sẽ tìm được. Ta thấy, chúng ta cũng đem bài vị cha mẹ về nhà thôi, làm người quan trọng nhất là hiểu thuận.” Chỉ vì những lời này của hấn, mà nàng đã quyết tâm nhận hấn là người chồng mình yêu thương cả đời. Thật sự là một người tốt, thấu tình đạt lý.

Nhưng tìm nhiều năm, lại không tìm được một chút tin tức nào. Cho đến khi nàng mang thai, cả ngày khóc lóc nỉ non, mới nhận được một phong thư ngắn của cụ nội.

Cụ nói cụ đã không còn là người của thế gian, người đến mua cụ đã giúp cụ dứt khỏi hồng trần. Vốn dĩ không còn tưởng niệm trần thế, nhưng vì Hoàng Lâm ngày ngày khóc lóc, làm nhiều loạn tu hành của cụ. Suy cho cùng, huyết mạch tương liên, khó có thể chặt đứt. Cụ muốn nàng ngừng nhưng nhớ, lấy chồng con làm đầu.

Những lời này, còn lâu nàng mới tin. Cụ nội sợ nàng hao tâm tổn lực, mới cố ý an ủi nàng. Nhưng, nàng lại hy vọng, chuyện này là thật, cụ đi theo Bồ tát tu hành, không phải chịu khổ.

Cả đời nàng, quả nhiên là thương chồng yêu con. Cả con chung con riêng, tổng cộng là mười đứa, náo nhiệt ầm ĩ. Nàng bây giờ đã sớm qua cái tuổi của cụ nội ngày trước, con cháu nhất mực hiểu thuận, việc công tác, học tập bận mải đến đâu, vẫn sắp xếp thời gian đến thăm nàng... Trượng phu năm ngoái đã qua đời, nàng nói muốn đi viện dưỡng lão, con cháu hết đứa này đứa kia không biết khóc lóc van xin bao nhiêu lần, vẫn bị ý chí kiên quyết của nàng khuất phục, đành để nàng đi.

Hiện tại, nàng ở viện dưỡng lão, cuộc sống rất tốt, yên tâm thoải mái, không phiền lụy con cháu. Ngày ngày niệm Phật, mong thay chúng tích ít công đức. Cũng là thay cụ nội cầu phúc. Cụ nhất định vẫn còn sống. Cụ là vu sư của vùng đất này!

2.

“Nhìn vài chục năm rồi, chưa chán sao?” Diệp Lãnh uể oải. “Này, đang nói với nàng đấy!”

Kim Anh Tử bình tĩnh, đứng ở một ngọn cây lung lay sắp đổ, nhìn bà lão đang chuyên tâm niệm Phật ở đằng xa.

“Không để ý tới ta?!” Diệp Lãnh nổi nóng. “Trong tay ta có khế ước bán thân của nàng đó!”

Kim Anh Tử không đáp lời, nhưng dùng một chân đạp hất khỏi ngọn cây, tiếp tục nhìn chăm chú vào nỗi quuyền luyện duy nhất còn ở nhân gian của nàng.

Diệp Lãnh nhe răng trợn mắt phi thân lên: “...Ta đi ăn bà lão kia, xem nàng có để ý đến ta hay không?”

“Cứ thử xem.” Nét mặt nàng lạnh lùng, làn da trên cánh tay vỡ nát, xuất ra vô số cành cây, không chút khách khí quát về trước.

Diệp Lãnh né trái né phải, trong lòng liên tục kêu khổ. Lúc trước mua nàng về, vốn là để trả thù, nào biết lúc đó hắn đã tới muộn. Kiền bà(*) sắp chết đến nơi này chẳng những hàng phục hoá chủng bám rễ trong người mình, còn tận dụng luôn yêu lực để sử dụng. Hắn hận cực kì, nhưng rốt cuộc vẫn đánh không lại.

(*) Kiền bà (mụ chủ chứa): vừa để chỉ tú bà lâu xanh, vừa là lời mắng những người phụ nữ thấp kém.

Đành phải uất ức chạy đi.

Đáng thương thay, nguyên thân của hắn cũng chỉ là một tiểu ma, chưa kịp tu đến độ cao thâm, đã bị Kim Anh Tử lúc còn trẻ phong ấn trong thân xác con người, không thể xoay chuyển, tu ma không được, đành phải đổi sang tu luyện theo Đạo Giáo của con người. Nhưng tiến độ so với tu thành ma đầu thật sự chậm như rùa, thỉnh thoảng còn bị tâm ma quấy nhiễu.

Thật vất vả tu luyện ra chút bản lĩnh, liền kích động chạy về, muốn nhân lúc kiền bà còn chưa chết mà báo thù. Nhưng đến lúc mua về mới thấy, người trước mặt đã cải lão hoàn đồng, sớm đã đánh bại kẻ kí sinh trong người mình, ngoại trừ việc thừa hơi tổn lời cãi nhau với nàng một trận, hắn chỉ có thể sờ sờ mũi, quay đầu chạy đi tu luyện tiếp.

Lần thứ hai, hắn bế quan mười năm, tự cho là thăng cấp cao thủ. Cái gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn, lần này hắn hẳn được như nguyện đi? Kết quả, nàng chẳng những không thêm nhớ đến hắn, còn càng ngày càng mạnh lên, cũng đẹp hơn, thậm chí mở một quán trà thuốc nhỏ, bình thần sống giữa người thường.

Trả thù không có kết quả, còn thiếu chút nữa bị Kim Anh Tử đánh chết. Nhưng cuối cùng, vẫn giống như đạo trước, nàng lại do dự. Nữ nhân này, cơ bản không có can đảm giết người.

“Tha cho người thôi, đừng gây hoạ nữa.” Kim Anh tử thần nhiên nói. “Cũng đừng tới phiền ta.”

“Không nói nữa!” Hắn chỉ còn chút hơi tàn, giọng nói suy yếu. “Ít nhất cũng phải ngủ với ta một lần! Ta là người đã mua ngươi từ trong thạch lao về...Chịu ơn không trả, là tác phong của đám vu sư các ngươi sao?!” (TH: Lão đề nghị quá trắng trợn =.=)

Nàng trợn mắt nhìn hắn: “...Này, này, này...ngươi phát điên rồi hả? Ta năm nay đã tám mươi tư đó! Đều là cù cố người ta cả rồi, ngươi còn đòi ngủ?”

“Thì làm sao?” Hắn miễn cưỡng ngồi dậy, ưỡn ngực. “Lão tử năm nay vừa tròn ba trăm tuổi! Ngươi vẫn còn là một tiểu cô nương thôi!”

Nàng lộ ra vẻ mặt vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Được rồi, nhưng ta đã không làm chuyện phong nguyệt vài chục năm rồi, trên thực tế cũng chỉ mới giao hợp vài lần.” Nàng nhún vai. “Đừng quá thất vọng.”

“...Hả?” Diệp Lãnh trợn mắt cứng lưỡi, vốn muốn làm khó nàng một lần, chọc nàng giận cũng được. Không ngờ, nàng lại rõ ràng thẳng thắn đến thế, còn chủ động kéo hắn đang sợ chết khiếp vào phòng ngủ. “Ta rõ ràng còn đang bị thương gần chết a ~ ngươi muốn làm cái gì? Làm cái gì? Phi lễ...A ~”

Cứ nghĩ đến đó hắn lại bực mình. Tuy đạo hạnh không cao, nhưng tốt xấu gì cũng là một yêu ma phong lưu phóng khoáng, từ trước đến nay chỉ có hắn tập kích cô nương, không ngờ lại bị một yêu nhân tập kích lại. Còn hô “phi lễ...”

Nhưng, ném qua tư vị của hoạ chủng, những nữ nhân khác lại không còn tư vị gì nữa. Thật là bị hãm hại mà!

Có lẽ là nam nhân, nên dù là ma, hấn vẫn còn lưu lại chút tự tôn nam tính. Tuy nhiều lần đi tìm Kim Anh Tử quyết đấu (sau đó bị đánh bại), cùng nàng chung chăn gối (bị ép mà phải làm thực), nhưng cứ cách một khoảng thời gian, hấn sẽ yên lặng rời đi bế quan tu luyện, hy vọng lần sau trở về có thể đánh bại nàng.

Dây dưa như vậy, qua sáu mươi năm, số lần hấn thắng... bằng không!

Điều này, cho dù là ma hay thần cũng phải tức phát điên.

“Đánh đủ chưa? Bà điên!” Hấn bị đánh đến xây xát cả người, bạo hoả bộc phát. “Nếu muốn đã sớm ăn rồi, còn chờ tới giờ ở trước mặt ngươi thông báo?! Ngươi động não chút được không...”

*TH: xưng hô của hai người này ta edit có hơi hỗn loạn, cũng bởi bọn họ trở mặt với nhau nhanh quá, lúc thì thân thiết, lúc lại mắng nhau không ra gì. Ta cứ tùy tình huống mà làm thôi. Khi tình cảm ngọt nhạt thì “ta – nàng”, khi cãi nhau (họ cãi nhau thật, không phải cãi yêu cầu) thì “ta – ngươi”, riêng lời của Kim Anh Tử nói với Diệp Lãnh ta sẽ để là “ta – ngươi”, cho đến khi chị bớt “coi thường” anh hơn một chút.

“Ở trong xác người nhiều năm như vậy, vẫn tâm tâm niệm niệm muốn ăn thịt người, không thể tha được!” Kim Anh Tử thần nhiên nói, thể công lại càng sắc bén, cánh hoa bay tán loạn, nhìn như nhu nhược, lại sắc bén như dao, Diệp Lãnh sợ tới phát run.

“Muốn đánh về nhà đánh, ở bên ngoài giáo huấn nam nhân nhà mình uy phong lắm sao?!” Diệp Lãnh rống to. “Tốt xấu gì cũng chừa cho ta chút mặt mũi! Ta mất mặt, nàng vẽ vang lắm đấy!”

Kim Anh Tử thoáng lo lắng. “Vậy chờ quay về Hoa Liên rồi nói sau.” Nàng thu cánh vào cơ thể, trên cánh tay có vết sẹo nhạt đến không còn nhìn rõ.

Diệp Lãnh lau cái trán đầy mồ hôi, trong lòng càng bị thương. Hấn vốn muốn bế quan hai mươi năm, kết quả chưa tới hai tháng liền nhấp nhểm chạy về. Bản khoản không biết kiền bà đang làm cái gì? Đúng là hoạ chủng gây hoạ. Nhìn hấn anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng là thế, cư nhiên bị ngược gần chết, đại thù lại có khả năng vĩnh viễn không trả nổi.

“Vạn dặm xa xôi chạy đến đây, chỉ đứng xa nhìn, thì được chuyện gì?” Diệp Lãnh tức giận. “Nhìn nhiều năm như vậy, sao không đến gần nói vài câu?”

“Nói cái gì?” Kim Anh Tử hỏi lại. “Nói cụ nội mà nó luôn sùng bái thành yêu nhân rồi?”

“Nàng so với yêu quái còn đáng sợ hơn.” Diệp Lãnh lẩm bẩm, vẫn thấp thỏm sợ Kim Anh Tử lại ra tay.

Nhưng nàng chỉ mờ mịt nhìn chăm chú vào đứa chết gái. “...Nó không sống được bao lâu nữa, thọ mệnh tận rồi, không bệnh mà chết, chỉ ngủ mà đi. Ta đến gặp nó lần cuối... Đó là người cuối cùng còn nhớ ta đã từng tồn tại trên đời này.”

Diệp Lãnh bất mãn. “Vậy ta tính là cái gì?”

“Ngươi không phải là người.” Kim Anh Tử thần nhiên đáp.

“Ai nói ta không phải?” Hấn giận tím mặt.

“Được rồi, ngươi là người.” Nàng bắt đầu sửa miệng.

“Ai nói ta là người?” Diệp Lãnh càng phát hoả. “Lão tử là ma! Ai là người? Ngươi chỉ nói lung tung!”

“Tuỳ ngươi.” Về u sầu của Kim Anh Tử bị hấn phá đến không còn một mảnh. “Mặc kệ là cái gì... Chỉ số thông minh vẫn thấp, đây là chắc chắn.”

“Kim Anh Tử!” Diệp Lãnh rống giận, giơ tay lên cao đánh xuống một tia sét. “Hôm nay, ta tuyệt đối không tha cho ngươi!”

Không lâu sau, cơn giận của Diệp Lãnh đã hoàn toàn tiêu biến, hơn nữa, còn hối hận không thôi.

Kim Anh Tử thuộc loại gặp cứng liền cứng, gặp mềm liền mềm. Diệp Lãnh nghiêm túc bao nhiêu, nàng trả đủ bấy nhiêu. Nếu đánh nhỏ, nháo vui, thì kết cục chỉ là da thịt bị thương. Nếu Diệp Lãnh dám động đến lõi đình, Kim Anh Tử sẽ cho hấn trật toàn bộ khớp trên cơ thể, từ tứ chi đến đầu ngón tay, khiến hấn té ngã trên đất đến không thể động đậy.

Men theo người hấn vẽ ra một đường kết giới, giống như người ta thường làm ở hiện trường tai nạn giao thông. “Người nằm nghỉ một chút, cũng không phải đau lắm...” Kim Anh Tử không yên lòng dằn dò. “Người tu đạo không nên nổi giận như vậy. Ta còn có việc, đi trước...”

“Từ từ, nàng đừng chạy!” Diệp Lãnh kêu to, giãy dụa nhưng không dậy nổi. “Lần trước lúc nàng nói vậy, liền bỏ ta lại hai ngày. Đừng chạy a, Kim Anh Tử! Ít nhất cũng làm liền khớp cho ta đã...”

Làm liền cho người làm gì? Nàng đã chạy không còn bóng dáng, nếu chữa lành, nhất định hấn lại đến gây sự.

Hiện tại, thời gian không còn nhiều, sao có thể để người phá ngang.

Nàng quả nhiên cần giờ thực chuẩn, vừa vận nhìn thấy chất gái lần cuối.

Dĩ nhiên, lúc này đã hôn lìa khỏi xác, đang mờ mịt sợ hãi. Chỉ là đi ngủ, không có chuẩn cho hành trình phía trước. Sứ giả tới đón rùng mình, có chút lo lắng nhìn người mới tới thân phận đặc thù, là yêu nhân đã từng là thần môi(*).

(*) Thần môi: thần trong thần linh, môi trong người làm mai, môi giới, cụm từ này có lẽ hiểu là người thông tri của thần linh, một cách gọi khác của uông di vậy.

“Đừng hoảng, ta chỉ muốn nói lời từ biệt.” Kim Anh Tử thần nhiên nói.

Hoàng Lâm nhận ra nàng, trong nháy mắt hoá thành một tiểu cô nương hơn mười tuổi, nhãn mặt khóc: “Cụ cố,... con sợ!”

“Không phải sợ.” Nàng ôn nhu nói. “Con đã sống đầy đủ kiếp này, mọi điều một người phụ nữ cần làm, cần trải qua đều có đủ. Đây là đoạn đường tiếp theo cần đi mà thôi... Ta vẫn luôn trông chừng con, không cần sợ hãi.”

Chỉ có thể nhìn, không thể giúp đỡ, là đau lòng như cắt da cắt thịt, nhưng vẫn cố ép mình để đưa chất yêu quý ra đi.

“Cụ nội, không phải như vậy.” Hoàng Lâm ngẩng đầu lên từ trong ngực nàng. “Sống đủ một đời, cái gì cần biết con đều biết. Cụ không cần vất vả, con không có sợ...”

Trong nháy mắt, nàng vừa chua xót vừa kiêu ngạo vì đứa chất ngoan ngoãn này. “Đi đi, đi cẩn thận.”

Sứ giả cầm tay Hoàng Lâm, nhìn thần môi tiền nhiệm đã nửa thành yêu. “A di đà phật.”

“Phiền ngài.” Nàng khom người, sứ giả cuống quýt đáp lễ.

Vừa bước đi, còn quay đầu nhìn lại, Hoàng Lâm lưu luyến theo chân sứ giả biến mất trong hư không.

Đứng một lát, nàng chậm rãi ngồi xuống bên giường. Rõ ràng biết, trên giường chỉ là nhục thể của chất gái, rõ ràng biết, chân thân của nó đã đi xa... Tay vẫn không tìm được vỗ về cái trán nhăn nheo lạnh như băng, nước mắt, tự nhiên trào ra.

Đứa nhỏ này vẫn đeo đôi hoa tai khắc chữ của nàng. Vật này là nàng tặng cho nó, nhiều năm như vậy, vẫn giữ không rời.

3.

Sinh con, ôm cháu, rồi ôm chắt, chỉ có A Lâm từng hỏi nàng, vì sao cụ nội lại mang tên này.

Kim Anh Tử sinh ở một hộ nhà nông, nhưng lại mở nhà trọ kinh doanh.

Phụ thân tự mình là người tài, không chịu làm công việc đồng áng, nhưng việc buôn bán kém cỏi, chỉ dựa vào mẫu thân bốn ba bên ngoài, làm vài mẫu ruộng duy trì cuộc sống. Lúc đau bụng sắp sinh, mẫu thân còn bình tĩnh nấu xong cơm chiều cho phụ thân và anh chị ăn, mới ra sau nhà dọn một ít rơm rạ, nhần nhện tự mình sinh, dùng dao thái rau cắt cuống rốn.

Trong phòng bếp có nước ấm, bà chỉ lau rửa qua loa cho đứa trẻ mới sinh, dùng vải bao bọc, cho bú xong liền buộc trên lưng, thừa dịp trời còn sáng trắng ra ruộng cấy mạ.

Trẻ mới sinh hẳn là chưa có trí nhớ, nhưng không biết vì sao, trong kí ức của Kim Anh Tử, luôn có hình ảnh này. Mẫu thân khi đó, hạ thân còn chảy máu, mồ hôi đầy mặt, giống như sương khói mờ lung.

Đến khi về nhà, đi qua một gốc cây anh đào, cành cây vướng vào tã lót, mẫu thân gỡ một hồi lâu mới được. Bà nhìn trắng thở dài một tiếng: “Vây gọi là Kim Anh Tử đi.”

Cho đến khi nàng lớn, đọc sách tranh thực vật, mới biết cái cây hay nở hoa trắng xoá ở chân núi mà mọi người hay gọi là cây anh đào, thực ra chính là một cây lựu dại, mọc hoang trên núi, trong đông y cũng gọi là Kim Anh. Càng không ngờ, loại hoa nhỏ đơn giản yếu ớt như thế, cũng cùng một chi với họ tường vi, lại là nhánh gần với hoa hồng. (TH: ta chém, chém, chém a~)

Khó trách, vị sư phó của nàng khi vừa nghe nàng nói tên, liền thở dài liên tiếp.

Nàng là con thứ ba, trên nàng đã có một anh trai và một chị gái. Nhưng nàng không phải là đứa cuối cùng. Sau nàng, còn có năm đứa em gái. Gia cảnh đã nghèo hèn lại còn đông con, thật như trứng chọi đá. Đến khi anh cả muốn lập gia đình, liền bị dồn đến mức hoạ vô đơn chí.

Cha mẹ đã sức cùng lực kiệt, liền để hai đứa em sau nàng đi sang nhà người ta làm con dâu nuôi từ bé, nhận lấy chút tiền bồi thường ít ỏi, nhưng vẫn không đủ sinh lễ. Về phần Kim Anh Tử, muốn cho người ta làm con dâu nuôi từ nhỏ thì quá lớn, bán đi lao động thì quá nhỏ... Kết quả, cha mẹ bán nàng ột uông di.

Kì thật, trong nhà dù khó đến đâu, người bình thường cũng không muốn để con gái mình đi theo uông di giả thần giả quỷ, hàng xóm đối với hành động của cha mẹ nàng rất không vừa lòng.

Chỉ có nàng là hiểu, không bán nàng vào nhà chứa đã là tốt lắm rồi, dù sao, thời kì đó, chuyện nối dõi tông đường mới là đại sự.

Năm ấy, nàng mới mười hai tuổi, lo liệu hết thấy việc trong việc ngoài, còn giúp đỡ phụ thân gánh nước, lau nhà, thu dọn hàng quán. Nàng bị bán đi rồi chỉ có phụ thân là thiệt, vì về sau những việc đó hẳn đều phải tự mình làm.

Lúc bán nàng đi, đã giao hẹn không bao giờ được quay lại, nàng cũng liền đi theo vị sư phó kia rời khỏi thôn trang bản cùng đó, đến giờ cũng chưa về qua một lần.

Sư phó của nàng là giữa đường xuất gia. Bởi vì không có khả năng sinh con, bị chồng bỏ, nhà mẹ đẻ đánh chửi, bà chịu không nổi mới trốn đi, xin làm người hầu của một uông di lang thang, học chút xiếc, về sau, lại theo sư công đầu trận vài năm, biết một số pháp thuật nho nhỏ.

Sau khi sư công chết, bà nhận mình là đệ tử chân truyền, bắt đầu cuộc sống giả thần giả quỷ, phiêu bạt khắp nơi.

Tuy rằng bà không phải là một uông di chính thống, nhưng tâm địa rất tốt, hiền lành. Tuy nói khi làm phép diễn xiếc là chính, thực học không được bao nhiêu, nhưng chưa từng có tâm hại người, tín ngưỡng thành kính. Bà mua Kim Anh Tử, một nửa là vì muốn sau này có người chăm sóc lúc tuổi già, một nửa là vì nghe cha mẹ nàng nói sẽ bán nàng vào nhà thổ, bèn nổi lòng thương hại.

Không ngờ, bà chỉ là nhất thời nổi từ tâm, lại khai quật được một viên ngọc sáng. Không đầy hai năm, đứa trẻ đó đã học hết mấy pháp thuật chân chính mà bà biết, thậm chí trở thành kê thân(*) chính thống, rất có phong thái đại vu của một vùng đất.

(*) Kê thân: khi lên đồng, cần có một người cho thần linh nhập vào, người có nhiệm vụ đó gọi là “kê thân”.

Tuổi trẻ thường nhiệt tình, đi học thuật pháp khắp nơi, cũng gây ra không ít chuyện. Chính trong khoảng thời gian này mà nàng kết thù oán với Diệp Lãnh.

Nhưng sư phó luôn nhắc nhở nàng, cũng không dạy nàng đọc tương lai. Cho dù, đó mới là bản lĩnh duy nhất sư phó lĩnh hội đầy đủ nhất từ người thầy trước.

Thật ra, lúc sư phó nhận nuôi dưỡng nàng, đã thay nàng nhìn qua một chút vận số sau này, đã biết số nàng không tránh khỏi bi thảm.

Nhưng đồ đệ này hiểu thuận nghe lời, bà thực không đành lòng, trước khi chết vẫn thay nàng sắp xếp một chút.

Ở phố đó, nhà đó, có một nhà làm nghề thuốc Đông Y nhiều đời, con trai duy nhất chưa cưới vợ đã bị bệnh nặng, cả nhà là bó tay không có biện pháp. Cái gì gọi là có bệnh thì vái tứ phương, y được không được, thì cầu đến thần linh. Hai thầy trò Kim Anh Tử liền được mời đến giúp đỡ.

Khi đó, Kim Anh Tử mười chín tuổi, tiếng tăm trừ tà đuổi quỷ cũng khá vang dội. Nhưng việc đoán mệnh vẫn do sư phó phụ trách.

Sư phụ hỏi bát tự con trai nhà họ, cẩn thận tính toán, trầm ngâm trong chốc lát. “Không được rồi. Tiên sinh, đừng trách ta ăn nói khó nghe, Diêm Vương đã nói canh ba chết, ai dám giữ lại đến canh năm? Tiên tạ lễ xin nhà ta nhận lại đi thôi, đừng nói là ta, ngay cả Kim Anh Tử cũng không cưỡng nổi.”

Vừa nghe thế, cả nhà họ Hoàng liền ôm nhau khóc. “Sư nương, ngài cố nghĩ cách giùm. Nó là con trai duy nhất nhà ta, hương khói họ Hoàng không thể đoạn trên tay ta được.”

“Mệnh sao có thể ép buộc, duyên phận đã hết, nên buông tay đi.” Sư phó thành khẩn nói. “Nhưng, việc hương khói vẫn còn cách khác... Chỉ là, Kim Anh Tử con gái nhà nghèo, thân phận lại thấp kém, hay là thôi vậy.”

Đừng nói là Hoàng tiên sinh kinh hãi, Kim Anh cũng ngây cả người. “Sư phó, ngài đang nói gì vậy? Chuyện này không thể được!”

“Ta cũng đã nói là không được!” Sư phó bất động thanh sắc. “Hoàng tiên sinh, mời về đi thôi.”

Nhưng Hoàng tiên sinh trở về không bao lâu, con trai độc nhất của hắn bệnh quá nặng, thoi thóp chỉ còn chút hơi tàn, chính hắn cũng là danh y, tự biết không cứu được. Bèn bàn bạc với người trong nhà, mời bà mai tới, mang sớ lễ đến hỏi Kim Anh Tử.

Tuy nói là “phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn”(*), nhưng phải gả ột người sắp chết, Kim Anh Tử vẫn không cam nguyện. Nếu không lấy chồng, nàng có thể bảo hộ thân mình trong sạch, tốt xấu gì cũng làm được một thần môi, gả đi rồi không phải bị làm “bẩn” sao? Nàng khóc lóc lôi chân sư phó, không ngừng cầu xin.

(*)Phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn: lệnh cha mẹ, lời mai mối; một cách nói về chuyện hôn nhân sắp đặt ngày xưa. Kiểu như “cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy”.

“Đứa nhỏ này, mệnh con đã định là phải sớm góa bụa.” Sư phó cũng khóc. “Lúc cuối đời còn phải chịu một đại kiếp nạn, sống không bằng chết. Nghĩ tới nghĩ lui, ta cũng không nghĩ ra cách nào khác... Nhà họ là người tử tế, nói không chừng còn có thể cho con sống an nhàn vài năm, hơn nữa nhà họ cũng không bị tuyệt hậu. Vẹn cả đôi đường, có gì không tốt?”

“Con cho rằng cái nghề giả thần giả quỷ này có thể kiếm sống bao nhiêu lâu? Bây giờ, ta còn sống. Sau khi ta chết thì sao? Ai sẽ nguyện tin tưởng một tiểu cô nương trẻ ranh như con? Đời của ta cũng không còn dài, ba năm nữa là hết. Nếu con còn nghĩ tới mấy năm qua ta nuôi dạy con nên người, thì ngoan ngoãn sang đó cho ta, ai cũng vui vẻ, chẳng phải tốt sao?”

Cứ như vậy, Kim Anh Tử lấy thân phận của một uông di vào cửa nhà họ Hoàng, cũng từng chịu không ít điều tiếng. Có người nói, sư phó của Kim Anh Tử tham tiền sớ lễ, cũng có người nói, Kim Anh Tử tham lam, muốn trèo ới bày ra trò này, chung quy đều là hai thầy trò nàng bày trò lừa đảo nhà người ta.

Nhưng rõ ràng, Hoàng thiếu gia vốn chỉ còn chút hơi tàn, lại sống thêm được một năm, thậm chí còn kịp nhìn đứa con ra đời rồi mới mỉm cười mà đi.

Không tới ba năm, sư phó chỉ vì một trận ốm nhẹ mà ly thế, y hết như bà đã báo trước.

Nhưng cho dù sư phó toan tính thế nào, hao hết tâm huyết, vẫn không tránh cho nàng kiếp nạn lúc tuổi già.

Tận mắt nhìn từng đứa con, đứa cháu của mình qua đời, hiện tại, ngay cả đứa cháu gái cuối cùng cũng đi luôn rồi... Quả nhiên, sống không bằng chết!

Nước mắt của nàng thi nhau rơi xuống, đọng lại trên gương mặt già nua của cháu gái, giống như nó cũng đang vì nỗi cô đơn của nàng mà khóc thương.

Nàng canh giữ ở đó cho đến khi ngoài cửa sổ xuất hiện vài tia sáng nhàn nhạt, có tiếng người đi ngoài hành lang, họ phát hiện Hoàng Lâm đã chết, nàng mới lặng lẽ rời đi.

Môn thần (thần giữ cửa) vốn muốn ngăn nàng lại chột rùng mình, lúng túng không biết làm sao.

Ta vốn là một uông di, là thần môi, là bình chứa hồn trong sạch của thần linh. Kim Anh Tử nhớ lại. Cho dù thành hôn cũng không làm mất đi chất “sạch” này, mãi đến năm nàng sáu mươi tuổi mới xin thượng thần cho thôi chức.

Hiện tại, hiện tại... lại thành một yêu nhân, còn có một vị môn thần đang chờ không biết có nên bắt hay không.

Nàng cúi đầu thở dài, môn thần theo bản năng còn vái chào một cái. Kim Anh Tử chuyển bước rời đi, môn thần muốn mở miệng nói vài câu, chung quy vẫn không dám, chỉ khẽ thở dài một hơi.

Để cho nàng đi thôi, như vậy còn chưa đủ thảm sao? Nhiều năm như vậy vẫn hoài vọng quá khứ xa xôi, cái gì cũng không có... cũng không dám có.

Để nàng đi thôi, nhân thể còn được bao nhiêu vu? Để nàng đi thôi...

4.

Rời khỏi viện dưỡng lão, đứng dưới tàng cây lộng gió, Kim Anh Tử nhìn bầu trời quang đãng xanh biếc như ngọc. Nhìn mặt trời trên cao dần hạ xuống, vầng trăng cong như lưỡi câu đi dần lên từ chân trời phía đông. Chính thức kết thúc một ngày.

Lúc này, nàng mới cảm thấy gió lạnh quất vào mặt, lời thần trí của nàng quay lại. Thanh âm của khu rừng cũng vang lên bên tai, mà vang dội nhất, chính là tiếng máng chửi của Diệp Lân.

Nàng chột cười khanh khách. Làm bạn lâu như vậy, tính xấu của hắn sửa mãi không xong. Ô ngôn uế ngữ, chửi người lại rất sáng tạo.

Nàng nhún người nhảy khỏi cành cây, chạy quá nửa khu rừng, mới dừng lại bên cạnh Diệp Lân đang nằm trên đất.

“Người là đồ @\$%^&\$\$^&#%\$!” Hắn lưu loát chửi, không cần lấy hơi. Sau khi sử dụng hết vốn từ nhân gian phong phú hắn tích góp gần bốn trăm năm qua rồi, không ngờ hắn lại tiếp tục bật ra một tràng tiếng địa phủ.

Thú vị thì thú vị, nhưng có chút ảm ỉ. “Đây là thái độ đi cầu xin người ta sao?” Nàng thần nhiên hỏi.

“Kiền bà chết tiệt! Mau nối khớp cho ta, đợi lúc lão tử cử động được, nhất định sẽ đè ngươi ra trước O sau X, trước X sau O, lại O lại X... Á á á!” Hắn còn chưa mắng xong, liền phát ra một tiếng kêu thê lương (TH: toát cả mồ hôi với màn chửi này...)

Kim Anh Tử mặt không đổi sắc dẫm nát khớp cổ tay hắn, cũng không phải đau đớn bình thường đâu. “Cầu xin người khác mà thái độ vậy là sao? Hả?” Nàng lại hỏi một lần nữa.

“Bà già chết tiệt! Đồ cuồng OX dê tiện ~ ta chờ xem ngươi trên giường còn dám thả rắm... Aaa...!!!” Hắn càng gào thét thê thảm.

Kim Anh Tử đột ngột dẫm mạnh xuống, làm cho cổ tay trật khớp của hắn như muốn đứt lìa. Hắn đau đến đổ mồ hôi lạnh, lớn tiếng xin tha: “Là ta sai, ta sai rồi! Bà cô tổ của ta ơi...”

“Không cần la hét như thế.” Kim Anh Tử chậm rãi lắc đầu, hiền lành nhắc nhở hắn. “Lẽ phép đâu?”

“Lẽ phép? A... Tay của ta... Con mẹ nó... Mời... Cám ơn... Thực xin lỗi! Mau nhắc cái chân thôi của ngươi lên, giúp ta nối xương được không?!” Nước mắt Diệp Lân đã đầy mắt, toàn thân run rẩy không ngừng.

Có nên tha hay không? Kim Anh Tử do dự. Ma vốn khó dạy, cũng không mấy khi dạy được. Căn cứ vào kinh nghiệm dạy dỗ con cháu nhiều năm của nàng, ép buộc quá đôi khi phản tác dụng. Chỉ cần có tiến bộ, chậm chậm giáo huấn là được.

Nàng bèn nâng chân, cẩn thận nới lại các khớp xương cho Diệp Lãnh, thuận tay truyền cho hắn chút yêu khí, đau đớn của hắn đã giảm bớt đi nhiều.

Khó khăn co duỗi tứ chi, nằm một ngày hai đêm, thắt lưng của hắn đã mỏi như sắp gãy ra đến nơi. Hắn rất muốn nhân cơ hội đánh lên... Nhưng kinh nghiệm chiến bại nhiều năm nhắc nhở hắn, nếu quang minh chính đại tấn công, nhiều lắm chỉ là trật khớp mà thôi. Nếu đánh lên... Hắn nhớ tới lần trước bị nàng lột trần phong bế ngồi dưới thác nước “tĩnh tâm” một tháng, liền rùng mình một cái. Khủng bố a!

“Ta đi trước.” Không đợi hắn kịp miên man nghĩ thêm cái gì, Kim Anh Tử thần nhiên quay người đi.

“Ấy, từ từ!” Hắn quyết định rồi. Vũ lực không được, ít nhất cũng phải tìm lại chút uy phong trên giường. “Toàn thân ta đều đau nhức, nàng ít nhất cũng dìu ta đi chứ...” Hắn lẩm bẩm trong miệng, tay heo đã ôm lấy Kim Anh Tử, bắt đầu không an phận.

Kim Anh Tử nhìn hắn một cái. “Thật muốn ta đưa ngươi về?”

“Đương nhiên, nàng cũng phải phụ trách một chút chứ. Đánh ta thành như vậy...” Diệp Lãnh làm bộ hợp tình hợp lý nói.

Kim Anh Tử lo lắng một lát. “Được rồi, nếu ngươi đã muốn như vậy...” Từ cánh tay nàng lại xuất hiện vô số rễ cây, quấn chặt lấy Diệp Lãnh, nâng lên cao, bắt đầu quăng quật trong không trung.

Lần trước, có mấy đứa nhỏ đến chỗ dạy làm gốm của nàng, có nói chuyện phiếm cái gì mà lực ly tâm với lại đường parabol. Nghe có vẻ rất thú vị, nàng chưa có cơ hội thử. Hiện tại, có vẻ chính là thời cơ của nàng rồi.

Ném qua ném lại ước lượng lực đạo, Kim Anh Tử khẽ kêu một tiếng, dồn sức, ném Diệp Lãnh về phía trước, hắn quay cuồng trong không trung kêu thảm thiết, dần dần chỉ còn là chấm nhỏ rồi biến mất.

Theo lý thuyết, hắn là còn về nhà nhanh hơn nàng nữa kìa. Có sai khác chẳng qua là vài huyệt mà thôi.

Nàng cũng định chạy theo, chợt góc váy bị níu lại.

Cúi đầu nhìn, là một đoá hoa nhỏ trắng xinh xinh, dính sương đêm, lại sáng ngà ngà. Chính là hoa bản mạng của nàng, hoa lựu dại, kim anh.

Ngồi xuống gỡ chỗ vướng, sương trên cánh hoa hết như một giọt lệ nhỏ xuống.

Hoa rung động rơi lệ sao?

Nhưng ai rung động, ai rơi lệ? Ánh trăng lặng im, hoa cũng không nói thành lời. Nàng đứng lặng trong rừng, cũng giống như một cây lựu hoang dại thấm đẫm sương đêm.

4. Chi Thứ Hai: Nhập Ma

1.

Kim Anh Tử chậm rãi ngồi dậy, trong căn phòng tối đen vang lên âm thanh sần sật.

Ngồi bên mép giường, mái tóc dài của nàng bỗng nhiên bị kéo đau, nàng quay đầu nhìn, chỉ thấy Diệp Lãnh mặt gần chết còn cố sức giữ tóc nàng.

“Sao vậy?”

Ông trời, nàng thật đẹp, không phải kiểu đẹp của con người, mà là nét đẹp đầy yêu khí của Ma giới. Diệp Lãnh đang trong tình trạng kiệt sức mà trái tim vẫn đập thành thịch khát vọng, tiếc là hắn đã dùng hết khí lực.

Kim Anh Tử đưa lưng về phía hắn, tóc dài tán loạn trên vai, loáng thoáng có thể thấy được cái lưng thon thả tuyết trắng... còn có rất nhiều dấu cắt mảnh dài chạy dọc da thịt, cành tươi lá thắm bung ra từ người

nàng, những bông hoa đỏ tươi to bằng miệng cái bát cuồn cuộn bay trong không trung, toả ra hương thơm đầy mê hoặc mà lại là độc được có thể hại chết người, bào mòn kim loại.

Cành cây lại va chạm, đánh vỡ những bông hoa, dây leo chằng chịt, hương thơm nồng đậm đầy mùi máu nồng ngọt, vô cùng yêu nghiệt mà lạnh lùng. Cơ thể nàng khiến cho hấn mỗi lần chạm vào đều phát cuồng.

“Nàng, nàng đi đâu?” Diệp Lãnh thở gấp. “Ta chỉ là nghĩ lấy hơi thôi!”

Kim Anh Tử thật ra muốn nói với hấn, “tinh tấn nhân vong” (nói cách khác là cố quá là quá cố đấy Diệp ca ca) là chuyện có thật đó, nhưng lại nghĩ, hấn đã từng cậy mạnh đến “tinh tấn mà kẻ chi dĩ huyết” (có lẽ là cố đến...học máu chẳng? =_=), bèn quyết định không nên kích thích tên ma đầu kiêu ngạo này.

“Ta mệt rồi.” Nàng thản nhiên nói. “Muốn đi ngủ, nhưng không quen ngủ chung với người khác.”

Đã có sẵn bậc thang mà bước xuống, Diệp Lãnh giống như sắp chết bất đắc kì tử lập tức buông tay, tiếng giây cũng nổi lên bốn phía.

Tuy rằng hung hãn khó bảo, nhưng tâm tư lại đơn giản không ngờ. Nghe đám trẻ hay mắng nhau là sâu bọ, cỏ dại, ý tứ mỉa đối phương là sinh vật đơn bào không có đầu óc. Nay dùng để hình dung về Diệp Lãnh lại không thể hợp hơn.

Nàng về phòng ngủ của mình, tùy tay lấy một bộ quần áo, liền vào phòng tắm. Đi đến đâu, huyết hoa quỷ dị lại nhỏ máu tí tách đến đó, giọt máu rơi xuống đất, phát ra ánh sáng đỏ tươi rồi không lâu sau liền tiêu tán như chưa từng tồn tại.

Mở vòi hoa sen, nàng đứng im nhắm mắt lại, hơi ngẩng đầu đón dòng nước. Nếu hỏi thời đại thay đổi có thứ gì làm nàng yêu thích nhất, có lẽ chính là cái gọi là vòi hoa sen này đây.

Khí nóng xông lung, cành cây mọc ra từ trên người nàng mới chậm rãi thu trở về, ở trên làn da cũng chỉ còn một vết sẹo mờ mờ không nhìn rõ, cho dù cố vuốt ve, cũng không có mấy cảm giác.

Áp bức thao túng hoá chủng nhiều năm như vậy, nàng đã sớm thành thạo, chỉ những lúc tình cảm mãnh liệt thì lại không thể khống chế. Lúc này ngủ cùng Diệp Lãnh, chỉ thiếu chút nữa là treo cổ bạn tình.

Ma đầu kia chẳng những không sợ, còn đòi hỏi nhiều lần, giống như bị nghiện vậy. Nàng liền dùng thái độ “sao cũng được” đáp ứng hấn. Không thấy ghét, cũng không thấy phiền, dù sao trình tiết hay không trình tiết với nàng không còn quan trọng nữa.

Nhưng nàng vẫn là một người phụ nữ sinh cuối thời Thanh, vẫn giữ lại chút quy phạm đạo đức. Cho dù chỉ là “đấu trận”, nói khó nghe thì là “sống chung”, nàng cũng không nghĩ đến chuyện lăng nhăng với người khác.

Một người đàn ông đã đủ phiền.

Chờ nàng tắm xong, trên người lại trắng nõn bóng loáng. Trên mặt đất vẫn còn lưu lại vài cánh hoa chưa kịp tiêu biến. Nàng mặc quần áo ngủ, nằm nghiêng trên giường, cầm một quyển ba trăm bài thơ Đường đọc chăm chú.

Đây là khoảng thời gian nhàn nhã nhất trong ngày.

Cũng là thói quen từ khi còn trẻ.

Nàng tuy không được giáo dục bài bản, nhưng sư phó đã dạy nàng đọc kinh, đọc sách. Khi gả vào nhà họ Hoàng, cũng đã biết mấy ngàn chữ.

Sau khi trưởng phu qua đời, mẹ chồng đau thương quá độ, ốm không dậy nổi. Vừa mới sinh con, còn đang trong tháng mà nàng đã phải vừa chăm con, vừa hầu mẹ chồng. Còn phải giúp cha chồng làm thuốc, tiếp đón khách nhân. Phải học thuộc những đơn thuốc đơn giản, làm sổ sách, viết thông cáo...

Cũng khôn ngoan hơn từ đó.

Chờ đứa con đi học, nàng vừa phải trông coi cửa hiệu, vừa dạy con đọc sách, vừa học vừa dạy, cũng đọc thuộc được Bách gia tính (trăm họ Trung Quốc, có lẽ để trẻ con nhận mặt chữ) và bao nhiêu quyển sách.

Dạy con, rồi dạy cháu, rồi đến cháu... Nàng đọc Bách gia tính không biết bao nhiêu lần, còn cả tứ thư ngũ kinh... cho dù kiến thức không đến mức hồi đầu biết đấy, nhưng cũng đủ dạy dỗ ba thế hệ con cháu.

Đứa con ngồi dưới đèn học bài, nàng tiện tay cầm một quyển Đường thi của nó lên xem, chợt kinh ngạc phát hiện, từ ngữ hoá ra cũng có thể đẹp như vậy.

Tuy rằng không phải mọi câu đều đọc hiểu, nhưng vẫn duy trì thói quen, trước lúc đi ngủ nhất định phải đọc vài bài. Tựa hồ phải như vậy thì tâm mới bình an, mới ngủ ngon, so với niệm kinh Phật còn hiệu quả hơn.

Nàng đang đọc “Giang tỉnh triều sơ lục. Lâm hôn chương bất khai...” (trích thơ “Đề đại Dữu linh Bắc dịch” - Tống Chi Vân), lòng thầm tưởng tượng ra khung cảnh bao la hùng vĩ, một loạt tiếng đập cửa dồn dập chợt phá vỡ yên tĩnh của nàng.

Kì quái, đã trễ thế này... Nàng nhìn cái đồng hồ báo thức, hơn hai giờ sáng. Ai còn đến tìm? Nàng vừa buông sách, cách vách liền truyền đến tiếng mắng chửi giận dữ cùng tiếng mở cửa thô bạo. Nàng hơi nhủu mày, đi ra ngoài, kéo tay Diệp Lân mới mặc qua loa một cái quần dài, đang hăm hăm đi ra cửa.

“Đừng cản ta! Dám quấy nhiễu giấc ngủ của lão tử...” Hắn tức giận đến nhảy dựng, Diệp Lân lúc mới rời giường rất xấu tính, huống chi hắn vừa mới ngủ.

“Cho dù là thiên đế đến gõ cửa, lão tử cũng phải ăn thịt hắn...”

Ánh mắt Kim Anh Tử chợt hạ khắc, hơi hơi hất cằm: “Về ngủ đi.”

Ba chữ vừa ra khỏi miệng, cùng với ánh mắt như vậy, khiến cho Diệp Lân lạnh sống lưng. Kim Anh Tử nhiều năm làm mẹ, ít khi đánh trẻ con, nhưng đứa nào cũng phục tùng, bởi vì nàng có một vẻ không giận tự uy. Nàng đã kiên trì giảng đạo lý, hiểu thì tốt, nếu cứng cổ không nghe, thì sẽ dùng gia pháp, đám con cháu một khi được lĩnh hội thì không bao giờ dám tái phạm.

Nàng dùng phương pháp đó để dạy một Ma nhân không thể dạy là Diệp Lân, thật sự là tùy theo từng tình huống mà làm, không ngờ lại hợp đến không thể hợp hơn. Bất tri bất giác, không cần động đao binh, chỉ cần ánh mắt đã ép cho Diệp Lân không dám lên tiếng cãi.

Nhưng, nàng không chỉ biết dùng vũ lực, nếu không sẽ không là cụ cố của họ Hoàng, không là đại vu một vùng đất lớn.

“Ta đi mở cửa là được rồi, việc nhỏ mà thôi, người nổi giận làm gì?” Thanh âm nàng chợt nhu hoà, cầm tay Diệp Lân càng chặt.

“Đây là chuyện nữ nhân mà thôi, người đi ngủ đi.”

Diệp Lân chợt cảm thấy, hắn cũng không mất mặt lắm. “Nửa đêm quấy rầy người khác, không để cho ai nghỉ ngơi, thật là...” Rồi như một cơn gió lao về phòng đóng cửa lại.

Quả nhiên là sinh vật đơn bào. Vừa mở cửa trước, Kim Anh Tử vừa nghĩ. Triết lí cây gậy và củ cà rốt(*) áp dụng trên người hắn quả thực trăm lần được cả trăm.

(*) Cây gậy và củ cà rốt: nguyên tắc ngoại giao trong quan hệ quốc tế, cây gậy tượng trưng cho sự trừng phạt, củ cà rốt tượng trưng cho phần thưởng, đại ý nói ngoại giao phải ôn hoà, nhưng luôn cần có một cây gậy thật to để làm áp lực về sự trừng phạt.

2.

Ngoài cửa, một người phụ nữ trung niên đang che mặt khóc tức tưởi: “A Anh...”

Đã ngoài năm mươi rồi đó. Kim Anh Tử thương hại, vội lôi tay bà vào nhà.

“Duẩn Võ lại đánh bác sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi, đỡ người phụ nữ ngồi xuống. “Nên đi bệnh viện kiểm tra đi.” Kim Anh Tử hàm súc đề nghị.

Người kia lại liều mạng lắc đầu: “Nó... Nó lúc bình thường rất tốt... thật sự rất tốt, nhưng cha nó, ông ấy đòi bỏ đi, nó, nó mới...”

Kim Anh Tử thở dài, rót một chén trà đưa cho bà: “Cứ bình tĩnh nói, cháu nghe.”

Người này lấy chồng họ Vương, mọi người hay gọi là bà Vương. Gia đình bình thường, trong nhà chỉ có một đứa con trai độc nhất. Tuy rằng, đứa nhỏ kia lớn lên suy nghĩ bại hoại, hay nhìn lên Kim Anh Tử, nhưng bà Vương thì lại là người vui tính và không có tâm cơ. Nếu muốn nói có khuyết điểm gì, thì chính là yêu con quá mức.

Nhưng trong nhà hiếm muộn như thế, cưng chiều một chút, bà thấy cũng không có vấn đề gì. Nhà người khác còn chiều đến đâu, đứa trẻ vẫn ngoan ngoãn khoẻ mạnh lớn lên.

Vương Duẩn Võ kia, lớn lên cũng cao ráo, thi đại học cũng đỗ. Nhưng chỉ học được một học kì thì không theo được vì lực học đuối.

Lúc về nhà lại rơi vào trạng thái cực đoan, oán trời oán đất, oán cha không quan tâm, trách mẹ ở nhà bảo bọc hần quá mức, ghét bỏ bạn học lúc nào cũng xem thường hần, còn có mấy kẻ đề tiện (ý hần là các cô gái xung quanh) chỉ biết đùa giỡn, lừa gạt tình cảm của hần.

Bà Vương vừa nói đến đó thì lại càng khóc dữ, không ngừng tự trách mình. Như là bà tự trách chưa đủ, ngay cả chồng bà cũng đổ mọi trách nhiệm lên đầu bà. Sau đó hai người cãi nhau, Vương tiên sinh tức giận nói sẽ bỏ đi.

Bà Vương còn chưa kịp khóc, Duẩn Võ liền phát cuồng. Hần lao vào đánh nhau với cha, bà Vương bị kẹt ở giữa, chịu liên lụy bị đánh vài cái. Tuy rằng trước kia thỉnh thoảng cũng bị con đánh, nhưng lần này quá ồn ào, người dân báo cảnh sát, Vương tiên sinh giận dữ nói sẽ ra toà kiện, hiện tại cha con hai người đang ở cục cảnh sát làm ầm ĩ.

Bà không biết làm sao bây giờ, hàng xóm ai lo việc người nấy, cũng không dám can thiệp, nhớ đến Kim Anh, bà liền khóc khóc mếu mếu chạy đến đây.

“Làm gì có cha con nào kết thù với nhau lớn như vậy.” Kim Anh Tử thản nhiên nói. “Chờ cháu một chút, cháu thay quần áo đi với bác ra cục cảnh sát.” Nàng đưa khăn tay cho bà Vương lau mặt, rồi xoay người về phòng thay quần áo, sau đó đỡ người đã khóc đến kiệt sức tìm đến cục cảnh sát.

Bị tạm giam đến trời sáng mới được thả, Vương tiên sinh vẫn kiên trì nói nhất định phải đi, bà Vương còn khóc đến sống dở chết dở. Kim Anh Tử chỉ lạnh nhạt nói: “Giữ được người không giữ được lòng, gặp khó khăn liền quay người chạy mất.”

Biểu tình trên mặt Vương tiên sinh nhất thời không chế không được, muốn phát tác tính tình, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Kim Anh Tử, bỗng cảm thấy rét run, ngượng ngùng ôm va ly rời đi.

Duẩn Võ vẫn còn nóng nảy, Kim Anh Tử dùng ngón trỏ dí lên mi tâm hần một cái, lạnh lùng nói: “Đừng có quá đáng.” Toàn thân hần run lên, đột nhiên an tĩnh lại, lui về phía sau.

Bà Vương ôm lấy hần, cho dù là nghịch tử động tay động chân với mẹ, nhưng vẫn là một khúc ruột của bà.

Cũng bởi vì bộ dạng bà như vậy, cho nên Kim Anh Tử mới do dự, kéo dài đến bây giờ. Tuy chân tướng sự việc cũng không phải quá khó giải quyết.

Nàng thu xếp ẹ con nhà họ xong xuôi, mang một bụng đầy tâm sự về nhà. Diệp Lân đã tỉnh từ lâu, chỉ mặc độc cái quần dài, vừa ôm bụng, vừa chà một quả trứng, nhìn thấy nàng nhú mày nói: “Về rồi sao? Chỉ có trứng gà luộc thôi.”

“Ừ.” Nàng mở tủ lạnh lấy sữa tươi.

“Khóc quan tài nhà người khác làm cái gì?” Diệp Lân cười nhạt. “Tiểu tử kia đã đi đời rồi! Không bằng cho thân xác hần một cái chết thống khoái!”

“Không nở.” Nàng rót một chén sữa, cũng không uống, chỉ để trước mặt trầm tư. Một hồi, nàng ngẩng đầu gọi: “Diệp Lân, trước giờ chưa hỏi người, người có phụng dưỡng tử tế mẹ của Lý A Đại không đó?”

Diệp Lân ném một phần trứng lên bàn, hung tợn trả lời: “Nàng, nàng còn dám hỏi! Nàng buộc ta lập lời thề, hại ta phải nuôi dưỡng bà già kia mười năm, còn phải gọi bà ta là mẹ! Gọi là mẹ đó! Lão tử anh hùng hảo hán, chưa bao giờ mệ như vậy...”

“Thì ra có thể.” Nàng lại càng chìm vào thế giới của riêng mình.

Diệp Lãnh rốt cục cũng hiểu được nàng muốn làm cái gì, không khỏi trở mắt, quên cả tức giận: “Kim Anh Tử, nàng động đầu vào đầu vậy? Lúc trước ta chiếm thân Lý A Đại, ăn luôn linh hồn hắn, có thể kết hợp với xác hắn tốt như vậy, là vì bản thể của ta là ma.”

“Người thay thế hồn của Lý A Đại, cho nên hiện tại mới còn sống, còn dùng thân phận của hắn.” Kim Anh Tử không cam lòng trả lời.

“...Nàng còn nói?” Diệp Lãnh càng bắt mẫn. “Nhưng ăn linh hồn tên ngu ngốc kia là mị, mị a! Nàng biết mị là gì, đúng không? Không phải yêu ma, cũng không phải hồn người. Đó là...”

“Ta biết.” Kim Anh Tử bắt đắc dĩ ngắt lời hắn. “Ta đương nhiên biết.”

Mị chính là thể do âm khí biến thành, không có nhận thức, phiêu phiêu荡荡, dựa vào hấp thu sinh khí nhân gian mà tồn tại. Không phải yêu mà, hay đúng ra, đừng nói là xếp vào hàng ngũ yêu ma, ngay cả tinh linh cũng không liên quan, là loại ở giữa, vừa là sinh vật sống, vừa không có thần thức.

Đương nhiên, cũng có mị tiến hoá thành yêu, nhưng có thể chuyển hoá như thế, hoặc là tồn tại quá lâu, hấp thu quá nhiều linh khí mà có được chút ý thức, sau đó tu luyện, mới miễn cưỡng hoá yêu.

Hoặc là... giống Diệp Lãnh, ăn sống hoàn toàn linh hồn con người, nhưng so sánh với Diệp Lãnh thì giống như một trên trời một dưới đất. Diệp Lãnh tuy có bị nàng giam cầm, nhưng lại dung nhập hoàn hảo trong thân xác con người, thậm chí có thể tu đạo. Nhưng mị hình thành dù có hơn mười năm, linh trí vẫn thấp, việc duy nhất nhớ rõ là bản năng muốn ăn mà thôi. Bây giờ còn có thể nói, hành động, là mô phỏng lại theo tiềm thức của thân xác, tựa như con vẹt học nói.

Cũng bởi vậy, mà nàng do dự. Nếu muốn bắt mị không khó, khó chính là cái thân xác không hồn kia sẽ thành người sống đời thực vật, bà Vương sợ rằng không chịu nổi. Nhưng, đe dọa âm mị chỉ như nước đổ lá khoai, nó không đủ linh trí để hiểu biết nhiều như vậy.

“Như ta thấy, hắn bị như vậy, cũng là xứng đáng. Dù sao không phải loại hay ho gì.” Diệp Lãnh hừ lạnh một tiếng. “Nếu không phải tự bản thân nảy sinh ma tâm, phát thần kinh lên, trong đầu chỉ toàn những đen tối oán hận khiến cho yêu khí bị hấp dẫn, ai mà muốn ăn hồn hắn chứ, hơn nữa, cũng không có cách ăn. Không quen không biết, nàng quản nhiều thế làm gì? Nhớ lúc trước nàng đối xử với ta ngoan tuyệt như vậy, giờ lại dung túng cho hắn dẫn dắt kia được yên thân nhiều năm...”

“Ta thật cũng hối hận năm đó không diệt cỏ tận gốc.” Kim Anh Tử than nhẹ một tiếng.

“...Người nói cho rõ ràng, Kim Anh Tử!” Diệp Lãnh vung tay hất cái chén trên bàn xuống đất, sữa văng tung toé. “Có ý gì? Ta có chỗ nào người không vừa lòng? Rõ ràng hôm qua vừa...”

Kim Anh Tử không để ý hắn liều mạng thổi phồng thành tích trên giường, chỉ cụp mắt xuống, từ cánh tay bung ra vô số cánh hoa. “Dám ném vỡ chén, đây là tội rất nặng đó.” Dây leo bện lại thành một cái roi vung lên không trung. “Đã biết tội chưa?”

3.

Diệp Lãnh ngồi phịch trên giường, không rên một tiếng, trên mặt và cổ đầy vết thương, một bên chân đã được nẹp tử tế.

Kim Anh Tử biết hắn giận thật rồi... Nếu không sẽ sớm lái nhái, làm nũng, giả ngốc, hoặc chửi ầm ĩ, chiếm một chút tiện nghi chọc nàng giận cũng vui vẻ. Nhưng đứa nhỏ này bây giờ ngồi yên để nàng bôi ma được trị thương, không nói một tiếng.

Kim Anh Tử dù sống gần trăm tuổi, nhưng cái gọi là tình thú hay kinh nghiệm ở cùng nam nhân vẫn ít đến thảm thương. Tuy nói, nàng mười chín đã lập gia đình, nhưng nhà họ Hoàng ít người, lại là nhà đọc sách, ôn hoà nhã nhặn, hơn nữa, chồng nàng khi đó chỉ còn một hơi tàn. Nếu không phải Kim Anh Tử dùng mấy đạo thuật khiến nàng tổn thọ mười năm để đổi cho trượng phu mười ngày khoẻ mạnh, chỉ sợ nhà chồng nàng sẽ tuyệt hậu ngay tại đó. Ở chung một năm, hai vợ chồng trẻ khách khí muốn chết, nhu tình mật ý nào có dễ dàng như vậy, huống hồ, trước đó hoàn toàn là người xa lạ. Chồng mất chưa kịp sầu não, liền bận rộn chăm sóc cha mẹ chồng, nuôi con, cuộc sống cứ rối tinh rối mù. Sau đó, con dâu, đến cả cháu

dầu cũng sớm qua đời, nàng lao lực từ lúc thanh niên cho đến già, lại được người dân địa phương tôn kính, không tránh khỏi nhìn tất cả nam nhân bằng ánh mắt trưởng bối nhìn hậu bối, cho dù lúc thành yêu nhân, cũng không thay đổi.

Đối xử với nam nhân, nàng chỉ biết một phương pháp duy nhất: ân uy đều có. Diệp Lãnh là con quý tử hơi bám nhằng nhằng lấy nàng nhiều năm như vậy, cũng chỉ được đãi ngộ tương tự.

Ném vỡ chén cũng không phải tội nặng gì, nhưng gần đây, nàng chợt thấy có chút trách nhiệm với hắn, dù sao, hắn tu luyện kiểu nửa vời như hiện nay đều do một tay nàng gây ra cả. Thứ hai, nàng cũng coi như hiểu Diệp Lãnh một chút, hắn chính là loại vừa cho lập thiệp đã muốn tìm kỹ nữ, được một tắc lại muốn tiến một thước. Loại tính cách như vậy, nếu dung hắn chuyện nhỏ, chuyện lớn sẽ khó quản giáo.

Nhưng nàng không ý thức được, Diệp Lãnh không phải đứa nhỏ của nàng, mà là người bên gối, tuy rằng cũng không hay ho gì cho lắm. Hai người đã làm chuyện thân mật, nhưng nói đến tình yêu, nàng thật còn thua xa đứa trẻ ranh mười lăm tuổi.

Xoa xong thuốc trị thương, nàng đang muốn lau vết máu trên trán hắn, Diệp Lãnh vừa hơi lại sức liền đẩy tay nàng ra, hừ lạnh một tiếng: “Bôi thuốc làm gì? Dù sao sau này ngươi vẫn sẽ đánh ta, còn giả nhân giả nghĩa.”

Kim Anh Tử lại không tức giận, chỉ nhẹ nhàng thở dài: “Diệp Lãnh, tính tình ngươi phải sửa. Hiện nay ngươi mang thân xác con người, ở nhà ném dăm ba cái chén không quan trọng, nhưng ra ngoài thì sao? Rất dễ gặp chuyện.”

“Mượn người mèo khóc chuột?” Hắn càng thất thường. “Ta muốn xem ai có thể động đến ta?! Không muốn sống cứ việc đến!”

“Ngay cả ta cũng đánh không lại, còn cậy mạnh cái gì?” Kim Anh Tử lạnh lùng nói, nhìn mặt hắn dần đỏ lên, cũng không muốn để hắn giữ mãi cái tính hơi tí là gây chuyện. “Người mạnh hơn so với ta nhiều lắm, tính ngươi gàn dở như vậy, tu đạo sẽ không dễ dàng. Thân thể này là cơ hội cuối cùng rồi đó.”

Hắn không đáp lời, chỉ quay mặt sang một bên. Kim Anh Tử không giận, tiếp tục bôi thuốc lên mặt hắn.

“Bình thường muốn nàng nói nhiều thêm mấy câu cũng khó, chỉ có lúc này mới chịu nói chuyện tử tế với ta.” Diệp Lãnh cảm giận bất bình. “Còn nói cái gì mà diệt cỏ tận gốc.”

Kim Anh Tử ngừng một lát, rồi bật cười: “Chúng ta bình thường chưa cãi nhau bao giờ hay sao? Ngươi mắng ta cả ngàn lời khó nghe, kiên bà chết tiết là ta đây đã bao giờ tính toán thù dai hay chưa? Nay mới nói một câu ngươi đã không chịu nổi? Ngươi có thấy ta nói nhiều như vậy với người ngoài hay không?” Tay nàng nhẹ nhàng quay mặt hắn trở lại, tiếp tục bôi thuốc lên nửa mặt bên kia, mùi hương bạc hà dịu dịu.

Thình lình, Diệp Lãnh giữ chặt tay nàng, không để ý cái chân đau, kiên quyết xoay người đặt nàng dưới thân. Kim Anh Tử cũng không giãy dụa, chỉ cười khổ xoa miệng vết thương cho hắn.

Diệp Lãnh bắt lấy tay nàng, nhìn vẻ lo lắng như có như không trong mắt nàng, nói khẽ: “Đừng động nữa, đều để cho nàng đánh nhiều năm như vậy rồi, cũng không chết được...” Hắn muốn nói thêm câu gì, lại ngừng lại, có vẻ do dự một chút, rồi cúi người ôm chặt lấy nàng, như thể sợ nàng chạy mất.

Lại làm sao rồi? Hôm nay tên đồ hồ này uống nhầm thuốc gì vậy?

Kim Anh Tử cân nhắc một lát, nhú mày: “Nếu lúc ngươi chạy chơi bên ngoài có gặp người trong lòng... người cũng biết quy củ đó.”

Diệp Lãnh biến sắc, tuy rằng có cảm cũng như không, nhưng vẫn giữ chặt cổ tay nàng: “Không có! Con mẹ nó! Lão tử từ lâu đã không có! Nay, nàng phải có lý một chút! Trước kia lúc chưa gặp nàng có cười vài người, nhưng nên ly hôn ta cũng ly hôn, nên chấm dứt ta đã chấm dứt, nàng cũng đã nói không để ý chuyện cũ.”

Đầu tiên, Kim Anh Tử sống sót một lúc, sau đó không nhịn được cười ra tiếng. Sau khi bà lão được Diệp Lãnh “báo hiếu” mất rồi, hắn không có can đảm đi tìm Kim Anh Tử báo thù. Không còn thệ ước trời buộc, hắn lang thang ở nhân gian, chơi bởi khá khoái hoạt. Về ngoài cửa Lý A Đại khôi ngô, lại có chút tà khí của Diệp Lãnh, cho nên có thể nói là phong lưu, nữ nhân cười về không ít hơn mười người, tình nhân vô số

kể, lại không lo vướng mắc con cái. Quả thật là một kẻ ong bướm, còn chẳng thèm phân biệt chủng tộc. Hề chán là liền quăng con gái nhà người ta đi, chạy đến chỗ khác chơi đùa, chộc ra không ít nợ phong lưu.

Người ta nói đi đêm lăm cũng có ngày gặp ma, hẳn đã là ma, cho nên đừng phải Kim Anh Tử, đến lúc đó, hẳn mới biết, thế nào là báo ứng.

Lúc hẳn vừa mới chung đụng với Kim Anh Tử, liền không kiêng kị nói ra chuyện thê thiếp thành đàn, không ngờ lại chộc đúng chỗ ngứa của nàng. Kim Anh Tử không nói hai lời, lập tức ném hẳn ra ngoài cửa, nói nàng không chung chồng người, lại còn khuyên hẳn, làm đàn ông phải có trách nhiệm.

Lúc đó, Kim Anh Tử nghĩ rất đơn giản, cả đời nàng chưa từng dựa dẫm vào nam nhân, còn có nhiều nam nhân dựa nàng là đằng khác. Nhưng, những nữ nhân yếu đuối khác cần nam nhân chống đỡ cửa nhà. Nàng từ nhỏ đến lớn tay làm hàm nhai, cần gì giành giật đàn ông với đám phụ nữ yếu đuối ngoài kia?

Nhưng lại làm Diệp Lãnh chật vật một thời gian. Đánh không lại nàng, lại không còn hứng thú với nữ nhân khác. Hẳn đứng ngoài cửa ngây người nửa ngày, đành cắn răng rời đi. Kim Anh Tử nghĩ hẳn sẽ không xuất hiện nữa, không ngờ, một năm sau, hẳn lại chạy về, trình ra một xấp đơn ly hôn đã được toà đồng ý, đơn ly hôn không thành cũng có lí do: vài người phụ nữ ở cùng hẳn khi xưa đã chết vì già cả, hẳn làm sao đuổi được đến âm tào địa phủ mà tìm hồn để kí đơn li hôn. Hẳn bám nàng vài năm, Kim Anh Tử mới cho hẳn một danh phận, để hẳn “vào cửa”.

“Thật không?” Kim Anh Tử hồ nghi nhìn hẳn. “Nhìn người chột dạ như vậy...”

“...Ta... Ta chỉ là muốn hỏi một chút.” Hẳn đỏ mặt tía tai, ngo nguẩy đầu. “Tại sao nàng lại đồng ý theo ta?”

Kim Anh Tử trợn mắt, hừ một tiếng. “Nhiều năm như vậy, giờ người mới nhớ ra mà hỏi?” Nàng nghĩ nghĩ, lại thản nhiên đáp: “Cũng vì chỉ có người coi ta là nữ nhân.”

5. Chi Thứ Ba: Vi Mệnh

1.

Mỗi lần đi qua cửa “Ô Bồn Cư”, người ta ai không nén được tò mò lén lút nhìn ngó vài lần, nhưng chính hàng xóm của quán trà này cũng lại là một lão nhân kì quái, bình thường ở cách vách nhưng liếc cũng không liếc một cái, chỉ chăm chú làm việc của mình.

Có lẽ đã nhìn nhiều thành quen. Mấy người thương nhân buôn bán thỉnh thoảng qua đây có lẽ còn thấy lạ, lúc Kim Anh Tử mới dọn đến, quả thật có chút dọa người, nhưng đã định cư lâu như vậy, với người dân địa phương, muốn hiềm lạ hay e ngại cũng không được nữa.

Vì thế, sáng nay, một ông lão xấu xí, mặt chuột, răng hô đang cau có ngồi trước cửa quán “Ô Bồn Cư” chờ mở cửa.

Bà con xung quanh vẫn đi lại như thường, thấy ông ta còn mở lời chào hỏi: “A... lão Tiễn, sớm vậy đã đứng đây?”

“Sớm?” Lão tức giận trợn trắng mắt. “Mặt trời đã lên đến ngọn cây, còn nói sớm?”

Biết tính lão quái gở, mọi người chỉ cười trừ, không thèm so đo.

Kim Anh Tử vừa mở cửa, liền nhìn thấy một ông lão cao chưa đến một mét năm mươi, đang thở phì phì ngồi ở bậc cửa hút thuốc, nhìn thấy nàng, liền cảm tức chữi: “Chẳng lẽ vì có tên nhãi Diệp Lãnh treo trên giường mà người mừng đến mức không nở dậy sao?”

Nàng cũng không nổi giận. “Lão Tiễn, nếu không phải biết Diệp Lãnh không có nhà, ông còn dám đến?”

Gương mặt nhăn nhúm của lão thoát hồng thoát trắng: “Tên nhãi đó là kẻ thô lỗ chỉ biết động tay động chân! Lão tử không thèm chấp!”

Kim Anh Tử cười, như hoa hồng buổi sớm, làm cho lão Tiền thấy mà choáng váng, thiếu chút nữa ba hồn bảy vía cũng bay đi mất. Tăm tắp, không trách được, không trách được... Cái gì mà “hồng nhan hoạ thủy”, chỉ có “hoạ chủng” mà thôi! Chính là “nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc”(*), lão nhân ta thật khó kiềm chế...

(*)Nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc: hai câu thơ từ đời nhà Hán, tạm dịch là: cười lần thứ nhất làm nghiêng thành người, cười lần thứ hai làm nghiêng nước người. Câu nói “khuynh quốc khuynh thành” cũng từ đây mà ra.

“Hoạ chủng Tiền Sơn cũng không có nhan sắc nghiêng trời lệch đất như người.” Lão Tiền cảm khái theo Kim Anh Tử vào trong. “Người ta có Trọng Liên hộ hoa(*), sao người không đi tìm chỗ dựa, lại mở quán, còn ở chung với tên phế vật kia làm gì?”

(*) Hộ hoa: nếu đọc đến cuối chương này, sẽ thấy Kim Anh Tử định để cho Diệp Lãnh làm “hộ hoa”, có lẽ cụm từ này chỉ người thành đôi với hoạ chủng (tiếp tục đoán).

“Dừng! Lão Tiền, Diệp Lãnh đánh ông có một lần thôi, đã là chuyện mấy chục năm trước rồi, ông vẫn còn cay cú lâu như vậy?”

Nàng cầm hoá đơn lão đưa, cũng không xem ngay, làm như vô tình hỏi: “Thân xác của hoạ chủng Tiền Sơn còn tốt không? Nghe nói nàng gặp chuyện phiền toái?”

“Có Thắt lang bên cạnh, đại hoạ có lớn hơn nữa cũng có người chống, lo gì? Dẫn nhau đi quê hán ở Cát Lượng tị nạn cả rồi.” Lão tiền ngồi xổm trên ghế hút thuốc, một chốc lại lắc đầu: “Kim Anh Tử, nhìn người ta rồi nhìn mình xem, người thật kém...”

Kim Anh Tử cũng không phản đối gì, giơ hoá đơn: “Ta nếu tốt, con chuột Bắc Kinh như ông biết tìm ai mua được đây? Chẳng lẽ lại tìm đến Cát Lượng phiền người ta sao?”

Lão Tiền nhảy dựng lên: “Tiền Thử(*)! Lão nhân là Tiền Thử! Cái gì mà con chuột, không có lễ phép! Đây tuyệt đối là vũ nhục...”

(*) Thử: con chuột

Nàng còn thật sự cười ra tiếng: “...Dạ, là Tiền gia một nhà trung liệt, đặc biệt là Tiền Thử tinh anh dũng mãnh, ta xin đảm bảo...” Nàng dẫn lão Tiền đến kho hàng sau nhà, vừa nhìn hoá đơn tìm được liệu, vừa cùng hần câu được câu không bàn chuyện nhà.

Lão Tiền là một con chuột thành tinh, khi nhà Minh suy vong, thiên hạ đại loạn, ngay cả yêu tinh cũng không yên ổn, liền dẫn cả nhà chạy từ Bắc Kinh về Đường Sơn, sau lại từ Đường Sơn sang Đài Loan, còn đi theo một nhóm người đến Hậu Sơn (Hoa Đông) khai khẩn đất hoang, lập làng định cư.

Sau khi Kim Anh Tử từ phương bắc mới di cư về Hoa Đông, lão thử tinh này nghĩ có người đến giành địa bàn, hai bên nổ ra xung đột, lão bị Diệp Lãnh thu thập hơi nặng tay một chút. Sau đó hiểu lầm tiêu tan, tuy có điểm không hoà thuận, nhưng lão vẫn chấp nhận cho nàng thuê nhà, chỉ là không biết vì cái gì mà lão đến giờ vẫn không chấp nhận nổi Diệp Lãnh, chỉ cần có mặt hần, lão sẽ tuyệt đối không xuất hiện, ở sau lưng còn lén lút nguyên rửa hần không biết bao nhiêu lần.

Kì thật, lão thử tinh này cũng có lòng tốt (?), mấy trăm năm xem mạch kê đơn cứu người vô số, chỉ là làm việc rất kín tiếng, không mấy người biết. Chữa cho người đã tốt, chữa cho yêu quái càng thần diệu vô cùng, so với con người còn biết tâm niệm mấy chữ “lương y như từ mẫu” hơn nhiều.

Cũng vì điểm này, Kim Anh Tử khá coi trọng lão. Dược liệu cho yêu quái rất quý hiếm, không dễ có được, nàng ỷ vào bản lĩnh của hoạ chủng, trồng được mấy vị thuốc, lại thừa dịp nhập hàng trà thuốc bình thường thu thập ít dược liệu quý hiếm ngoài nhân gian, trở thành người cung cấp dược liệu cho lão Tiền, chỉ lấy phí trung gian rất thấp.

Vì ưu đãi ấy, lão Tiền càng khen nàng không ngớt, đối với Diệp Lãnh càng thêm bài xích, bởi móc đủ loại thiếu sót của hần. Nàng nghe xong chỉ cười cười, cho tới bây giờ chưa lúc nào để trong lòng.

“Tiểu tử đó ngoại trừ mang lại phiền toái cho người thì có tác dụng gì?” Lão Tiền hừ lạnh. “Hiện giờ không biết lại chạy đi đâu, cũng hay, hoạ chủng...” Hần bỗng nhiên ngậm miệng, trong lòng thâm xĩ vả bản thân

nhiều chuyện.

Đang tìm kiếm trong bao thảo được, Kim Anh Tử nghe đến đó chợt ngừng tay, quay đầu lại nhìn lão Tiễn. Hắn lại chỉ chuyên tâm cúi đầu thổi trà, giống như cái chén trà được làm từ châu ngọc vậy.

“Lão Tiễn, hoạ chừng làm sao?” Kim Anh Tử nghiêm túc hỏi.

Hắn gãi gãi lỗ tai, càng lúc càng hối hận. Được lắm, lạnh mồm lạnh miệng. Kim Anh Tử giỏi nhất là bao che khuyết điểm, để cho nàng biết chuyện thì tránh sao được đụng chạm một phen? “...Không... không có việc gì, tuy là lão tử không hơn gì Diệp Lân, nhưng cũng không thể nhìn cái loại người đó lắc lư ở chỗ chúng ta. Đã đuổi đi rồi, người đừng lo lắng...”

“Loại người nào?” Nàng tuy nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí cực kì kiên quyết.

Lão Tiễn nói quanh co một hồi, mới dám trả lời: “Thì... thì là... đám vu bạch kiếm(*) quỷ thôi...”

(*) Bạch kiếm (mặt trắng): một vai phản diện trong kinh kịch Trung Quốc.

Bạch kiếm vu. Kim Anh Tử im lặng tính toán. Yêu quái bản địa hay gọi những vụ sư từ bên ngoài tới là “bạch kiếm vu”. Nhưng các môn phái nhiều như vậy, ngay trong đất người Hoa đã lập hơn mấy trăm môn hộ, ngoại quốc càng không dễ tra tung tích.

Tuy rằng, nếu gọi là “bạch kiếm quỷ”, hình như chỉ có một.

“Sư Ma sao?” Nàng thản nhiên hỏi.

Sắc mặt lão Tiễn đại biến: “Kim Anh Tử, những người đó chỉ biết hồ ngôn lộng ngữ, người đừng có vì mấy chuyện không rõ đầu đuôi mà đi gặp chứ. Tuy nói cường long bất áp địa đầu xà(*)...nhưng đám đại gia bạch kiếm quỷ đó cũng không phải dễ chọc đâu!”

(*) Cường long bất áp địa đầu xà: thành ngữ Trung Quốc, nghĩa đen là một con rồng mạnh cũng không áp chế được bọn rắn bản xứ; có ý nghĩa tương tự như “phép vua thua lệ làng” của Việt Nam.

“Ta chưa bao giờ chủ động đi làm mấy chuyện đó...” Kim Anh Tử nói khẽ, mặt mày tỉnh bơ tiếp tục lấy được liệu.

Nhưng cũng sẽ không bỏ qua việc đi thăm dò! Lão Tiễn nóng nảy: “Ta còn không biết tính người sao??? Đám bạch kiếm quỷ Sư Ma đó, đi qua đây chắc chắn sẽ không tránh được... chút phiền toái. Mấy lão bằng hữu của chúng ta đã nghĩ cách nhốt họ trong núi chạy lòng vòng rồi, không tìm thấy ai, chạy chán rồi sẽ đi. Mấy ngày tới người giả câm giả điếc cho ta... Hiện tại người cũng không phải vụ sư gì nữa, quần chuyện cả thôn làm gì?”

Kim Anh Tử có chút kinh ngạc nhìn lão Tiễn, ánh mắt lạnh nhạt chợt có tia ôn hoà. Nàng đã thành loại người không ra người, yêu không ra yêu, trước kia chưa tiên chúng thần mà nàng từng phục vụ đối với nàng không tránh được xa lánh... Huống chi, lại còn là một trong trăm tên “vi mệnh vu”.

Trái lại, đám yêu ma sau núi, đối với nàng lại nhất mực cung kính như đối với một vụ sư thực thụ, vô cùng nghe lời.

Có lẽ, thế giới còn phân ra tam giới lục đạo, nhưng đối với kẻ đã từng làm vụ sư như nàng mà nói, không có phân biệt như thế. Nàng chính là một uông di chuyên “lo chuyện quỷ thần, bảo hộ sơn trạch”.

Quỷ thần, đơn giản là không phải người, trong đó đương nhiên bao gồm cả yêu quái. Nhưng một ngày làm vu, cả đời làm vu. Tâm huyết này, thần linh có thể không cần tới, nhưng đám quỷ hồn lại cần phải để ý cẩn thận, làm cho nàng có chút lo lắng.

“Lão Tiễn.” Giọng nói nàng càng lúc càng nhu hoà. “Các người có ai là không có gia đình chứ? Người của Sư Ma không phải dễ đối phó, tội gì phải thế? Là phúc thì không phải hoạ, là hoạ thì không tránh nổi.” Lại khẽ cười một tiếng. “Ta cũng không phải không có bản lĩnh, đừng coi khinh ta.”

Lão Tiễn lại âm ỉ ngăn cản một hồi, Kim Anh Tử chỉ cười, thiêu một đạo bùa phép mời thần, trong nháy mắt thông linh đến đám quỷ thần ở sau núi.

Gương mặt xấu xí của lão Tiễn càng vặn vẹo, uể oải như bánh bao nhúng nước, càng lúc càng đau đầu. Kim Anh Tử dùng thân phận đại vu tể cáo quỷ thần, gương mặt già nua của mấy vị thần trông coi khu vực đó đều co giật, cuối cùng giả câm giả điếc coi như không hay, chỉ cần đám yêu quái không làm mưa làm gió quá đáng, để cho nàng ít mất mũi là vẫn có thể, cho nên trước giờ vẫn mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

“Thôi thôi, là ta nhanh mồm nhanh miệng. Về nhà chắc chắn sẽ bị lão bà oán giận.” Lão Tiễn vô cùng uể oải. “Không hiểu, gã Diệp Lãnh bắt tài vô dụng đó sao lại bị người ta truy tìm khẩn cấp như vậy...” Hắn ủ rũ để tiền hàng lên bàn, cầm được liệu rời đi.

*Đọc đến đây, có lẽ nên hiểu Sự Ma là đám người thờ phụng Ma tộc, mà Ma tộc ở đây chỉ có Diệp Lãnh (ta đoán, đoán, đoán~)

Đúng a, vì cái gì? Kim Anh Tử cũng bắt đầu băn khoăn.

Diệp Lãnh chỉ là một Phong ma ngoại lai, phiêu bạt khắp nơi, lưu lạc đến mức ăn hồn rồi phải tu luyện trong xác người, có cái gì nổi bật? Tiểu ma như vậy, nhiều như lá trong rừng, sao lại khiến người của Sự Ma lao tâm khổ tứ chạy đi tìm khắp thiên sơn vạn thủy như vậy?

Nhưng nếu hắn thực là một tiểu ma tầm thường, sao lại thông hiểu tu luyện của Đạo Gia(*)?

(*) Đạo Gia: hay còn gọi là “Đạo Giáo”, một trong tam giáo của Trung Hoa cổ đại, cùng với Nho giáo và Phật giáo. Lão Tử, Trang Tử là hai đại biểu chính. Có gì hỏi thêm GG nhá!

Kim Anh Tử hơi kinh ngạc ngẩn đầu. Ô, vì sao nhỉ? Nàng biết việc tu luyện của Ma tộc cũng là một loại bác học khó hiểu, vì sao Diệp Lãnh từ trước đến giờ năng lực thấp kém lại hiểu được giáo lý Đạo Lão của con người? Ma tộc có trăm ngàn phương cách, pháp môn tu luyện, chỉ biết một thì không đủ, một người cùng một lúc biết nhiều phương pháp không có gì lạ... Nhưng vươn tay đến hắc Đạo Gia của con người, cái này rất kì quái.

Diệp Lãnh tuy nóng nảy, kiêu ngạo, kiến thức lại không phải một Ma nhân nho nhỏ có thể sánh bằng.

Kim Anh Tử hít sâu một hơi, cười khổ. Cái này gọi là “dưới chân đèn thì tối” đi, ở chung lâu quá thành quen thuộc, nàng trước giờ chưa từng hoài nghi hắn.

Rất nhanh sau đó, Kim Anh Tử liền bình tĩnh lại. Diệp Lãnh chính là Diệp Lãnh, mặc kệ trước đây hắn có thân phận gì, về sau sẽ trở thành cái gì, hắn chỉ là Diệp Lãnh, là kẻ duy nhất coi nàng như một nữ nhân bình thường.

Hoàn toàn không có gì thay đổi.

Tâm đã quyết định rồi, cho nên khi người của Sự Ma tìm đến cửa, nàng chỉ ngồi vững như bàn thạch, khí định thần nhàn.

2.

Đó là mấy người phụ nữ nhìn khô khan, sắc mặt tái nhợt, đồng loạt mặc quần áo đen, cứ như mặc tang phục tìm đến cửa nhà nàng. Nghe nói nguyên bản có hai kiểu người, tự xưng là bạch nữ vu và hắc nữ vu. Bạch nữ vu thì nàng có quen một người, pháp môn của bà ta và uông di có điểm giống nhau, đều tự nhận là phục vụ linh hồn và cân bằng linh giới, nàng cũng khá đồng tình.

Nhưng nàng luôn từ chối tiếp xúc với hắc nữ vu Sự Ma.

Tôn thờ hắc ám, tử vong, chuyên thờ ma, là môn phái quá cực đoan. Nhưng vu môn nhiều lắm, nàng cũng không thấy họ sai, chẳng qua khác đường mà thôi.

Nàng khách khí đón người vào cửa, treo biển “nghỉ bán”, bình thần ung dung pha một bình trà hoa.

Đám hắc nữ vu có chút ngoài ý muốn. Có lẽ đã quen bị đối xử lạnh nhạt, ác liệt, giờ được người ta dùng lễ đối đãi, lại lúng túng. Vừa cảm ơn, vừa lên tinh thần đáp lễ.

Bọn họ không hiểu tiếng Trung, tiếng Anh cũng chỉ miễn cưỡng đoán ý mà thôi. Nếu không phải Kim Anh Tử thấy ăn không ngồi rồi thật buồn chán, học được chút tiếng Anh, thì bây giờ muốn giao tiếp với bọn họ

chỉ sợ không nổi. Mà pháp môn bất đồng, thông ngôn bằng linh lực cũng có chút trở ngại. Vừa dựa vào ngôn ngữ, vừa dựa vào linh lực, cuối cùng cũng có thể nói chuyện với nhau.

“Vi mệnh vu các hạ,” hắc nữ vu cầm đầu nói. “Ta thừa mệnh Ngô chủ(*) mà đến, xin được nghênh đón Diệp Lãnh điện hạ.”

(*) Ngô chủ: đọc Diễm Quỷ thì thấy Ngô chủ là người đứng đầu cõi âm. Nhưng trong truyện này là người đứng đầu Phong ma thôi.

Ba chữ “vi mệnh vu”, là phát âm theo tiếng Trung, đối với bọn họ quả thực gian nan, tiếng phát ra có hơi sai nhịp. Đáy lòng Kim Anh Tử chợt lạnh lẽo, vi mệnh vu. Vài thập niên rồi nàng chưa nghe lại xưng hô này, nó vốn đã vùi lấp sâu trong bóng ma lịch sử, hôm nay bị lôi lên, lại có chút nặng nề.

Nàng trầm mặc một chốc, khoé miệng chợt loàn loàn cười: “Nếu đã biết ta là một vi mệnh vu, sao còn dám đến chỗ này đòi người của ta?”

Mấy hắc nữ vu xôn xao đứng dậy, có không phục, có sợ hãi, cũng có cảnh giác. Hắc nữ vu cầm đầu dùng một thứ ngôn ngữ kì lạ quát lớn vài tiếng, trấn áp xuống. Nàng cũng không nói thêm, chỉ chuyên chú rót trà.

“Các hạ...” ngữ khí của hắc nữ vu cầm đầu càng thêm khiêm nhường. “Uy danh của vi mệnh vu, trăm năm không lay chuyển. Nếu không phải Ngô chủ có lệnh, chúng tôi thật không dám đến đây chạy loạn. Ngô chủ tuổi đã cao, mong nhớ Diệp Lãnh điện hạ, mới sai bọn ta đến nghênh đón... Ngô chủ không cho tộc nhân đi, thật sự là sợ quấy rầy an bình chỗ này, cũng là nghĩ cho chúng sinh...”

Kim Anh Tử hơi hơi nhướng mày. Lời nói thực nhã nhặn, bên trong lại đầy sát khí.

“Ta không giao người, Phong ma thử đến đảo này đại khai sát giới xem sao?” Nàng lạnh nhạt đáp, phớt lờ đe dọa, làm cho hắc nữ vu kia đen mặt.

“Chúng ta nói chuyện tử tế, là tôn trọng người là vu sư của bản địa, người thật cho là bọn ta sợ người sao?” Một người trong số họ mắng.

Lại một người khác âm hiểm nói: “Người không giao người cũng không sao. Không cần chờ Ngô chủ đến, ta đây cũng té hắc ám bằng tử vong, té phẩm chỗ này không ít đâu...”

Kim Anh Tử lạnh mặt, cánh tay tung ra một dây mây mảnh khảnh, không khí trong phòng chợt rét lạnh. Đám hắc bà đồng không ngờ nàng nói trở mặt liền trở mặt, nhất thời như gặp phải đại địch. Nàng tuy chưa động thủ, nhưng khí thế đã lớn đến áp bức người ta muốn suy sụp, nỗi sợ hãi như băng tuyết buốt giá chợt dâng cao.

“Diệp Lãnh có quay về hay không là do hần tự quyết định. Hần muốn về sẽ về, nếu không muốn thì đừng nghĩ ép được hần ở chỗ ta.” Kim Anh Tử lạnh lùng nói. “Lời của các người, khi hần về nhà ta sẽ truyền đạt lại. Còn chuyện hần định làm thế nào, ta không can thiệp nổi. Nếu các người còn nhớ rõ ta là một trong các vi mệnh vu, thì mau rút khỏi đất của ta. Ở chỗ các người muốn sùng bái hắc ám và tử vong thế nào ta mặc kệ. Ở chỗ của ta...” Roi mây đột nhiên vung lên không trung. “Nghĩ cũng đừng nghĩ! Cho dù Ma tộc đến, ta cũng giết được, nói gì đến đám Sư Ma các người!”

Nàng chưa dứt lời, bóng tối đen đặc đã bao phủ, nhìn không rõ năm đầu ngón tay. Chỉ nghe Kim Anh Tử cười lạnh một tiếng.

Ngày đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, không ai biết.

Nhưng năm Sư Ma lại như con rối gỗ rời khỏi Ô Bồn Cư, sắc mặt ngày đại lên phi thân rời đi, không thấy quay lại thêm lần nữa.

3.

Kim Anh Tử ngồi yên hồi lâu, không có một động tĩnh. Kì thật không phải nàng không muốn, mà là không thể. Toàn thân nàng đều là vết gỗ bị rạn nứt, bong tróc, miệng vết thương không chịu thu nhỏ lại, tuy không chảy máu nhiều lắm nhưng cành cây héo rũ, hoa lá tan tã, dù có cố hết sức, các khớp toàn thân cũng không chịu nghe lời.

Quá liều mạng. Nàng yên lặng suy nghĩ. Dù sao đối phương cũng là hắc nữ vu Sự Ma, nàng lại cứ liều lĩnh nghênh chiến. Nhưng có rất nhiều chuyện, vấn đề không phải ở chỗ muốn hay không muốn, mà là không thể nhượng bộ. Nàng chỉ cần sợ hãi một lần, nhất định sẽ khiến người ta khinh thường, uy danh “vi mệnh vu” đã phải dùng hy sinh lớn như vậy để đổi lấy, sẽ nhanh chóng sụp đổ, chẳng mấy chốc mà không còn trấn áp nổi người ngoài.

Nàng hơi nhếch khoé miệng, tự giễu chính mình. Lúc trước chịu đựng tám ngày khổ sở, không phải là dâng sinh mệnh cả đời để bảo trụ một nơi bình an sao? Cả trăm vi mệnh vu bản địa ngày đó đã tan tác khắp nơi, hiện nay cũng không còn được mấy người. Mỗi năm tuổi một già đi, chịu bệnh tật, chịu mẹ goá con cô, chịu đau khổ cả đời, chỉ để đổi lấy một cái bùa bình an không thể tốt hơn được nữa.

Ít nhất là vu từ bên ngoài không dám nhúng tay vào chuyện trên tiểu đảo này. Ít nhất quỷ thần bản địa không dám hồ nháo ra sự tình gì quá mức nghiêm trọng. Chỉ cần còn một vi mệnh vu còn sống, trên trời xanh kia sẽ không bao giờ có thiên hoả đánh xuống.

Cho nên, nàng không thể lui. Cho dù nàng đã không còn là vu. Chỉ cần nàng đã từng làm, thì dù có chết cũng không thể lui.

May mà nàng có chút quen biết với bạch nữ vu, từng trao đổi ý kiến. May mắn thiên thời địa lợi nhân hoà cho nàng chiếm chút ưu thế, mà đối phương không ở đất của mình, Phong ma cũng có kiêng kị, không dám manh động trên tiểu đảo này. Cho nên nàng mới có thể đơn độc chiến đấu, lấy cứng chọi cứng mà đuổi chúng đi.

Chuyện của Diệp Lãnh, thực ra chỉ là cái có mà thôi. Nhiều năm như vậy, những vụ sư luôn ẩn núp trong bóng tối của lịch sử đã muốn ra tay, nhất là người của Sự Ma... Ma chủ thao túng Sự Ma, Sự Ma thao túng người phạm. Bọn họ muốn thử thực lực, thử với vi mệnh vu là đương nhiên.

Nhưng dù nói gì cũng không được động tay động chân với người trên đất của nàng, cái gì mà một đám vu nữ, dù là ai cũng đừng mơ tưởng.

Yên lặng ngồi đến tận đêm, nàng mới thấy ngón tay có thể động đậy. Lấy ra một lá bùa và cây bút, nàng chần chừ trong một thoáng, vẫn viết một lá thư, gấp thành một con hạc, tay làm phép, lẩm nhẩm vài câu. Hạc giấy cử động, phát sáng, bay về phía chân trời.

Diệp Lãnh nhận được tin, có lẽ sẽ lập tức trở về, đúng không?

Nhưng nàng cũng không ngờ hắc nữ về nhanh như vậy... Có lẽ ở ngay tại Tiền Sơn mà thôi. Không đến ba giờ, Diệp Lãnh đen mặt trở lại, khi đó vết thương của nàng vẫn chưa khép miệng, Diệp Lãnh thô lỗ lột quần áo của nàng xem, một chữ cũng không nói nên lời, tức giận là càng lúc càng dữ dội, giống như trong căn phòng nhỏ có một đám mây đang tích sét đang dần tụ lại.

“Vì sao không gọi ta trở về?” Giọng hắc nữ cứng nhắc lại khàn khàn, nếu không phải cố gắng đè nén xuống, cơn giận lôi đình trên đầu sẽ lập tức bùng nổ.

“Bọn họ muốn, ta liền đưa, vậy ta tính là cái gì?” Kim Anh Tử thản nhiên nói. “Lần tới lại đòi trăm mạng người làm tể phẩm, ta giao hay không giao đây?”

Diệp Lãnh cuối cùng cũng bạo phát, một đòn đánh sập cái bàn, cắn giận mở miệng muốn nói, Kim Anh Tử lại chỉ liếc hắc nữ một cái, đột nhiên làm hắc nữ á khẩu không trả lời được.

Hắc nữ ở ngay phía nam mà thôi, cũng không phải đi quá xa. Những nữ nhân đó nếu thật muốn tìm hắc nữ, không phải là không tìm được. Nhưng họ chỉ ở chỗ này gây hấn ra động tĩnh lớn như vậy, khiến cho người ở đây bất an, lại động chạm đến Kim Anh Tử... Bề ngoài là chấp hành ý chỉ của Ma tộc, như bên trong có lẽ không chỉ đơn giản như vậy.

Kim Anh Tử nếu gọi hắc nữ về, hắc nữ chắc chắn không thể đứng nhìn Kim Anh Tử liều mạng. Trên thực tế, hắc nữ cũng không đánh lại đám hắc nữ vu đó, điểm đó hắc nữ tự biết. Nhất định hắc nữ sẽ ngoan ngoãn đi theo, nếu đã lui bước một lần, sẽ tiếp tục lui lần thứ hai, khiến đám hắc nữ vu đó thấy chen chân vào vùng đất này rất dễ dàng...

Quả thật, đại bộ phận vụ sự sẽ luôn ẩn đằng sau lịch sử, an tĩnh làm người sau màn. Nhưng có một số ít, tự cao tự đại, ngấm ngấm tạo sóng gió, thao túng lòng người, kích động chiến tranh, gây dịch bệnh, dùng mạng người và máu tanh để cung phụng cho chủ tử tàn khốc của bọn họ.

“Nàng nói họ biết nàng là vi mệnh vu?” Diệp Lãnh mắt hứng ngồi xuống.

Kim Anh Tử gật gật đầu.

“Khi đó ta không có mặt.” Diệp Lãnh phiền chán nói. “Ta chỉ biết mấy người các nàng là chuyện gì đó đại phản nghịch, nhưng rốt cuộc là làm cái gì? Làm trái với lệnh của ai? Vì sao? Giấu kĩ như vậy, sao ai cũng không dám nhắc tới? Ta chỉ mơ hồ nghe nói, mấy người là tội nhân cao quý gì đó! Nàng thật ra...”

“Cũng không có gì hay mà nói.” Kim Anh Tử thở dài. “Ta cũng chưa bao giờ hỏi người là điện hạ gì, người sao phải hỏi ta?”

“Điện hạ?” Diệp Lãnh cười lạnh hai tiếng. “Điện hạ! Thật dễ nghe, thế thôi sao. Không có nói đến điện hạ cao quý đã đuổi khỏi gia môn?” Thanh âm của hắn bén nhọn, nhưng cuối cùng cũng không nói hết, chỉ có gương mặt là đỏ lên.

“Chuyện xấu cũng không cần nói đến.” Diệp Lãnh thật vất vả mới bình tĩnh lại. “Nhưng ta sẽ không chịu để người ta đâm chọc lung tung. Ta sẽ tìm lão cha nói rõ ràng. Ta nghĩ đám nô tỳ này là cáo mượn oai hùm, loại chuyện này sẽ không tái diễn nữa.”

Buổi tối hôm đó, Diệp Lãnh đối xử với Kim Anh Tử ôn nhu lạ thường, hoàn toàn khác với tác phong nóng vội thô bạo của hắn trước kia. Hắn thậm chí còn lấy thuốc mỡ nhặn nạy bôi lên mấy trâm lỗ hồng nho nhỏ trên người nàng. Kim Anh Tử cười khổ nói với hắn không cần, hắn lại rất kiên trì.

Đến khi Kim Anh Tử mệt mỏi gối lên đùi hắn ngủ say, hắn còn vỗ về vết thương mãi không chịu thu nhỏ trên người nàng, ngẩn người hồi lâu.

Ngày hôm sau khi nàng tỉnh lại, Diệp Lãnh đã đi rồi.

Không ngờ trước khi đi hắn còn biết đem cái bàn đã đánh gãy sửa lại tử tế, trên mặt bàn có để một quyển Harry Potter. Mở ra xem, đến đoạn nói về “pháo xì”(*) hắn cẩn thận dùng bút máy đánh dấu vài dòng.

(*) Pháo xì: nguyên văn tác giả ghi là “thuần chủng pháo trúc” (), ta nhớ là trong Harry Potter có dùng một thuật ngữ là “squib”, có nghĩa là “pháo xì”, để gọi những người có cha mẹ là phù thủy nhưng bản thân lại không có pháp thuật; đối lập với “Mudblood” (máu bùn). Trong bản dịch Harry Potter ở Việt Nam, dịch giả chuyển thành “á phù thủy”. Ta thấy chỉ có cụm từ này là gần với ý của Diệp Lãnh nhất nên quyết định dùng, dù sao vẫn là đoán mà thôi

~Ngượng ngùng như vậy, chính là trọng sĩ diện mà thôi. Có lẽ sợ trực tiếp nói rõ sẽ mất mặt, mới dùng cách mơ hồ này nói cho ta biết. Người cha mang huyết thống cao quý của Ma tộc, kết quả lại sinh ra một tiểu ma thiên phú thấp kém, một “pháo xì” quý tộc. Hiện tại còn nhập vào xác người tu Đạo Gia, về nhà không biết sẽ bị làm khó đến thế nào...

Mà cứ như vậy đi rồi.

Cái gì mà ta không có người hộ hoa? Cả đời ta chỉ biết đi che gió che mưa cho người khác, cũng chỉ có một gã công tử bột kì quặc của Ma tộc tình nguyện che chở, mỗi lần nghĩ đến, mọi kí ức đều còn nguyên, như thể mới xảy ra hôm qua, hôm kia thôi.

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Nàng chưa bao giờ thấy mình không bằng ai, cũng không thấy Diệp Lãnh kém cỏi so với Thất lang.

Nàng rất muốn cười, nước mắt lại cứ lăn dài trên má, một giọt lại một giọt đọng lại trên trang sách.

Chợt nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, có rất nhiều lời muốn nói với hắn.

Có lẽ, đợi đến khi hắn về, liền cho hắn làm hộ hoa đi.

Đây là nếu hắn có thể trở về...

6. Chi Thứ Tư: Bất Xá (*)

(*) Bất xá: không thể dung tha.

1.

Trước kia, gai hoa của nàng rất sắc nhọn, chỉ cần thoáng chạm vào liền chịu máu tươi đầm đìa.

Nhưng hiện tại, gai hoa vừa mềm mại, vừa nhỏ bé yếu ớt, chạm vào chỉ hơi đau, ngay cả da cũng không phả nổi, chỉ để lại chút vết trắng.

Bề ngoài nhìn không có gì khác, nhưng bên trong có lẽ bị thương rất nặng phải không? Vỡ về tám lưng trần mang vài vết sẹo của nàng, Diệp Lãnh mơ hồ nghĩ. Hẳn hẳn là thương tiếc, nhưng lời ra miệng cũng chỉ là: “Thể lực của nàng kém đi!”

“Ừ, già rồi.” Kim Anh Tử nửa nằm nửa ngồi trong ngực Diệp Lãnh, ngữ khí vẫn rất lạnh nhạt. Cành lá lưu loát thu về trong cơ thể, nhưng vết sẹo khép miệng lại vô cùng chậm chạp.

Đương nhiên rồi. Kim Anh Tử nghĩ. Giao đấu với kẻ tôn thờ bóng tối và cái chết, làm sao không mang theo chút nội thương. Nàng chưa đến mức tự đại nghĩ mình thiên hạ vô địch, có thể đánh bại thiên binh vạn mã.

Nàng cũng chỉ là một vi mệnh vụ trên một hòn đảo bé bé... lại còn là tiền nhiệm.

“Cũng không phải đến hôm nay mới già. Nàng đã già từ lâu rồi, kiên bà!” Diệp Lãnh vuốt ve thắt lưng nàng, cuối cùng cũng tìm được một nơi không bị thương, làm như vô tình hỏi: “Lần trước ta hình như có để lại một quyển sách ở chỗ này.”

Đó là thư cho ta. Nhưng Kim Anh Tử không mải mai hân. Người này chính là muốn nói: Người có đọc không? Đọc rồi có hiểu không đó?

“Ở trên giá sách.” Nàng đứng lên, ngồi ở cạnh giường. “Tự đi tìm đi... Nếu đói thì trong tủ lạnh có sủi cảo có thể luộc ăn. Ta phải ra ngoài mấy hôm.”

Diệp Lãnh đang lười biếng nằm, nghe vậy chợt nhảy dựng lên như con báo: “Ta vừa đến nàng liền đi? Ta không được hoan nghênh đến thế sao? Là muốn cùng tên tiểu bạch kiểm nào chạy? Ta ăn sống hân!”

“Người tới đúng lúc ta đang định đi” Kim Anh Tử khí định thần nhàn giải thích. “Người mới ném võ khoá va li của ta ở cửa, quên rồi sao? Còn dám hỏi như thế? Sốc cũng nói sẽ đến thăm chúng ta...”

Nghe thấy cái tên “Sốc”, sắc mặt Diệp Lãnh đại biến, rụt cổ lại. Cái bạch kiểm vu bà kia, dù là yêu ma cũng không đối xử với người nhà như thế. “Cùng loại người đó giao du chẳng có gì hay ho. Nàng sao cứ thích bám dính lấy bà ta...”

“Mười năm, tám năm cũng không gặp được một lần, cái gì mà bám dính.” Kim Anh Tử mặc quần áo, định đi luôn, lại dừng lại. “...Ta luộc bánh sủi cảo cho người, nhớ lấy mà ăn.”

Diệp Lãnh không có đáp lời, chỉ nằm nhìn trần nhà. Hân phát hiện, hân rất quen thuộc với từng cử động của Kim Anh Tử. Đun nước, luộc sủi cảo, nhắc nồi. Còn cả tiếng kéo màng bọc thực phẩm, đặt cái bát lên bàn, đi ra ngoài phòng bếp, nhặt hành lí đã bung khoá, đóng lại, mở cửa, rời đi.

Nhưng trong phòng vẫn tràn ngập hơi thở của nàng... trên người hân cũng vậy.

Không cho Kim Anh Tử tiễn hân đi, cũng tuyệt đối không tiễn Kim Anh Tử. Hân không rõ vì sao, chỉ biết hân không cách nào đối mặt với nàng mà nói tạm biệt.

Tay nghề của hân hơn Kim Anh Tử nhiều, đủ để đi làm trong một khách sạn năm sao. Nhưng hân cố chấp muốn Kim Anh Tử nấu cơm cho hân ăn... dù là sủi cảo đông lạnh cũng được, nhất định phải là tự tay nàng làm.

Hân thậm chí sợ hãi phải suy nghĩ đến nguyên nhân. Giống như chỉ cần nghĩ một chút thôi cũng là chuyện rất kinh khủng, sẽ đẩy hân xuống vực sâu.

Cho nên hắn không cần nghĩ. Hắn thà tốn thời gian mắng nàng, nữ nhân chết tiệt, hỏi cũng không hỏi một tiếng, nói không chừng phụ vương hắn muốn truy cứu thì sao, vậy mà một câu cũng không thêm nhắc tới.

Tuy rằng đây là chuyện không thể xảy ra. Lão cha hắn chỉ trông chờ hắn đột nhiên mở mang đầu óc, hoặc là ăn đủ nhân hồn rồi không ngu ngốc nữa. Chứ không phải như bây giờ, mắc kẹt trong thân xác một phạm nhân không ra được, thậm chí còn quay đầu tu luyện Đạo Gia, thứ môn pháp đối địch với Ma tộc.

Nói đơn giản, theo cách nói của con người, chính là hắn bị xoá tên trong gia phả. Tuy hình thức khác nhau, nhưng ý nghĩa thì y hệt.

Kì quái là, hắn lại không khổ sở, phẫn nộ, hay xấu hổ. Những gì hắn từng cảm nhận không xuất hiện nữa...

Chỉ có sốt ruột. Chờ đến khi có thể chạy lấy người, lại thấy vui vẻ.

Vui vẻ cái gì nhỉ? Hắn như vậy có đúng không?

Nằm một mình, chợt thấy lạnh lẽo khó hiểu. Kì thật sau khi hoan ái, bọn họ rất ít khi cùng nhau ngủ. Nhưng Kim Anh Tử luôn ở cách vách, hắn không lạnh.

Đột nhiên hắn vụt đứng dậy, tắm rửa qua loa rồi chạy ra. Quyển Harry Potter quả nhiên nằm trên giá sách, nàng xem có hiểu không...?

Ở trang hắn dùng bút máy đánh dấu, có một vài tờ giấy.

Đây là câu trả lời của Kim Anh Tử?

Hắn không để ý thấy, một tên nam nhân cao lớn ngang ngược như hắn, lúc này ngón tay lại hơi run rẩy.

Đó là vài tờ bút kí viết tay, sao chép vài văn kiện gì đó. Thoạt nhìn, hắn là lấy từ bản báo cáo của một điều tra viên nào đó đi?

Nhìn đi nhìn lại vài lần, hắn suy đoán, đây là về thời kì Chiến tranh thế giới thứ hai, thời điểm không quân Mỹ đang bắn phá ác liệt, bản ghi chép viết về một vài truyền thuyết.

Có lời khai của một phi công Mỹ bị bắt: một phụ nữ áo trắng dùng váy tiếp được bom hắn ném xuống. Hơn nữa còn rất nhẹ nhàng.

Sau đó là một loạt kì tích, từ bắc vào nam, hết Quan Âm thì là thần tiên, thậm chí ngay cả thánh mẫu cũng xuất hiện, rất nhiều người thề son thề sắt nói, trong trận đánh bom dữ dội như thiên hoả giáng xuống ấy, là thần linh, hoặc dùng váy, hoặc dùng tay không đỡ được bom, mới khiến ột bi kịch chiến tranh thảm khốc chuyển thành một trận gây rối nho nhỏ, thậm chí không lưu lại ấn tượng quá sâu trong trí nhớ của mọi người.

“Thần kinh!” Diệp Lãnh thì thào.

Bản thân là người Ma tộc, hắn lập tức biết rõ chuyện này không thể có bàn tay thần linh can thiệp. Thiên tai có lẽ còn che che đây đây để giảm thiệt hại, nhưng nhân hoạ(*), binh tai(**) thì tuyệt đối không thể nhúng tay. Ngay cả Ma tộc bọn họ cũng chỉ có thể thao túng lòng người, khơi mào sự khát máu của họ, chứ không thể trực tiếp gây hoạ.

(*) Nhân hoạ: tội ác do con người gây ra.

(**) Binh tai: tai hoạ chiến tranh.

Thần linh luôn bo bo giữ mình đương nhiên càng ngoảnh mặt làm ngơ. Bọn họ đã không làm, đám vu luôn phụng dưỡng bọn họ càng không thể nhúng tay vào binh tai do con người từ mình gây ra.

Nhân gian có quy củ của nhân gian, chúng sinh không thể làm trái... Gã Cổn năm xưa không đành lòng nhìn đại hồng thuỷ huỷ diệt nhân gian, bèn trộm báu vật “Tứ như ý” đi xây đê chắn lũ. Kết quả? Thiên đế hận hắn làm trái quy củ, phái Chúc Dung giết chết.

Prometheus trộm lửa cho loài người nhận được cái gì tốt? Còn không phải để Zeus giam cầm trên núi, ngày ngày sai chim ưng đến ăn gan.

Thần linh? Hừ hừ. Hắn khinh miệt cười hai tiếng, song nụ cười lại nhanh chóng đông cứng trên mặt.

Trong nháy mắt, hẩn hiểu ra. Vì cái gì toàn bộ vụ sư trên đảo này đều được gọi là “vi mệnh vụ”. Vì cái gì mà những người biết rõ chân tướng sự việc lại một mực kiên kị, che dấu. Bởi vì chẳng có thần minh gì đi ngăn cản binh tai từ trên trời giáng xuống cả.

Nghe nói vi mệnh vụ có tất cả trăm người. Từ ngày khai thiên lập địa đến nay, là lần phản nghịch có quy mô lớn nhất, không thể dung tha.

Bởi vì thứ các nàng đối nghịch lại, là thiên mệnh.

2.

Không biết Diệp Lãnh có thấy được hay không? Ngồi trên xe lửa, cột điện từng cái, từng cái chạy lùi về sau. Kim Anh Tử yên lặng nghĩ.

Một trăm vi mệnh vụ, giờ chỉ còn lại bốn...Rất nhanh thôi, sẽ là ba. Vài ngày trước, một vi mệnh vụ biết mình không còn lại mấy ngày, đã đến tìm Sóc nhờ giúp đỡ kéo dài sinh mệnh. Cố gắng chờ các nàng, chờ mấy lão tử muội cuối cùng này.

Nhưng các nàng... thật đáng xấu hổ, không cười gió, cũng không hiện thân. Mà theo đúng quy tắc, dùng các phương tiện giao thông bình thường, tìm cách đến được thành thị ở cực nam hòn đảo này.

Bởi vì mọi thần lực của vụ, đều là đồ đi “mượn”. Phải khẩn cầu, phục tùng, kính cẩn nghe theo quỷ thần, giữ yên dân chúng, mới có thể “mượn” lực. Vụ chỉ có tư chất, không có sức mạnh.

Chính vì bất mãn với điều đó, cho nên mới nghĩ ra “Đạo”, là để nắm giữ sức mạnh trong tay mình mà không cần cầu xin. Vụ tu theo “Đạo”, tuy vẫn nói là đồ đệ của thần minh, bề ngoài thì hai kiểu người này như nhau, nhưng bản chất vẫn rất khác biệt.

Cho nên, vụ vi mệnh so với vụ “Đạo”, lại càng không thể tha thứ.

Sáu mươi năm hay bảy mươi năm? Nàng không nhớ rõ. Nhưng nàng vĩnh viễn không quên được quang cảnh ngày đó.

Phi cơ âm âm bay lượn trên bầu trời, tiếng xé gió bén nhọn gào thét, như thần chết gieo thiên hỏa từ trên không xuống. Một vụ sư thảm thiết khóc, tiếng khóc rung chuyển toàn bộ vụ sư trên đảo, dù là người nắm giữ thiên phú vẫn còn ngu yên.

Một đám đồng thanh khóc, cuối cùng làm ra chuyện đại phản nghịch đó.

Hoặc là lừa gạt thần minh, hoặc là xảo thủ(*) sơn lực, hoặc cưỡng đoạt vũ ân. Man thiên quá hải(**), lấy tay che trời, một thân tang phục dùng vấy hoặc dùng hai tay, đón được phần lớn “thiên hỏa”.

(*) Xảo thủ: gian lận, gian trá.

(**) Man thiên quá hải: giấu trời qua biển, che mắt thiên hạ, lợi dụng sương mù để lẫn trốn, kế thứ nhất trong 36 kế.

Một đám, hầu hết là không biết chữ, đều chỉ là những nông phụ. Cả đời, chỉ biết kính sợ quỷ thần, trấn an thôn xóm, núi rừng, nay bất chấp trái phải mà vi phạm quy tắc, sử dụng vụ lực làm việc cấm.

Quả thật có cứu sống rất nhiều sinh linh. Nhưng lại phạm vào tội lớn.

Binh tai qua đi không được bao lâu, vi mệnh vụ chết hơn một nửa. Có người hai tay thôi rửa, có người sốt cao không khỏi, dâng hết sinh mệnh và số mạng để đền tội nghiệt. Còn lại hoặc nghèo túng, hoặc đau khổ, hoặc cô đơn cả đời rồi bệnh tật mà chết, so ra cũng không tốt hơn những tử muội đã sớm ra đi được bao nhiêu.

Bản thân nàng thì già đi với một tốc độ kinh người, nếu không phải nghĩ đến hai đứa cháu gái sẽ phải thành cô nhi, chắc chắn sẽ không thể chống chọi lâu đến thế. Cường ngạnh dùng hết mọi tâm lực, gắng gượng đến khi chúng nó đều đã lớn lên, thì thân xác đã kiệt quệ đến mức không dậy nổi.

Các nàng thực ra cũng không hối hận. Chỉ yên lặng dùng cả đời để chuộc lại tội lỗi vĩnh viễn không được tha thứ.

Nhưng không ai kêu khổ, cũng không ai xin lòng khoan dung. Các nàng cứ lần lượt bệnh chết, hoặc đột tử, ra đi trong im lặng, chấp nhận hình phạt tàn khốc.

Những người phụ nữ quật cường khiến thế gian phải sợ hãi, chính là hình ảnh “vi mệnh vu” trong mắt người khác. Có người nói, chỉ cần một vi mệnh vu còn sống, phong ba chiến tranh cũng không dám đến hoành hành trên cái đảo nhỏ này.

Cái đó chẳng có gì đảm bảo. Kim Anh Tử tự giễu nghĩ.

Chỉ là nếu thiên hoả lại đến, cho dù có mất mạng, nàng cũng không tiếc tiếp tục cải thiên mệnh một lần nữa.

Đây chính là đất của ta a.

...

Một ngôi nhà đơn sơ, trước cửa chất đầy tạp vật linh tinh, bên cánh cửa có một cái xe ba gác cũ nát.

Kim Anh Tử đứng ở mảnh sân nhỏ lộn xộn, nhìn cảnh thê lương trước mắt. Đây là vi mệnh vu đầu tiên đứng ra cản thiên mệnh, và hôm nay cũng đã đến hồi kết của nàng.

Nếu nàng muốn, kì thật có thể thông báo cho Kim Anh Tử, thông báo cho các tỷ muội khác. Nếu nàng muốn, nàng thậm chí có thể làm thần, giả quỷ; tất cả thần linh chỉ biết lừa đời lấy tiếng trên thế gian này đều không có ai bằng nàng.

Cho dù là vi mệnh, nhưng quý thần mà nàng thờ phụng, tuy không có che chở, nhưng cũng không ruồng bỏ. Dù nói thế nào, trong mắt quý thần, các nàng là tội nhân cao quý, là tù phạm vô tội nhất.

Nhưng nàng không làm thế. Hoặc là nói, tất cả vi mệnh vu đều không.

Trung thực đối mặt với vận mệnh, cho dù là tan xương nát thịt. Vốn không phải là đại công đức gì, làm sao có thể chịu thêm ân huệ. Các nàng sau biến cố đó đều ít liên lạc lại, thậm chí có chút lảng tránh nhau. Nên chịu thì phải chịu, tuyệt đối không cần cầu xin. Dù đa số đều thất học, các nàng vẫn biết cái gì gọi là tự trọng, cái gì gọi là lương tri.

Đã là vu thì càng phải biết.

Kim Anh Tử đứng thẳng lưng, ép nước mắt nén xuống đáy lòng, bước vào căn phòng âm u.

Mùi thuốc nồng nặc khắp nơi, những người khác còn chưa tới, Sóc vẽ mặt bình thần, đang giúp đỡ một bà lão lau mồ hôi trên trán.

Đã lâu không gặp, Sóc vẫn không thay đổi, vẫn già như vậy. Nét mặt thản nhiên. Đôi mắt to hơn người bình thường một chút, đồng tử luôn có ánh nhìn trong trẻo, như muốn nhìn thấu nhân gian. Nhưng ở cùng với nàng, luôn luôn có cảm giác bình an dị thường.

Kim Anh Tử nhìn nàng gạt đầu, đi lại đó, nhìn thấy lão tỷ muội đang hấp hối.

Đó là vu sư đã cất tiếng khóc đầu tiên đánh thức hòn đảo. Khi đó tiếng khóc của nàng xuyên thấu vào lòng mọi người, hai tay nàng giơ cao nhìn thiên hoả vô tận trên không trung. Lúc ấy, nàng cũng mới mười bốn, mười lăm tuổi mà thôi.

Chỉ trong chớp mắt, năm tháng vùn vụt đi qua, bây giờ nàng đã một đầu tóc trắng, nếp nhăn hằn sâu, trên mặt là những vết đồi mồi đen sạm. Ấn đường đã đen, hoàn toàn chỉ dựa vào y thuật cao siêu của Sóc mà kéo dài chút hơi tàn, kiên trì chờ bằng hữu.

Sóc đưa khăn mặt cho Kim Anh Tử. “Trông coi cho bà ấy, nếu có kêu đau...” Nàng chần chờ một chút. “Lấy thuốc trên bàn nhỏ một giọt vào miệng, không được nhiều hơn.”

Kim Anh Tử hít thở, lòng trầm xuống. Đây là một loại ma túy mãn tính, độc tính cao. Nếu không phải đã đến đường cùng, Sóc cũng không dùng đến thứ này...

Sóc không nói gì thêm, mà bắt đầu thu dọn căn phòng. Trước mặt nàng, Sóc không giấu giếm, rất tự nhiên sử dụng pháp thuật. Chỉ thấy nàng ung dung đi một vòng, bên trong đang hỗn độn đột nhiên khôi phục ngăn nắp.

Sóc so với nàng cẩn thận hơn nhiều. Kim Anh Tử khỏe mạnh, có thể chịu đựng. Nhưng tỷ muội của nàng tuổi cao, thân thể đã kiệt lực. Nhìn lão tỷ muội tuổi già thê lương, nếu để yên căn phòng như vậy không tốt. Đối với việc này, nàng thật cảm kích Sóc.

Đại ân cứ liên mồm nói lời cảm tạ thì quả thật hơi hợt, nàng ghi nhận trong lòng, ngày sau báo đáp.

Kim Anh Tử thu hồi ánh mắt, cẩn thận giặt qua khăn tay, bắt đầu giúp bà lão lau mặt.

Nàng tên là Trần Từ Lý. Kim Anh Tử nghĩ. Thời đại đó, rất nhiều cô gái lấy tên Nhật. Nhưng cha Từ Lý không biết có ý tứ gì, lại chọn tên này.

Trong tiếng Nhật, Từ Lý, có nghĩa là bách hợp.

Nhưng dù lão cha có ý tứ đó thật hay không, thì cái tên vẫn rất hợp với cô gái trẻ năm đó. Dù đã qua nhiều năm, dù dung nhan tàn phai, trong mắt nàng, người này vẫn là cô gái năm xưa, thanh nhã như hoa bách hợp.

Một cô gái gầy yếu như vậy, lại có thể lay động toàn bộ vụ sự của hòn đảo.

Mi mắt nàng hơi giật giật, chậm rãi mở ra. Con mắt mờ đục lại mang theo nét ôn nhu, quả thật không thay đổi chút nào.

“...Kim Anh Tử?”

“Phải, Từ Lý.” Kim Anh Tử giúp nàng đắp kín chăn. “Ta đến rồi. Đau lắm sao?”

“Từng giây từng phút.” Nàng lộ ra nụ cười khổ. “Không quan trọng, sắp hết rồi.” Ý cười của nàng càng sâu. “Bạch Quyên và A Nam nửa giờ nữa sẽ tới.”

Y như nàng nói, nửa tiếng sau, Bạch Quyên và Lý Hoài Nam đã già cả, phải để người nhà nâng vào cửa nhà Từ Lý. Sóc đi tới, đón những người khác ra nhà ăn ngồi, để đám tỷ muội các nàng được nói chuyện một lát.

Quả nhiên chỉ được một lát.

Dù sao cũng là chuyện của sáu bảy mươi năm trước rồi. Thời gian bào mòn tất cả, không thể bỏ quên vì mệnh vụ. Hiện tại còn sống đều là những người trẻ tuổi đồng lứa năm đó... hoặc là như Kim Anh Tử, gặp phải biến cố biến thành yêu nhân.

Không bao lâu nữa, Bạch Quyên và A Nam cũng sẽ theo chân Từ Lý, đoạn sử của vi mệnh vụ liền kết thúc.

Còn nàng? Nàng không tính. Thời điểm hoá chủng kí sinh vào người, vận mệnh của nàng đã xoay chuyển rồi. Từ Lý còn gọi được nàng đến, là vì nhớ tình cũ, nàng không muốn tỷ muội thương tâm khổ sở thôi.

Mà Từ Lý gọi các nàng đến, cũng không phải vì mình. Nàng không có người thân để giao phó, chỉ có thể mang quỷ thần mà nàng tôn thờ cả đời giao cho Bạch Quyên, tha thiết dặn dò.

Bạch Quyên đáp ứng, thản nhiên nói: “Ta nhiều nhất cũng chỉ có thể tiếp nhận hai năm, A Nam cũng chỉ được ba năm mà thôi...”

A Nam nở nụ cười, nàng nguyên là ngư dân, đã ngoài tám mươi nhưng thoát nhìn không đến sáu mươi. “Không có lý do này, làm sao bắt được Kim Anh Tử đi gặp chúng ta? Bà còn không hiểu Từ Lý sao?”

Từ Lý kéo kéo khoe miệng, xương cốt liên tục đau nhức khiến nàng kịch liệt co rút, mấy tỷ muội bồi rồi đứng lên, Kim Anh Tử nhanh chóng ột giọt thuốc vào miệng nàng, một hồi lâu mới yên.

Mái đầu bạc của nàng lấm tấm mồ hôi, từng giọt chảy dọc gương mặt, mang dáng vẻ thê lương của cái chết. “...Đến lúc này ta mới biết được, so với chết còn đáng sợ hơn chính là bên người không có một ai, cứ im lặng mà chết. Cuối cùng ông trời cũng không đối xử với ta quá vô tình, còn có thể thấy mấy lão tỷ muội...”

Không bao lâu, ngay cả kịch độc cũng không còn hiệu quả, Từ Lý lâm vào hôn mê. Nàng mơ mơ hồ hồ lắm lắm: “...Thiên hoả, thiên hoả! Đừng để thiên hoả... giáng xuống...”

Cảm xúc mãnh liệt của đại vu trước lúc lâm chung chợt lan toả, bất ngờ làm những người đứng bên cay đắng.

Cô gái trẻ đang ở trong núi đào mặng, bị một chấn động mãnh liệt hất văng ra xa. Nàng hoảng loạn, vội vàng đứng dậy lao xuống núi. Người chồng mới cưới của nàng đang ở vườn rau...

Nhưng vườn rau, giàn cây, toàn bộ đã biến mất. Trước mắt chỉ còn một màu đỏ tươi, nàng không biết đó là máu hay là lửa. Chồng của nàng, đương nhiên cũng không thấy, thứ duy nhất còn lại là một cánh tay, máu thịt nát bét, nhưng vẫn đeo một cái nhẫn, cái nhẫn giống hệt của nàng, là nhẫn cưới của bọn họ!

Ôm lấy cánh tay, nàng ngửa mặt lên trời khóc.

Lòng của nàng như bị xé thành mảnh nhỏ, mà thủ phạm là thiên hỏa vẫn đang không ngừng rơi xuống như mưa.

Từ Lý bị kìm ức làm cho thống khổ, đau đớn, hai tay quờ quạng lung tung, liên tục gào thét: “Đừng để thiên hỏa... đừng giáng xuống...”

Kim Anh Tử bắt lấy tay nàng, nước mắt cuối cùng cũng xuất hiện trên gương mặt trước giờ không mang một biểu tình. “Ta tuyệt đối sẽ không để thiên hỏa rơi xuống. Ta thề, chỉ cần ta còn sống, dù có phải trả giá như thế nào... ta nhất định sẽ không để thiên hỏa rơi xuống.”

Từ Lý cầm chặt tay Kim Anh Tử, móng tay đâm vào da thịt nàng, vài giọt máu chảy ra. “...Trông cậy vào người.”

Dầu hết đèn tắt, vi mệnh vu khởi đầu mọi chuyện đã vĩnh biệt cõi đời.

3.

Theo nguyện vọng của Từ Lý, xác nàng được hỏa táng, không cúng bái, không làm lễ, không phát tang, di cốt thờ ở tầng cao nhất của tháp linh cốt.

Bạch Quyên và A Nam khóc đến hôn mê, dù sao cũng là bà lão đã ngoài tám mươi, không nên để họ ở lại lâu, bèn cho người nhà đưa về.

Trước khi đi, Bạch Quyên nắm chặt tay Kim Anh Tử: “Kim Anh Tử, ngươi sẽ đến tống biệt ta chứ? Từ Lý vẫn rất may mắn...”

“Ta sẽ.” Kim Anh Tử nhẹ nhàng cầm lại tay nàng. “Có chuyện gì, bảo người tới báo cho ta là được, ta nhất định sẽ đến.”

A Nam cũng nhận được một lời hứa tương tự, lúc này mới loạng choạng rời đi.

Sóc chỉ đứng nhìn. “Bọn họ... hoặc nói là các người, trong lòng đều có một nỗi sợ giống hệt nhau.”

Kim Anh Tử chỉ buồn bã cười, không nhận xét gì thêm.

Đi thêm vài bước, Sóc quay đầu lại. “Nỗi khổ của người... Từ Lý đã nói đến như vậy, vẫn không bỏ qua được sao?”

“Ta quả thực đã không phải... cũng không thể cứ mặt dày nhận mình còn là...” Còn là người? Còn là vi mệnh vu? Nàng nhìn vết thương bị Từ Lý cào, ở đó có vài dây mây và cánh hoa không giấu nổi.

Không nhận được cười khổ, có thể lừa mình dối người sao?

Sóc liếc nàng một cái, thông dong đi pha một bình trà. Có lẽ là trà an thần, uống xong, tâm trạng của nàng cũng thoải mái hơn một chút.

“Vốn cho rằng nói cảm ơn là rất hơi hợt.” Kim Anh Tử bình thản nói. “Nhưng người chăm sóc Từ Lý cẩn thận như vậy, ta vẫn thấy nên nói một tiếng ... cảm ơn.” Nàng cúi người thật thấp.

“Người nên cảm ơn là ta.” Sóc vẫn ung dung như vậy, nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, ánh mắt có phần xa xăm. “Ta từng thờ phụng bóng tối, cũng từng phục vụ ánh sáng. Cuối cùng ta hầu hạ hỗn độn, cũng xác định đây là đạo vu cuối cùng ta theo.”

Về mặt nàng nghiêm nghị mà ôn nhu: “Nhưng dù đi con đường nào, nghi ngờ trong ta vẫn càng ngày càng lớn. Ta giống như là... chạy đến chạy đi mà vẫn không hiểu vì sao phải chạy.”

Học qua mọi kiến thức thần thông, từ quang minh đến hắc ám, đều có phiên diện và bất công. Cuối cùng nàng về với hồn độn, tôn thờ đại đạo bình hành(*).

(*) Đại đạo bình hành: tra không ra cái gì liên quan, nhưng chắc ám chỉ một dạng cân bằng gì đó.

Nhưng nàng có thật sự nắm giữ chân lý không? Nếu có, vì sao càng ngày càng mù mịt?

Cho nên nàng đi khắp thiên hạ, muốn tìm được đáp án. Nhưng nàng không ngờ, đáp án không phải được cao nhân truyền dạy, mà là đám vu trên đảo này đã cho nàng một cái chìa khoá.

“Tìm được câu trả lời rồi sao?” Kim Anh Tử hỏi.

Sóc nở nụ cười, một loại xinh đẹp của sự hiểu biết. “Người còn nhớ không? Ta từng nói muốn dạy cho người tam giới lục đạo.”

“Ta đã nói là không cần.” Kim Anh Tử trả lời không chút đắn đo. “Lúc cần biết sẽ biết. Nếu không biết, chính là vì ta không cần biết. Hơn nữa, ta cũng không muốn biết những chuyện không liên quan đến mình.”

“Đám vi mệnh vu các người thật quá giống nhau.” Ý cười của Sóc càng sâu. “Tư Lý cũng nói với ta như vậy, nếu là một vi mệnh vu khác, hẳn là cũng đáp như vậy đi.”

Biết thì thế nào? Không biết thì thế nào? Nghi ngờ thì thế nào? Nếu không nghi ngờ, thì lại thế nào?

Vi mệnh vu khóc thảm rồi đi cãi lời thiên mệnh, còn nàng, có nên đứng cười dài mà nói “đại đạo bình hành”?

Nói cho cùng, không phải chỉ khác một chữ “tâm” sao?

Chỉ có thể ngầm hiểu không thể nói ra, cảm xúc bị lay động cũng phải giấu kín. Nhưng nàng thấy thật nhẹ nhàng, thật thoải mái.

“Là người thì sao, không phải người thì thế nào?” Sóc cười. “Có người quy định không phải là người sẽ không được làm vu sao? Vi mệnh vu đó muốn nói với người, chắc hẳn cũng là những lời này.”

Nàng đứng lên. “Có người tới đón người.”

Nhìn Sóc một hồi lâu, nàng mới yên lặng đứng lên, xoay người đi mở cửa.

Diệp Lãnh đứng ngoài, co quắp bất an như gặp phải đại địch, sống chết nhìn chăm chăm vào Sóc đang đứng trong phòng, giống như nhìn thấy mãnh hổ.

Kim Anh Tử nhìn hết thấy, chậm rì rì nói: “Con mèo đen của bà ấy không có ở đây.”

Diệp Lãnh hơi thở ra, hung dữ nói: “Xong việc rồi còn chưa chịu về nhà? Nữ nhân của ta thì phải về mà nấu cơm đi!”

Kim Anh Tử nhìn hắn một cái, đi sau hắn vài bước chân, bất chợt nói: “Ta là vi mệnh vu đã cãi lời thiên mệnh.”

Bả vai Diệp Lãnh hơi run một chút, rồi khôi phục lại bình tĩnh. Hắn quả thực có chút kích động. Không ngờ Kim Anh Tử hôm nay lại đột nhiên thẳng thắn.

“Biết rồi.” Hắn lạnh lùng trả lời.

Hai người đi đến đường cái, hắn chỉ một chiếc xe con có rèm che, Kim Anh Tử ngồi lên ghế phụ, cài dây an toàn. Diệp Lãnh ngồi vào chỗ của mình, khởi động xe, sau đó nói: “Ma tộc chúng ta, thích nhất là những nữ nhân mang trọng tội không thể tha.”

Nói xong, hắn đột nhiên dậm chân ga.

Kim Anh Tử nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên khoé mắt, một giọt lệ rơi xuống.

7. Chi Thứ Năm: Rung Động

1.

Đang uống trà cùng hàng xóm, đột nhiên mặt đất rung chuyển, một trận động đất nhẹ xảy ra rất nhanh, đèn treo trên trần đung đưa, sắc mặt mấy người phụ nữ ngồi cùng bàn thay đổi, hoảng hốt đứng dậy, Kim Anh Tử lại khí định thần nhàn ngồi yên, ung dung rót trà.

“Có động đất, Kim Anh, cô còn không chạy?” Bà Trần vội vã hỏi thúc nàng.

“Không có việc gì.” Nàng cười khẽ. “Có thể do khí hậu.”

Quả nhiên, xung quanh lập tức an tĩnh lại, đám phụ nữ từ từ thở ra nhẹ nhõm, ngưỡng ngừng ngồi xuống. “Tuy nói sau núi hay có dư chấn, gần đây không hiểu làm sao lại nhiều như vậy, khiến người ta phải sợ hãi.”

“Đúng vậy, gần đến tháng chín lại càng rung lắc dữ hơn nữa...” Mọi người nhao nhao tán gẫu, Kim Anh Tử vẫn giữ im lặng, thần nhiên cười cười.

“Không có việc gì đâu.” Nàng mời trà.

Chỉ cần một câu, đám nông phụ lập tức an tâm, đề tài liền chuyển đến nàng.

“Diệp Lãnh nhà cô đâu? Sao chưa được mấy tháng lại không thấy bóng người?”

Nàng chần chờ một chút. “Đi thăm người thân rồi.” Lại không muốn nói nhiều về chuyện này, cười cười chuyển sang nói nàng gần đây không khỏe, cửa hàng có lẽ phải đóng cửa vài ngày.

Ôm cánh tay, dựa cửa nhìn mấy người hàng xóm về nhà, trong mắt nàng là chút ôn nhu hiếm có. Đều là những người phụ nữ tốt, chăm sóc một nhà lớn nhỏ, từ trẻ đến già, đều phải quan tâm để ý... Cũng giống như nàng năm đó.

Đối với những người này, nàng không lạnh nhạt nổi, cũng không muốn lừa dối, chỉ có thể dùng chút thủ pháp, che đậy cho qua.

Lại nói tiếp, Diệp Lãnh cũng có thể xem như đi thăm người thân thật. Cái gọi là “nhất biểu ba nghìn lý”(*), trong gia phả Ma tộc tra đi tra lại thì có thể nói là có chút quan hệ, cũng không tính là nói dối. Tuy rằng nàng cho rằng đây chỉ là điệu hổ ly sơn... Bất quá, nàng có trông cậy vào Diệp Lãnh nhiều đến thế sao?

(*) Nhất biểu tam thiên lý: câu nói dân gian biểu hiện mối quan hệ với bà con bên ngoại, quan niệm họ hàng bên ngoại thì xa cách hơn họ hàng bên nội.

Về phần Diệp Lãnh, những thứ khác không nói, chỉ có bản lĩnh chạy trốn chết là dám xưng là đệ nhất thiên hạ. Hẳn bỏ qua ma tính mà đi tu Đạo Gia, không thể không nói là hơi lãng phí.

Nhưng Ma giới... có thể đã có đại sự xảy ra, hơn nữa còn đến mức ngay cả một kẻ đã hoá nhập xác người như hắn, một Phong ma điện hạ tư chất thấp kém cũng không thể đứng ngoài.

Chính là dù có đoán biết như vậy, Kim Anh Tử vẫn làm bộ như không biết, mặc cho Diệp Lãnh đi “thăm người thân.”

Đứng ở trong viện, nàng nhắm mắt lại. Cành cây từ trong cổ tay áo phóng ra, chui vào bùn đất, trong giây lát, cả vùng đất như thu nhỏ lại trong đầu nàng, theo ý nàng mà xem xét qua từng khu vực, thu nhỏ hoặc phóng đại. Cho dù tra xét như vậy, nàng vẫn không phát hiện ra cái gì dị thường... bề ngoài là thế. Nhưng cành cây phóng ra càng nhiều, cảm giác của nàng càng linh mãnh, nàng có thể nhận ra, bằng “xúc giác”, có cái gì đang né tránh nàng, cố gắng trốn khỏi “tai mắt” của nàng.

Nếu có người nào bước vào sân nhà nàng lúc này, khẳng định bị dọa cho ngất xỉu. Toàn thân nàng đều bị cành lá bao phủ, giống như một người hoá trang thành cây cối.

Không còn cách nào khác, thành yêu cũng có phiên toái của thành yêu. Nếu lúc còn là vu, chỉ cần mượn lực của thổ địa, có thể do thám toàn thành, hiện tại nếu nàng muốn mượn lực nhất định phải trả giá đại giới rất cao, chỉ có thể dựa vào năng lực của hoá chủng.

Cũng không phải không tốt, chỉ là có chút kinh hãi thế tục.

Nàng thu hồi “tai mắt” đã phóng ra, ở một góc ở thành đông, đã có “người” to gan truy cản nàng.

Lạnh lùng cười một tiếng, thần thức đang thu hồi đột nhiên lại vươn ra, đánh một roi. Da thịt sẽ không phải chịu khổ, nhưng thần thức đối với hồn phách lại có tác động rất lớn, roi này đánh xuống nếu không phải là người cũng đủ để hồn phách chịu đựng, ít nhất cũng phải kêu rên nửa ngày.

Đám ở trong thành phố của nàng vụng trộm? Cứ hỏi cải đi.

Bọn người kia đi đi lại lại, có lẽ muốn tìm hiểu cấm chế và phù chú bảo hộ thành phố, thám thính nhược điểm của Kim Anh Tử. Chỉ là, khiến chúng phải vất vả rồi. Nàng vốn là đại vu, am hiểu nhất là mượn lực nhờ thần, bị hoạ chủng kí sinh rồi, quỷ thần có thể nghe nàng nữa, nhưng nàng có thể trồng hoa trồng cây thay thế.

Tinh linh cây cỏ đối với chúng sinh có rộng lượng hiền hoà hơn. Nhưng cách này lại làm cho thủ pháp phòng hộ của Kim Anh Tử càng không dễ bị nhìn thấu, bởi vì mang âm hưởng bán vu bán yêu.

Vừa rồi cũng do nàng không bình tĩnh nữa, cho nên mới đột nhiên ra tay.

Quả nhiên, đêm đó có thích khách đến. Không biết là đến trả hận hay đến thử sức. Bất quá, nàng vốn không để trong mắt, cũng không làm gì phòng thủ hay xử trí trước. Phương pháp giao đấu trực tiếp nhất là rút kiếm giáp lá cà, không chút khách khí bện một cái roi mây trói cứng chúng lại, ném ra ngoài rào, ngay cả liếc cũng không buồn liếc một cái.

Bất quá, nàng cũng thu được một kết luận. Người đến tìm phiền toái cũng bỏ chút công sức dùng tâm kế. Thích khách phái đi chủ yếu là Tu la, tính ra danh phận cũng có chút quan hệ với Ma tộc. Dù sao A tu la vẫn có họ hàng xa với Ma tộc, bao xa thì không biết. Nhưng thích khách A tu là rất hiếm gặp, lại đắt đỏ, phải một nhóm người lớn như vậy đến ra tay cũng thật khiến người ta kinh ngạc... Chưa nói đến tổn bao nhiêu tiền, nếu muốn tra ra thân phận người đứng sau cũng rất khó khăn.

Dù sao Ma giới rất lớn, trăm vạn thị tộc, muốn điều tra đến cùng là vô vọng.

Với lại nàng cũng không nghĩ đến truy tìm.

Bất quá, bỏ nhiều tiền mời A tu la như vậy làm thuộc hạ, trong lòng nàng ít nhiều cũng đã có manh mối. Dù sao Diệp Lãnh mềm rộng, đã sớm lơi hết tổ tông tám đời, thân tộc chín nhánh khai tuốt tuốt, nàng hỏi trước bắt hấn ngồi xổm nước lên đầu lâu như vậy, không ngờ hấn vẫn còn minh mẫn hơn nàng tưởng, ngay cả Diệp Lãnh luôn mơ hồ cũng vẫn nhớ rõ mấy chuyện này.

Đứng trong hàng rào, Kim Anh Tử lạnh lùng nói: “Về nói với chủ tử của các người, tiểu hoa nhi sẵn sàng vui đùa với Phong ma điện hạ, nhưng lấy lòng lão nhân gia nhà hấn mới là việc quan trọng. Diệp Lãnh chỉ còn là một ma linh đáng lẽ phải chết nhưng lại không chết, không có huyết thống gì đáng nói. Muốn đuổi tận giết tuyệt, cũng phải xem hấn có bản lĩnh này hay không... Phải các người đi tìm chết, thì có vẻ vang gì?”

Nàng xoay người vào nhà, không nhìn nhiều thêm dù chỉ là một cái liếc mắt. Đám A tu la bị ném ra ngoài tức giận muốn xông lên, trên hàng rào lại mọc ra cành cây và huyết hoa, đoá hoa bay tới chạm vào cánh tay, một tiếng cười khinh thường, đột nhiên xuyên qua quần áo, như axit ăn mòn ngấm vào da thịt, đám người cả kinh phải cắt vội phần huyết nhục đó đi mới không bị thối rữa.

Tiến không được, lui cũng không xong. Đến khi nghe thấy một tiếng đàn từ xa xăm vọng lại, bọn họ mới mang tức tối rút đi, chỉ trong nháy mắt đã không còn một bóng dáng.

Tiếng đàn từ xa đến gần, Kim Anh Tử chỉ ngồi uống trà, mặt cũng không ngẩng lên.

“Dùng chút tiểu xảo để đùa bỡn vi mệnh vu, là ta không phải.” Ngoài cửa truyền đến một tiếng thở dài, tiếng đàn len vào trong vòng.

“Vu sư nơi sơn dã không hiểu chút cẩn thận này, khiến ngài chê cười rồi.” Kim Anh Tử tâm bình khí hoà trả lời. Về việc người mới tới là ai, có địch ý hay không, không phải vấn đề nàng lo lắng.

Mặc kệ hấn là ai, nhất định không phải người. Không phải người thì là quỷ thần, nàng sẽ nhã nhặn nói chuyện trước. Nói không được, muốn động tay động chân thì nàng cũng không khách khí. Nói trắng ra,

chính là “vừa trấn an vừa đàn áp”. Tử tế ôn hoà, nhiều ít nói chuyện được, muốn có công phẩm gì, mọi người có thể thương lượng. Nếu không được, nàng cũng không ngại đại khai sát giới, đánh cho đối phương không có đường về. Tiên lễ hậu binh a.

Nhưng nàng cũng có thể sau binh là lễ, rồi binh rồi lại lễ... Tóm lại, người kính ta một tấc, ta kính người một thước. Còn dám khinh ta một tấc, ta sẽ làm cho người phải lùi ba thước vẫn không xong.

“Xưa nay nghe nói vì mệnh vụ đều hiểu lễ nghĩa, nay lại bắt ta đứng cách hàng rào mà nói chuyện, chẳng lẽ là lời đồn bậy rồi sao?” Giọng nói ôn hoà nho nhã, mang theo ý cười rõ ràng.

Kim Anh Tử lại hơi cau mày, có chút giễu cợt. Lôi kéo Diệp Lãnh xa nhà, lại tránh né thần thức của nàng, phái A tu la đến thăm dò, không có chuyện nàng bỏ qua dễ như vậy đâu.

“Khách quý còn chưa báo danh, cũng không chào hỏi, sao có thể trách ta không mời vào nhà?” Nàng ổn định tâm trạng, nén giận nói.

“Là ta đường đột rồi.” Giọng nói càng lúc càng dễ nghe. “Con trai thứ ba của Phong ma vương Thư Từ, Văn Khiết, xin bái kiến vì mệnh vụ Kim Anh Tử.”

Kim Anh Tử nghe vậy, mới gỡ bỏ cấm chế ở hàng rào, mở cửa lớn. Nghe hắn báo thân phận, nàng lập tức hiểu được, vì cái gì hắn tự dừng tìm đến cửa, ngữ khí lại tùy tiện.

2.

Văn Khiết mặc áo trắng như tuyết, khuôn mặt thanh nhã tuyệt lệ, là vẻ đẹp cổ điển. Lại bởi vì là thân nam tử, cho nên tư sắc như thế càng có vẻ quý giá, dễ dàng mê hoặc lòng người.

Nụ cười mỏng manh, khiến người ta như bị giam hãm, càng nhìn càng thấy dễ thân cận khả ái, giống như trong thiên hạ không còn ai khác, còn cả ánh mắt ôn nhu... Cho dù Kim Anh Tử tâm tình có cứng rắn đến mấy, cũng không tránh khỏi sưng sốt, khen thay cho tạo hoá, phải dùng bao nhiêu tâm huyết mới tạo ra được một diện mạo như vậy...

Mà lại không phải dùng phép tạo nên, đó là gương mặt thật.

Trong lòng nàng vừa hơi rung động, liền lập tức tỉnh táo lại, liếc nhìn cánh tay Văn Khiết. Đáng tiếc hắn mặc áo choàng dài tay, không nhìn thấy dấu hiệu triệu phục, không biết hắn là người phương nào. Mà cái cổ cao trắng nõn, lại được che kín bởi y bào, nhìn thế nào cũng có chút cảm giác gầy yếu. Nhưng gương mặt mang nhiều nét Á Đông. Nàng đã cân nhắc không biết có nên kéo tay áo Văn Khiết nhìn thử xem có hoa văn gì. Chưa biết chừng là hậu duệ của sơn quỷ phương Đông.

Chỉ một thoáng, thần sắc Kim Anh Tử lại bình tĩnh như thường, mỉm cười đón hắn vào cửa. Trong lòng Văn Khiết dâng cao cảnh giác, càng cẩn thận thêm vài phần. Đây không phải nữ nhân đơn giản. Hắn thâm nghĩ. Tuy rằng không muốn, nhưng thực sự càng ngày hắn càng cảm thấy đụng phải vụ sự này như đụng phải gai, cũng càng lúc càng cảnh giác.

Cách bày bố trong thành phố thiết kế liên hoàn, nhưng đối với sơ hở mà hắn cố ý để lộ, nàng lại không thêm để ý, bỏ mặc đó. Mà phòng thủ mà nàng bố trí, nhìn như sơ hở, thật ra là có liên hệ chặt chẽ. Càng đáng sợ chính là, căn bản không nhìn ra lai lịch. Nghe đồn nàng bị yêu hoa kí sinh, hắn lại cảm thấy có chút không đúng.

Đã sớm nghĩ nên tự mình tra xét, nhưng thuộc hạ lại hết lời khuyên can. Nếu không phải hôm nay nàng chủ động đánh trả, lại còn ném người của hắn ra ngoài hàng rào, ngay cả việc bắt một tù binh xét hỏi cũng không làm... hắn cũng không chịu mất mặt dùng mỹ nhân kế.

Hắn biết rõ gương mặt của mình có bao nhiêu ảnh hưởng... Nhưng chỉ làm nàng ngạc nhiên một chút, rồi lại quay về với vẻ bình thần ung dung.

Trần định đến mức này, quả thực khó ứng phó. Lại càng không ngờ, hắn đã thực nổi sát tâm, thế mà vẫn đủ bình tĩnh để chờ.

Nếu hắn đoán không sai, vậy lũ do thám nên cho đi chém đầu hết.

Yêu hoa? Máy kẻ đó có mù không? Cho dù đã cố che dấu, nhưng thứ mùi hương có thể làm hồng da thịt kia, hân vinh viễn cũng không nhận nhầm.

Chính thứ hương độc mê người đó đã giết hơn nửa số người thừa kế. Lúc ấy hân còn ít tuổi, chuyện này đã thành cơn ác mộng suốt thời thơ ấu của hân.

Không thể nào. Trán hân hơi thấm mồ hôi. Hoạ chủng xuất thế được vài thập niên, kí sinh trong thân một nữ tử nhân loại nhu nhược, giờ phút này đang làm khách ở Cát Lượng, sớm đã héo rũ, mất đi yêu lực kinh người của hoạ chủng.

Nhưng vì sao lại xuất hiện một hoạ chủng khác, sinh khí bừng bừng chịu thần phục trong thân thể một tiểu vu sơn dã, hài hoà giống như kiếm và vỏ kiếm vậy?

Hân không tưởng tượng nổi còn chuyện gì đáng sợ hơn thế này nữa.

Kim Anh Tử lẳng lặng ngồi, thần thái du tỉnh, như hoa trong gương, bưng một chén trà xanh, ánh mắt lạnh đậm.

Nhìn qua rất giống một người phụ nữ hiền lành. Trong lòng Văn Khiết mơ hồ thốt ra một câu, giống như khen ngợi. Đúng vậy, mặc kệ hoạ chủng lợi hại đến đâu, để ột thôn vu hàng phục, hân là đã yếu nhược đến khó có thể tưởng tượng được đi? Mà tiểu vu này, cùng lắm là một nữ nhân, còn là nữ nhân của tên đại ca bất lực của hân.

Là nữ nhân, luôn có điểm yếu không thể khắc phục.

Phong ma vương Thư Từ có vô số thê thiếp, con cái có cả trăm. Nhưng sống sót đến tận bây giờ chỉ còn ba đứa. Con cả Diệp Lãnh, con thứ Khư Lý, và hân, Văn Khiết.

Diệp Lãnh bởi vì là con cả, hơn nữa lại vô năng quá mức, cho nên mới may mắn giữ được tính mạng, mà hân, là vì thân phận mẹ đẻ quá hèn mọn, không thể được coi trọng, mới cho hân cơ hội để âm thầm gây dựng vậy cánh, phát triển thế lực.

Bề ngoài là duy trì thế trận cân bằng, nhưng kẻ có nhiều cơ hội kế thừa vương vị nhất, Khư Lý, lại bị Thư Từ xử tử.

Huyết thống quá thuần chủng chỉ có thể sinh ra mấy kẻ ngu ngốc. Văn Khiết lạnh lùng nghĩ. Rõ ràng là người có tư cách kế thừa nhất, lại không chịu nổi khát vọng quyền lực, tự nhiên đi khởi binh mưu phản. Nực cười nhất chính là, nếu muốn mưu phản cũng phải nghĩ được một cái kế hoạch kín kẽ một chút, sao có thể cứ nóng đầu lên rồi mang binh mã xông lên cướp giết như đúng rồi.

Bại trận một cách ngu dốt như thế, không phải khiến cho thiên hạ chê cười hay sao?

Như hân khác, khác hoàn toàn. Hân biết kiên nhẫn, dù là vẻ bề ngoài có giống nhân loại hạ tiện, hay huyết thống pha tạp do mẫu thân dị quốc, hân đều có thể tìm ra ưu thế để vươn mình dậy.

Hiện tại cũng thế.

Hân hơi hơi nghiêng người, như dương liễu trong gió, nụ cười như gió xuân, rõ ràng đứng cách rất xa, lại như khê thì thầm bên tai nàng: “Kim Anh Tử, nàng đã giấu diếm thiên hạ thế nào vậy? Ai cũng biết, hoạ chủng mà Thất lang canh giữ cũng chỉ là một thân hoa đã héo úa một nửa, nàng sao lại lưu giữ được hoạ chủng sung sức cho được?”

Giọng nói ái muội vang bên tai, Kim Anh Tử có chút kinh ngạc, cho tới bây giờ nàng không nghĩ, âm thanh còn có thể dùng từ “mỹ lệ” để miêu tả. Một kẻ biết câu hồn nhiếp phách. Tư thái ưu nhã, mà lại phong tình vạn chủng, bất kể là nam hay nữ cũng phải mặt đỏ tim đập. Cái này là hấp dẫn từ trong xương tủy sao? Ngay cả một bà lão như nàng cũng không khổng chế được tim đập nhanh hơn bình thường.

Nhưng lời nói ra lại khiến người ta lạnh lòng. Uy hiếp rõ ràng như vậy, ản giấu trong ngôn từ hoa mỹ.

“Người muốn thế nào?” Thường thức thì thường thức, Kim Anh Tử vẫn phải làm như không thấy, hỏi thẳng.

Văn Khiết cầm một bàn tay của nàng. Cảm giác ôn nhuận như ngọc, lại mang theo ý chiếm hữu. Kim Anh Tử muốn rút tay về, hơi dùng sức, Văn Khiết cũng tăng thêm lực đạo, vừa vặn khiến nàng không nhúc nhích được nhưng cũng không bị đau.

Một kẻ biết cách khống chế người khác. Ngay cả chi tiết nhỏ cũng làm rất chuẩn xác.

“Nguyên vọng cả đời của bốn vương là làm một hộ hoa.” Ánh mắt hắn sâu thẳm, giống như hồ sâu, dụ dỗ người ta nhảy xuống.

“Nhưng lại không tìm nổi một bông hoa đáng giá để bảo hộ.” Giọng nói càng khê khàng, càng hấp dẫn. “Nàng thì sao? Kim Anh Tử?”

Kim Anh Tử nhìn thẳng vào mắt hắn, rất yêu thích, cũng rất tỉnh táo. Nàng không nói gì, Văn Khiết phát giác bàn tay mình đang cầm như xuất hiện dị vật, theo phản xạ nâng lên nhìn, trên bàn tay đó, dây mây đang phá da mà ra, tựa như vật sống uốn lượn khắp nơi, thoát nhìn như vô số linh xà.

Từ cành cây mảnh dễ nở bung ra vô số nụ hoa, biến thành một tấm lá chắn mỏng manh giữa Văn Khiết và Kim Anh Tử.

“Ta khẳng định không phải loại hoa cần người chăm sóc.” Kim Anh Tử khê cười, có chút trào phúng. “Nhưng mà, người diễn tốt lắm, chỉ đáng tiếc...”

Không phải nữ nhân tầm thường. Văn Khiết có chút thất vọng, lại âm thầm thở ra. Cánh hoa hư nhược, quả nhiên hoạ chủng đã suy yếu đến gần hấp hối.

Diệp Lãnh là kẻ không thể tồn tại. Nếu Khư Lý còn sống, Diệp Lãnh còn có thể coi như một nhân vật cần thiết, làm phân tâm đối thủ của hắn. Nhưng nếu Khư Lý đã không còn, Diệp Lãnh không còn vai trò gì nữa, hơn nữa còn là kẻ nhất định phải chết.

Phụ vương không thể có lựa chọn khác, hắn cũng tuyệt đối không cho phép.

Nhưng hắn trời sinh đa nghi cẩn thận, giết người trước phải loại bỏ vây cánh, cho nên lưỡi dao của hắn hướng đến nữ nhân này đầu tiên. Nếu có thể thu phục, tay hắn cũng không cần phải dính máu Diệp Lãnh, nếu không thể...

Hắn không cử động, nhưng nhiệt độ trong phòng chợt tăng cao, cao đến mức khung cảnh có chút méo mó vì ảnh hưởng của hơi nóng. Mọi thứ trong phòng đều hoá thành tro trong nháy mắt, dù không hề có ngọn lửa nào.

Nhưng Kim Anh Tử chỉ khoanh tay đứng nhìn. Cành lá hơi hơi héo rũ, tuy nhiên vẫn ào ào phá da chui ra, lan khắp sàn nhà, vách tường, đan thành một cái lồng kín mít, vây chặt hơi nóng kinh người này trong căn phòng nhỏ bé.

Nụ hoa nhỏ bé yếu ớt ban đầu đột nhiên thay đổi, nở bung. Ngàn vạn đoá hoa, từng đoá từng đoá, dùng một tốc độ mà mắt thường có thể trông thấy, phô bày hết vẻ tao nhã, màu sắc lần lượt thay đổi.

Nguyên bản đỏ tươi như máu, to bằng miệng bát, lại dần dần lớn lên, phần nộ bay trong không trung, màu sắc cũng theo đó biến ảo, từ hồng sang xanh, rồi lam, cuối cùng là tuyết trắng... Một phòng đầy huyết hoa đỏ rực bỗng trở nên trắng xoá, mịn hoặc như mỹ nhân dưới trăng.

Mà luồng nhiệt xung quanh Văn Khiết cũng theo đó chuyển lam, hoá xanh, biến hồng. Sắc mặt hắn càng lúc càng tối.

Hắn sai lầm rồi. Hoạ chủng, đích thực là hoạ chủng. Cho dù có bị vu nữ khuất phục thì sao, vẫn là thứ hung khí thiếu chút nữa đã tuyệt diệt vương tử. Thân không động, tay cũng không thêm nhấc, chỉ dựa vào sức mạnh của hoạ chủng, có thể cắn nuốt hết Ma hoả của hắn, tạo ra biến hoá ác liệt này.

Nếu còn tiếp tục, chỉ sợ trên đời sẽ không còn xuất hiện Văn Khiết nữa.

“Văn Khiết điện hạ.” Kim Anh Tử hoà ái nói. “Ngài cũng hiểu rồi chứ, ta không cần hộ hoa. Nhưng nếu Diệp Lãnh lâm vào tuyệt cảnh như thế, ta không thể nói ta không có trách nhiệm.”

“Đại ca của ta chí cao tài sơ, có thể lọt vào mắt xanh của các hạ, tiểu đệ xin ở đây cảm tạ.” Văn Khiết lạnh nhạt cười.

Ánh mắt Kim Anh Tử trở nên nghiêm nghị: “Ta nghe nói Ma tộc về mặt thất tình lục dục so với phàm nhân còn dữ dội hơn, sáng khoái ân cừ. Nhưng đây không phải tác phong ở nhân gian, xin Văn Khiết điện hạ lượng thứ.”

Cành cây thu lại, chậm chậm hạ xuống. Rơi xuống đất lại bện lại thành một sàn nhà bình thường. Cánh cửa được mở ra, Văn Khiết không ngờ có ngày mình sẽ thấy bầu trời bên ngoài dễ chịu đến vậy.

Kim Anh Tử làm động tác mời. “Văn Khiết điện hạ, Thư Từ bệ hạ chỉ có một đứa con trai là ngài, trông cậy rất nhiều, Kim Anh Tử không dám nín giữ. Diệp Lãnh đã bị trục xuất, ta sẽ để ý quản giáo hắn thật tốt.” Mỉm cười, ngữ khí lại chuyển. “Nhân gian nghèo nàn, không có gì quý giá, chỉ có thể tặng ngài một câu.”

Văn Khiết cũng mỉm cười: “Xin cứ nói.”

“Đám trẻ con ở đây thường nói, cứ ba điểm tạo thành một mặt phẳng. Đột nhiên mất một điểm, vậy chỉ có thể nổi thẳng vào nhau thôi.”

Khuôn mặt luôn bình thản của hắn cuối cùng cũng thay đổi. Phong ma vương Thư Từ, hiện tại chỉ còn hai người con trai. Nếu giết Diệp Lãnh, hắn nhất định phải đối đầu với Thư Từ. Hai kẻ đều có ham muốn quyền lực mãnh liệt, một vương giả một vương tử, kết quả tranh chấp chỉ có thể là lưỡng bại câu thương, cuối cùng Phong ma tộc sẽ bị đẩy đến khốn cảnh, ai cũng không chiếm được chỗ tốt.

Phụ thân gọi đứa con mình khinh thị thống hận quay trở về, hắn trước giờ không hiểu nguyên nhân... Hiện tại thì rõ rồi, phụ vương cũng không muốn để đến nông nổi kia, lấy Diệp Lãnh nhắc nhở hắn, đừng làm quá, tự biết mà thu liễm một chút, đối mặt cũng dễ nói.

Thư Từ dùng Diệp Lãnh để kiềm chế dã tâm của Văn Khiết, trên thực tế, Văn Khiết cũng cần tên vô dụng không có khả năng lên làm vương tử để làm nền, biểu thị trung tâm với Thư Từ.

Hắn chăm chú quan sát Kim Anh Tử, chỉ thấy gương mặt nàng bình tĩnh vô ba, vinh nhục không màng.

Là một hoạ chủng đáng sợ, hơn nữa, còn là một nữ nhân đáng sợ. Hắn nhất thời sơ suất, một mình tìm đến hiểm cảnh, nữ nhân này vẫn cho hắn bậc thang hạ đài, còn khách khí mời hắn đi. Rồi lại chỉ một câu vạch trần thời cuộc, nếu chỉ làm một thôn vu sơn dã, thật sự đáng tiếc.

Hắn bước ra cửa, quay đầu lại hỏi: “Nếu có ngày ta đăng vị, hậu vị để cho nàng được không?”

Hắn biết nàng sẽ từ chối, nhưng ít nhất cũng phải tìm một lý do để nghe. Ai ngờ nàng chỉ cười: “Không. Ngài cũng thấy đó, ta không cần hộ hoa, làm bị thương người ta thật không tốt.” Nàng khom người thi lễ, rất có phong phạm vu nữ.

3.

Ma tộc trong thành đã đi cả rồi. Nàng nhẹ nhàng thở hắt ra, xoa xoa cái trán đầy mồ hôi. Nhìn cả căn phòng hỗn loạn chỉ còn toàn cành cây với cánh hoa bay lả tả, trong lòng lại càng phát sầu.

Gia cụ nhà nàng đi đời hết rồi. Càng hồngбет là, nàng lén lút mượn địa lực vào việc riêng, khiến hoa cỏ một thành đều héo rũ cả.

Thổ công chắc chắn sẽ không tha cho nàng đâu, bây giờ có lẽ đang tức giận đến run rầu đi?

Chính là bản thân nàng cũng vì “mượn” hơi quá tay, tinh lực tràn đầy, “ẩm thực” đầy đủ quá mức, giờ muốn hoạ chủng trong người nàng bình tĩnh trở lại, chắc cũng phải đến mười ngày nửa tháng. Trong khoảng thời gian này, đành ngồi tù trong phòng thôi.

Buông ra một tiếng thở dài, nàng càng cau có. Bề ngoài có vẻ qua cửa rồi, nhưng nàng mơ hồ thấy được, sự tình không có đơn giản như vậy.

Có lẽ, đã đến lúc đến thăm hỏi “chủ sơn thần” rồi.

Hai mươi ngày sau khi Văn Khiết đến “xin bái kiến”, nàng tìm đến một khu núi nhỏ ở ngoại thành. Núi này tuy rằng không cao, nhưng vẫn là một trong những nhánh núi ở trung tâm, tương đương với trái tim của hòn đảo.

Mấy ngày này, Kim Anh Tử cuối cùng cũng trấn an được hoạ chủng, tế cầu an thổ địa, xem như nhận tội, nhân lúc Diệp Lãnh còn chưa trở về cho thêm loạn, gượng kéo thân thể mệt mỏi, vội vàng tìm vào trong núi.

Vốn là không có đường, cây cỏ trên núi hoang sinh trưởng rất tốt, lan tràn khắp nơi, nhưng nàng vừa bước vào một bước, lập tức tự động tự phát tách ra một con đường nhỏ. Nàng hơi hơi cười khổ, “chủ sơn thần” hẳn là buồn chán đến hỏng rồi, ngay cả “kẻ thù” như nàng cũng hoan nghênh.

Có khi bị trượt chân, còn có mấy cây nhỏ ven đường đưa “tay” ra đỡ, làm cho nàng càng đỡ khóc đỡ cười.

Đi hơn ba tiếng đồng hồ, nàng theo lối đường mòn chỉ dẫn, tìm tới một khe núi nhỏ, nước suối róc rách, bướm vàng bay đầy trời. Vô số mùi hoa thoang thoang, thực say lòng người.

Cỏ cây tự nguyện đan thành một vương toạ thoải mái, chủ sơn thần mặc hắc bào, tóc đen nhánh đang ngồi bên trên, tự tại an nhiên, làn da trắng gần như trong suốt.

Trong lòng nàng thoáng trầm xuống. Mới mười năm mà thôi. Kẻ ngoại lai này đã giết chủ sơn thần chính thống, hôm nay đã có thể hàng phục dãy núi kiêu ngạo bất tuân, thậm chí có thể ở trong sơn vực này tùy ý tiêu dao.

Nàng nhúng tay vào chuyện này, có làm đúng hay không?

Nhưng trận động đất lớn như thế, làm sao có thể làm bộ không biết? Chết nhiều người như vậy... Nếu vì mệnh vụ nàng không nhúng tay, khu núi này mất chủ sơn thần, chỉ sợ thiên tai không chỉ dừng lại ở đó mà thôi.

Nàng không được lựa chọn. Chỉ có thể đánh lén Phần Ngục đã kiệt sức hấp hối sau trận chiến, phong ấn tên Hoả ma đáng chết ngàn lần vào núi, buộc hẳn phải chịu trách nhiệm của chủ sơn thần, dùng ma lực của hắn tu bổ vào phần linh khí bị ngắt quãng do cái chết của chủ sơn thần.

Chuyện này, nàng làm khá tốt. Cho tới bây giờ cũng không ai phát giác chủ sơn thần có vấn đề gì... Cũng chưa biết chừng mọi người lại giả câm giả điếc cho qua. Tên Hoả ma vốn rất cuồng loạn cũng đột nhiên thực thức thời, cam chịu không hé răng, giả mạo suốt mười năm.

Nhiều lắm cũng chỉ hay làm một chút chấn động ở khu đất nàng ở, biểu thị bất mãn. Nhưng hiện tại, hiện tại...

Hiện tại hẳn có thể tự do sai khiến ở núi này. Chỉ sợ không lâu nữa, hẳn sẽ đạt được tự do. Muốn hoà bình thương lượng chỉ sợ sẽ khó khăn... Trên thực tế, nàng cũng không nhìn thấu Phần Ngục, không biết hẳn định làm thế nào.

Tuy là Hoả ma, nhưng gương mặt Phần Ngục là trắng đến dọa người. Hắn đeo nụ cười bất cần đời, tay chống má. “Gì? Tiểu Kim Anh, chịu đến thăm ta?”

“Phần Ngục điện hạ.” Nàng cung kính làm lễ quỳ như thể trước mặt là một sơn thần thực thụ, hạ thấp người trước bức tường màu xanh ngọc ấy.

“Rồi rồi, làm cho ai xem?” Phần Ngục ngáp một cái. “Không bằng ngươi bắt người đến cho ta ha ha. Lần trước ngươi đưa tên tội phạm kia đến, hương vị thật không tồi đâu.”

“Mười năm tế một lần, mới tế ngài rồi mà.” Kim Anh Tử khẽ cười.

Phần Ngục hừ lạnh một tiếng, dùng sức hít hít mũi: “Nhà Phong ma có tên tiểu công tử nào đến tìm ngươi sao? Có đánh hẳn rằng rơi đầy đất không?”

Mũi thính lắm! Kim Anh Tử hơi nhếch mày: “Thật không có, so chiêu chút thôi. Văn Khiết điện hạ rất lưu tình... Chỉ là thổ địa có hơi tức giận ta một chút.”

“Tiểu thần thì có tư cách gì mà mất hứng?” Phần Ngục cười lạnh. “Tốt xấu gì cũng đánh bại người trong giới ta, ngươi đứng thẳng lưng chút đi. Bằng không mặt mũi ta để vào đâu?”

Hắn nhìn thẳng vào nàng. “Ta lại cứ nghĩ người đến là Khư Lý.”

“Khư Lý điện hạ đã qua đời.” Kim Anh Tử dừng lại, nhìn Phần Ngục.

Mắt hắn mở to, có vẻ suy nghĩ. “VẬY NGUY RỒI. MA TÔN ĐẠI KHÁI ĐÃ CHẾT ĐI.” Về mặt Phần Ngục để lộ hứng thú rất lớn. “Thảo nào lão ca của ta cũng cho người đến ám sát ta. Có vẻ để củng cố vương vị mà tranh giành vị trí chí tôn kia...” Hắn cất tiếng cười to, cực kì kiêu ngạo. “Lão ca a... Tiêu Huỷ! Người trăm tính ngàn tính, còn định thiết kế cho ta một kết cục chu toàn, sẽ không ngờ đúng không? Âm thác dương sai, cột sống của đảo này đã sớm về tay ta! Có gan thì đến đây a ha ha ha ha...”

Kim Anh Tử ngạc nhiên nhìn hắn, trong lòng càng bất ổn. Lúc ấy tình thế nguy cấp, nếu để thiên tai vẫn tiếp tục lan rộng, sợ rằng đảo này không ổn. Nàng mới miễn cưỡng dùng Phần Ngục thế vào... Bằng không trong lúc khẩn cấp lấy đâu ra một quỷ thần đủ năng lực để lấp vào phần sơn lực thiếu hụt này? Hiện tại mới thấy, dùng rượu độc giải khát, chính là chuốc lấy rắc rối to.

Nàng đang âm thầm tính toán, Phần Ngục đang ở cách nàng năm thước chợt động thủ, mái tóc đen dài bện lại, như roi đánh lên mặt nàng, đau đớn bỏng cháy trên da thịt nàng, trên mặt hơi ửng, một giọt máu chảy xuống, nháy mắt dưới chân đã có một vũng máu đỏ sẫm.

“A, ta có thể đánh hoạ chủng rồi.” Phần Ngục cười khê.

Kim Anh Tử sờ sờ hai má, đáy lòng lại an ổn. Phần Ngục tuy rằng nhấn nhện, nhưng về mặt bạo lực thì chưa bao giờ bỏ qua cho nàng.

“Dạ, Phần Ngục điện hạ khôi phục thật nhanh.”

“Thôi đi.” Phần Ngục nhanh nhẹn phản kích. “Là người cố ý để ta đánh một roi trút giận, thuận tiện dò xét xem ta còn bao lâu nữa có thể thoát khỏi khống chế.”

Kim Anh Tử mím môi. Bỏ qua lập trường và chủng tộc, Phần Ngục là một kẻ thú vị. Nếu không phải lập trường đối lập, nàng thực ra rất muốn kết giao cùng tên Hỏa ma này. Cho nên, sau khi vây khốn hắn, nàng vẫn muốn bảo trì quan hệ hữu nghị. Nhưng điều làm nàng bất ngờ nhất là, Phần Ngục đáng lẽ phải hận nàng đến tận xương tủy, lại dùng một loại thái độ ngả ngớn bình thản này đối diện với nàng, cũng rất sẵn lòng giải đáp mọi vấn đề nàng hỏi.

Hắn hào hứng hỏi đi hỏi lại, nghe xong những gì Văn Khiết làm, hắn nở nụ cười. “May mà khi lão ba hắn muốn dâng hắn cho ta, ta không cần. Dãy vào loại ngu ngốc tự cho là thông minh này, thật ảnh hưởng đến uy phong của ta. Lão ba hắn đã ám chỉ rõ ràng như vậy, hắn còn ngây ngốc không nghĩ ra. Không được bằng một nửa lão ba hắn nữa, thật là...”

“Tặng cho ngài làm gì?” Kim Anh Tử tò mò hỏi. “Hoả ma và Phong ma quan hệ không phải không tốt sao? Con tin?”

“Ấm giường.” Phần Ngục nói thẳng. “Tiểu quỷ kia nhìn cũng không tồi.”

Kim Anh Tử ngây người một giây. “Nhưng hắn là nam...” Phải không?

“Xinh đẹp là được rồi, phân biệt làm gì?” Phần Ngục bất cần nói. “Nhưng ta không thích loại hài tử lén lút. Hơn nữa, mẹ hắn là hậu duệ thần dân phương Đông... Hình như phạm vào tội gì bị đưa cho Thư Từ thì phải. Nhưng loại nô tỳ xuất thân quyền quý này phiền toái lắm, bọn tiểu quỷ sinh ra càng phiền toái hơn. Còn phải chiếu cố cả lòng tự trọng cao quý của bọn họ, chỉ nghĩ thôi đã thấy mệt... Nói đi nói lại, nữ nhân vẫn tốt hơn.”

...Không ngờ Ma tộc cũng sở thích “đa dạng” như thế.

Có lẽ đã ngồi buồn lâu lắm, Phần Ngục bắt đầu nói chuyện phiếm, kể cho nàng nghe phong tục tập quán của Ma giới, cũng nói về kết cấu xã hội. Nàng nhờ thế cũng mới biết Ma giới có một chủ tôn, các thế gia vọng tộc thì có vương. Giống như Hoàng đế và chư hầu vậy.

Nói cho tới khi miệng khô, cây cỏ ngoan ngoan dâng sương đọng thành nước lên, Kim Anh Tử lắc đầu: “Ta có mang rượu đến, là rượu gạo ta tự ủ.”

“Còn không mau dâng lên?” Phần Ngục mừng rỡ. “Người biết rõ ta bị trói chân!”

Nàng cười, rót rượu ra một cái chén thật lớn, Phần Ngục cao hứng uống một hơi cạn sạch, uống đến say mềm, cất giọng ca.

“Chúng qua hoàng thai hạ, qua thực tử ly ly.

Nhất trích sử qua thiếu, tái trích sử qua hi.

Tam trích do tự khả, trích tuyệt bão mạn quy.”

(*) Bài thơ này là “Hoàng thai qua từ” của Lý Hiền, con trai thứ hai của Võ Tắc Thiên, ta không tìm được bản dịch thơ, xin dịch tạm nghĩa vậy.

[Đưa chuột dưới hoàng đài]

“Đưa chuột dưới hoàng đài, quả đã chín cần hái.

Hái lần một còn tốt, hái lần hai quả lưa thừa.

Lần thứ ba còn được, hái hết chỉ còn lá xanh.”

Đại ý bài thơ này là cảm thán cảnh tranh đoạt trong hoàng thất giữa anh em, cha con... mà cụ thể trong hoàn cảnh của Lý Hiền là với chính mẹ ruột của mình.

Hơi thở của hần đã chuyển thành lửa, ánh mắt lại lạnh như băng. “Đây là do một thái tử từ thời nhà Đường của các người viết. Lúc nhìn thấy nó, ta đã khóc một đêm.” Hần ném vỡ cái bát. “Lão tử ta cư nhiên khóc một đêm. Số mệnh chó má cái gì? Vương thất chó má cái gì? Kim Anh Tử! Người hần là cho rằng Ma giới bọn ta ai cũng có thể ăn con chính mình đi? Cái rắm! Chỉ có vương thất chó má...”

Kim Anh Tử lại lôi ra một cái bát khác. Quen biết mười năm, nàng đã sớm quen. Tình thân, đó chính là tâm bệnh của Phần Ngục. Tên Hoả ma có thất tình lục dục vô cùng dữ dội này, từng sống rất tốt với đại ca của hần, Tiêu Huỷ, trong cái hoàng thất không nhận người thân đó, họ từng tương cứu nhau lúc hoạn nạn, cùng nhau lớn lên.

Nhưng khi đã trưởng thành leo lên vương vị, chuyện đầu tiên Tiêu Huỷ làm là giết sạch huynh đệ của mình, trong đó có Phần Ngục. Phần Ngục cũng để lại một đao thật sâu trên mặt đại ca hần, rồi bắt đầu kiếp sống lưu vong, cho đến khi bị gài bẫy lưu lạc xuống nhân gian, sát hại chủ sơn thần, bị Kim Anh Tử phong ấn ở Điện Sơn.

Chỉ cần nói đến đề tài này, Phần Ngục sẽ ngập trong rượu, sau đó vừa khóc vừa mắng, hoàn toàn phá vỡ hình tượng Ma quân.

Hai tay hần bao chặt tay Kim Anh Tử, gào một tiếng: “Kim Anh Tử! Lòng của ta... thật đau!” Sau đó, càng phá hình tượng hơn nữa, hần nôn mửa.

Kim Anh Tử yên lặng nghe, thoáng nhìn đôi chân đã dung hợp làm một với núi non của hần. Tức giận? Có lẽ. Một hoàng tử Hoả ma bốc đồng đánh giết chủ sơn thần, thiếu chút nữa bẻ gãy cột sống của đảo. Thương hại? Có lẽ. Vốn tự do tự tại lại bị quỷ thần và núi non trói buộc, hấp thu ma uy của hần để bồi bổ, nói thế nào cũng thấy áy náy.

Nếu Phần Ngục trái tính trái nết phản kháng, chưa biết chừng nàng sẽ yên lòng hơn. Nhưng Phần Ngục lại đối xử với nàng như bằng hữu... Cho nên nàng không rút tay về, yên lặng nghe hần lảm nhảm.

“Kim Anh Tử!” Hần mắng mết rồi, hữu khí vô lực nói: “Sao người không nói gì?”

Nàng khó xử.

“Nước mắt của ngài nóng quá.” Nước mắt Hoả ma so với nham thạch còn đáng sợ hơn. May mà nàng có hoạ chủng kí thân, nếu không chỉ cần chạm vào mấy giọt nước này là xong đời.

“Oa~” Phần Ngục lại dứt khoát khóc lớn hơn.

“...”

4.

Rốt cuộc vẫn không thể nào xuống tay.

Vuốt ve đám gai hoa đang nhô lên trong thắt lưng, Kim Anh Tử cười khổ.

Một ngày nào đó, Phần Ngục sẽ thoát thân chạy đi, ngày đó nhất định là tai họa. Nàng vẫn chưa báo cáo chuyện chủ sơn thần hi sinh vì nước. Mà thần minh đảo này vẫn luôn giả câm giả điếc, cho vị vi mệnh vụ tiền nhiệm này chút mặt mũi.

Nàng nghĩ, nếu phải ám sát Phần Ngục, thà nàng nhận trách nhiệm làm thay hắn, để hắn yên ắng rời đi còn hơn. Hoặc là dứt khoát báo lên đi, để bề trên giải quyết là được, nàng từ lâu đã không còn là người, hắn là không cần quản mấy chuyện này mới đúng.

Nhưng mà... Nàng nhìn bọt nước trên tay, Phần Ngục chưa từng hận nàng, hắn... Nàng thật sự làm không được.

Mấy tên Ma tộc nàng gặp đều kì quái, hay Ma tộc có bản năng ngược cuồng? Phần Ngục bị nàng giam cầm lại không hận nàng, còn nắm tay nàng khóc, say rồi còn la hét đòi được gả cho nàng...

Tâm địa yếu đuối là không tốt, nhưng biết làm sao bây giờ? Cho tới hôm nay, nàng chưa trực tiếp xuống tay giết kẻ nào. Nàng quả thật không hy vọng Phần Ngục là kẻ đầu tiên.

Rối rắm cả nửa ngày, nàng vẫn bỏ cuộc xuống núi.

Vừa ngừng đầu, gương mặt đen như đất nòi cháy của Diệp Lãnh đã ở ngay trước mắt.

Thật là kì quái. Nếu muốn nói hợp tính, thông minh trí tuệ, nghe một hiểu mười... Phần Ngục so với tên này tốt hơn nhiều lắm. Nàng cũng không phải không ưa Phần Ngục, nếu không sao nàng phải do dự, tìm mọi biện pháp che giấu cho hắn?

Ngay cả bề ngoài, cũng là Phần Ngục trội hơn hắn, tính tình... trên thực tế cũng tốt hơn.

Hơn nữa, Diệp Lãnh so với Phần Ngục, còn quá ngây thơ. Nàng dạy dỗ thật vất vả.

“Gan càng lúc càng lớn, nhỉ?” Diệp Lãnh đậm chân. “Trốn ta đi gặp cây đuốc chết tiệt kia... Mặt mũi ta biết vút đi đâu? A?!”

Yên lặng, Kim Anh Tử cầm tay hắn. Diệp Lãnh khiến nàng ngạc nhiên, gương mặt hắn đỏ lên!

A, thì ra là thế!

Bàn tay này rất quen thuộc, còn có thể khiến tim nàng đập nhanh hơn mấy nhịp, vẫn muốn tiếp tục cầm thêm chút nữa. Là tay của người khác, không phải của mình, tay của một “đứa trẻ”, tay của Diệp Lãnh... Tay của một nam nhân.

“Về nhà đi.” Kim Anh Tử cười với hắn. “Về sau đệ đệ của ngươi sẽ không đến làm phiền ngươi nữa. Ở Ma giới hắn còn có phiền toái lớn hơn nhiều.”

“Đệ đệ?” Về mặt Diệp Lãnh giống như sắp nôn đến nơi. “Ai là ca ca của hắn?”

“Thoạt nhìn đúng là không giống.” Kim Anh Tử đồng ý. “Hắn nhìn đẹp hơn.”

“Trông không giống nam nhân, đẹp chỗ nào?” Mặt hắn lại càng đen.

“À...” Nàng cười một tiếng, càng cầm chặt tay Diệp Lãnh.

Lòng của nàng, lần đầu tiên có một chút rung động thật ôn nhu, kéo dài không dứt.

8. Chi Thứ Sáu: Trả Giá

1.

Việc gì cũng có cái giá của nó, chẳng bao giờ có chuyện không làm mà hưởng. Nàng yên lặng nghĩ.

Cho dù không phải thứ sức mạnh nàng muốn nhận, nhưng đã nhận rồi, thì không thể tránh khỏi phải trả phí cho quyền lợi của mình.

Là thế đấy.

Cho nên khi người khác sợ hãi, hay ngạc nhiên khi chứng kiến năng lực cường đại của nàng, mờ mắt vì cái danh xưng “vi mệnh vu”, rồi thì “hoạ chủng kí sinh” chói sáng, nàng chỉ im lặng cười khổ.

Cho dù đã thu phục hoạ chủng vài thập niên, nàng vẫn không dám mạnh miệng tuyên bố đã hoàn toàn khống chế nó. Gốc ác hoa giả dối này, vẫn chỉ chờ nàng hơi lơ lỏng phòng bị một chút thôi, sẽ lập tức đánh lên.

Ví dụ như hiện tại, vừa mới tỉnh dậy, thống khổ quen thuộc liền ập đến, phô bày tất cả mọi khuyết điểm và tổn thương của nàng, lời nói nhỏ nhẹ thì thảo bên tai, kích thích thần kinh, tạo thành tiếng vọng không ngừng quẩn quanh trong đầu óc nàng, lan khắp toàn thân.

Nhìn người xem, Kim Anh Tử. Tiếng nói của hoạ chủng giống như thuỷ triều không ngừng bào mòn bãi cát. Nhìn người xem. Người cơ bản chưa từng sống vì mình, chỉ biết sống theo một lối mòn khổ sở đến cùng cực. Trên thực tế, người còn chưa từng được sống. Người không có.

Không có thanh xuân, không có tình yêu, không có sắc đẹp, cái gì cũng không có. Ai cũng muốn lợi dụng người, Kim Anh Tử. Chờ xem đến lúc không còn giá trị lợi dụng nữa, người sẽ có kết cục gì... Người sẽ trả giá vì vậy khôn ta. Đứa cháu người tự mình cực khổ nuôi nấng chỉ biết nhốt người trong nhà đá, đứa chất người tình nguyện chịu chết thay thì bán người ột tà ma tràn ngập ác ý.

Người cho là Phong ma đó yêu người sao? Ngu xuẩn, nữ nhân ngu xuẩn, chung quy thì người chỉ là một nữ nhân ngu xuẩn a, Kim Anh Tử. Hắn chỉ tìm chút mềm mại trên người người, phát tiết tình dục. Hắn có hiểu người không? Khi người cô tịch thê lương, hắn luôn biến mất. Bởi vì hắn không thương người. Thế gian không có kẻ nào yêu người, bọn chúng chỉ muốn lợi dụng người mà thôi.

Chỉ có ta, chỉ có ta đối xử khác với người, Kim Anh Tử. Ta đem lại cho người mỹ mạo và tuổi trẻ, ta ban thưởng cho người trường sinh bất tử, ban cho người sức mạnh cường đại và mị lực chết người. Phục tùng ta, phụng dưỡng ta đi... bé cưng, tất cả bất mãn và tiếc nuối của người, ta đều biết, ta hiểu được lòng tham, ta hiểu được bóng tối của người.

Người thật dơ bẩn, đúng vậy. Dơ bẩn. Nhưng người chỉ biết đè nén, làm lãng phí dục vọng hắc ám của mình, đây là không đúng. Thuận theo bản năng đi... Giải phóng tất cả bất mãn và cuồng nộ đi... Sau đó người sẽ hiểu...

Phụng dưỡng ta! Phụng dưỡng ta! Người mới biết thế nào là tùy tâm sở dục, thế nào là làm càn, cái gì gọi là tư vị của cực lạc! Hiến tế tất cả những kẻ bại hoại dám lợi dụng người, lợi dụng khát vọng của người! Thuận theo dục vọng huyết tinh dơ bẩn của chính người đi!

Đừng từ chối! Linh hồn người đang kêu gào đòi báo thù!

Lời lầm rầm vô tận, kích động cũng vô tận. Mấy chục năm rồi, chỉ có âm lượng lúc lớn lúc nhỏ, chứ chưa bao giờ gián đoạn.

Kim Anh Tử vẫn trầm mặc như nước, phiêu đảng giữa tỉnh và mơ, có chút phân tâm nghĩ.

Đúng a, cho dù là ác hoa, cũng là kẻ có bản lĩnh. Hoàn toàn đâm trúng mọi bất mãn và cuồng nộ của nàng, đào lên chốn âm u nàng đã chôn giấu rất sâu.

Không trách người ta luôn dễ dàng lạc lối, thực dễ dàng. Nhất là loại tiếng nói nhỏ nhẹ này thường thường dẫn đến đau đầu kịch liệt, từ thân xác đến linh hồn đều phải chịu đau đớn.

Nhưng trí nhớ của nó thật không tốt. Ác hoa đáng thương. Nếu tra tấn nàng có tác dụng, làm sao đến tận bây giờ vẫn chỉ có thể khuất phục làm thuộc hạ của Kim Anh Tử.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng nàng không có cái mặt nữ tính nhu nhược, muốn được sủng ái. Nàng sinh ra hèn mọn, kế thừa bản tính của người phụ nữ truyền thống từ mẫu thân, bèn bĩ đến tàn nhẫn.

Mẫu thân của nàng rất tàn nhẫn, nàng còn hơn thế.

Con người thời đại này không thể hiểu được cái thứ tàn nhẫn này. Đó là tàn nhẫn với chính mình: đau bụng sinh còn có thể nấu xong cơm chiều cho cả nhà ăn, còn mình yên lặng ra sau cửa sinh con. Sinh không được mấy tiếng, còn tranh thủ lúc sáng trăng đi cấy mạ, coi thường thân thể đau đớn đang rằm rĩ phản đối.

Đối với con gái mình, cũng tàn nhẫn. Có thể chỉ vì đám cưới của con trai, đưa hai đứa con gái đi làm con dâu nuôi từ bé, còn Kim Anh Tử thì suýt chút nữa bị đẩy vào hố lửa làm gái lầu xanh.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng không nhận không được, nàng quả thật là máu mủ của mẫu thân, từ trong xương tủy đã mang theo bản tính ác liệt. Nàng ác đến mức... không bao giờ tha thứ cho cha mẹ, anh em, chưa bao giờ quay về nhà. Năm xưa dù tuổi cao, nàng vẫn liều lĩnh nhận nuôi hai chất gái, từ chối đối dưỡng(*) với người khác.

(*) Đối dưỡng: đối người nuôi nấng, bé gái cho đi làm con dâu nuôi từ bé, bé trai cho đi để kế thừa hương khói.

Bởi vì đã từng bị bỏ rơi, cho nên nàng từ chối việc bỏ đi con cháu nối dòng của mình, cho dù chỉ là con gái.

Chính vì ác như vậy, cho nên dưới ánh mắt đầy ưu tư nghi ngờ của cha mẹ chồng, nàng vẫn bình thản ung dung, không bị nam nhân bên ngoài hấp dẫn, không phạm phải tội thất tiết gì. Chính vì ác như vậy, nàng mới có thể nuôi sống ba thế hệ, khi cháu trai và cháu dâu chết trẻ, một mình nàng chống đỡ cả gia đình. Chính vì ác như vậy, ác như vậy, mới có thể tàn nhẫn bóp nghẹt mọi yếu đuối và ưu thương, mọi ôn nhu cố hữu và khát vọng yêu thương của nữ nhân, giết chết gần như hết thảy mọi tình cảm của mình, chỉ còn lại chút trách nhiệm của người mẹ và tôn nghiêm.

Đúng vậy, tôn nghiêm. Kiêu ngạo và tôn nghiêm. Từ khi tránh được số kiếp phải làm gái làng chơi, nàng biết chỉ có hai điều đó là đáng giá bảo vệ.

Hoạ chủng a, ác hoa... Người nói đúng mà cũng nói sai rồi. Lòng người không phải chỉ đơn giản như thế. Người có thể nhìn ra bất mãn và mất mát trong lòng ta, nhưng không biết góc tối đó không phải chỉ có chút tham lam bỉ ổi này thôi.

Luôn có thứ gì đó khiến ta phải duy trì kiêu ngạo của mình. Ví dụ như tôn nghiêm của một người mẹ, ví dụ như từ ái.

Ta là mẫu tôn, mẫu tôn a! Là ông di đã làm mẹ của ba thế hệ con cháu, là vì mệnh vu đã từng hầu hạ quỷ thần rồi lại cãi cả thiên mệnh a!

Ta không cần tuổi trẻ, không cần sắc đẹp, không cần tình yêu, không cần ôn nhu. Cho dù thân thể đã nửa hoá yêu...

Ta vẫn như trước, là một vu nữ kiêu ngạo như trước.

Giọng nói nhỏ nhẹ của hoạ chủng lớn dần, âm âm như muốn nổ tung, không còn nghe rõ ra tiếng gì nữa. Nhưng nàng vẫn trầm mặc.

Mặc kệ hoạ chủng gào rống có bao nhiêu điên cuồng, nàng vẫn dứt khoát không trả lời.

Cuối cùng, chỉ nói hai chữ: “Nghe lệnh.”

Hoạ chủng kêu thảm thiết một tiếng, thanh âm chói đến mức linh hồn đau như bị đâm trúng, rồi im lặng, cho nàng chút an tĩnh ngắn ngủi.

Nàng mở to mắt, nhìn những tia sáng bình minh trôi nổi trên không. Đầu đau giống như bị đập vào, toàn thân là vết sẹo loang lổ, huyết hoa vỡ nát, cành lá yếu ớt của hoạ chủng không cam lòng lui về, hơn nữa còn toát ra mùi mục nát.

Đau? Đương nhiên. Nàng biết có một số chỗ còn hồng nặng hơn nữa. Nhưng vẫn tốt. Đã bao nhiêu năm rồi, đau đến sắc nhọn, hôi thối, máu tanh, nàng đều đã chịu qua, trước giờ ổn, sau này cũng thế.

Khác với cảm giác thống khổ ban đầu, bây giờ chút dần vặt chỉ giống như một câu chuyện xưa cũ, nàng đã biết phải đối phó thế nào.

Lúc ban đầu, nàng đã từng bị những thứ này dày vò đến mức nghĩ đến tự sát. Khi nàng không còn chút thanh tỉnh, hoạ chủng bị vấy trong cơ thể nàng chợt phát hiện, so với một cái xác không hồn, nó thích nàng còn sống hơn.

Nếu để Kim Anh Tử còn sống, hơn nữa duy trì thanh tỉnh, hoạ chủng chẳng những không có biện pháp với nàng, ngược lại còn yếu đuối mà khuất phục... tạm thời.

Nhưng lựa chọn này so với tự thiêu thì tốt hơn. Không phải chỉ có hoạ chủng mới có thể do thám lòng của nàng, nàng cũng có thể thăm dò bản năng của nó. Tự thiêu quả thật có thể cho Kim Anh Tử được giải thoát khỏi cuộc sống thê thảm hơn cả chết này, nhưng hoạ chủng cũng sẽ bị diệt vong theo nàng, rồi từ trong tro tàn sẽ sinh ra một mầm mống mới, trở thành hoạ chủng tương lai.

Nàng đã sớm biết, thân là vi mệnh vu sẽ không được chết tử tế, hoạ chủng, coi như báo ứng của nàng đi. Cho nên, bản tính ác liệt của nàng lại trở dậy, quật cường đối diện với số mệnh, một mình chịu từng phần thê và dày vò của hoạ chủng.

Cho nên, nàng đã học được cách hờ hững đối mặt với đau khổ, gần như một kiểu chết lặng vô tri, dù là cô độc, dù là bị quỷ thần mình hết lòng tôn thờ quay lưng, bị người nhà giam cầm phản bội, nàng vẫn cứng đầu nhận hết thấy.

Đau khổ và tra tấn của nàng, lại không ai biết. Dù là người đã chung chăn gối với nàng nhiều năm, Diệp Lân, cũng không biết. Kể duy nhất có chút cảm giác, lại chính là chủ sơn thần giả mạo đã bị nàng đánh lén, Phần Ngục, thỉnh thoảng hẳn sẽ lộ ra vẻ mặt thương cảm, thậm chí cho nàng ít ma túy.

Ta không cần những thứ đó. Tuy rằng cười cười nhận lấy, nhưng trong lòng vẫn nghĩ, ta không cần.

Nàng không hiểu cái gọi là “cầu cứu”, cũng không cho rằng mình có tư cách cầu cứu. Nàng hỏi thăm hoạ chủng Tiên Sơn, Tiêu Tức, không phải vì hâm mộ hay đồ kị, mà là lo lắng nàng đã hao hết tâm lực không chế một gốc hoạ chủng rồi, một gốc hoạ chủng khác lại không khống chế được thì uống hết công sức của nàng.

Đúng vậy, nàng chính là kiêu bà ngoan cố, tàn nhẫn, thay đổi thời đại nhưng không thay đổi nhân sinh quan. Từ nhỏ đến lớn, đời nàng là những lần trả giá không ngừng nghỉ. Đây là số mệnh, mệnh của “những hạt cải dầu”(*). Cho dù kéo dài qua hai thế kỷ, nàng vẫn không nghĩ ra người khác sẽ vì cái gì mà tình nguyện cứu mình.

(*) Những hạt cải dầu: nguyên văn là “du ma thái tử”, một tiểu thuyết của Đài Loan của tác giả Liêu Huy Anh, đã được dựng thành phim. Tác phẩm nói về quan niệm nữ tắc truyền thống của Đài Loan, theo đó vận mệnh phụ nữ cũng giống như những hạt hoa cải, phiêu tán theo gió, rơi xuống đâu thì phải thích nghi ở đó.

Nàng có thể tự chăm sóc bản thân. Nếu không, dựa vào những người xung quanh nàng, thì làm sao nàng còn sống đến giờ?

Diệp Lân? Có lẽ hoạ chủng nói đúng. Hẳn cần chỉ là một thân thể yêu mị... phù hợp với thẩm mỹ Ma tộc, nên chọn nàng. Cho nên?

Cho nên hẳn phải biết khổ sở của nàng, phải cứu nàng?

Cho dù nàng chỉ là một phụ nhân đọc sách không nhiều, nhưng cũng biết cái gì gọi là logic, cái gì gọi là ngu xuẩn.

Nàng đứng dậy, đoá hoa thối nát bay xuống, dần dần biến mất, mùi vị khó chịu cũng chậm rãi tan đi. Đến lúc tắt xong, một chút mùi xác thối cũng không còn nữa.

Nâng tay nhìn làn da không tỳ vết, tấm tắc cảm thán. Thật không sai. Lực khống chế càng ngày càng tốt, ý chí của hoạ chủng càng lúc càng yếu, thời gian chịu đau cũng ngắn đi nhiều... Ít nhất một ngày có đến vài giờ an bình.

Kim Anh Tử thẳng lưng, mang theo nụ cười thần nhiên đi vào bếp.

Lại là một ngày mới. Nàng kiêu ngạo nghĩ. Nàng lại thắng lợi bước sang một ngày mới, không có bại dưới tay hoạ chúng.

2.

Trong phòng có tiếng động, nàng lắng nghe một chút, là Diệp Lân. Một tên khó bảo. Hắn vẫn bất lịch sự như vậy, hỏi cũng không hỏi, tự tiện dùng phòng tắm của nàng, như thể chưa từng rời đi.

Bất quá, chuyện này không đáng để tức giận. Cái chính là, Diệp Lân sao còn chưa chán, vì cái gì vẫn trở về đây.

Làm nàng thực buồn bực.

Đúng! Nàng thừa nhận tay của Diệp Lân là tay nam nhân, cho nên nàng chọn Diệp Lân. Nhưng đây không phải lý do Diệp Lân quay về.

Nàng chỉ biết, cuộc sống của nàng có rất nhiều việc, rất bận rộn, lại quá cầu toàn, cho nên không thể có không gian để làm một “nữ nhân”. Năm tháng dài đằng đẳng không dạy cho nàng được gì nhiều, chỉ có một sự thật.

Mỗi người đều độc lập, cho dù có thân mật thể nào, cho dù có gắn kết bằng huyết thống. Thứ duy nhất có thể nắm trong tay, chỉ có chính mình.

Cho nên nàng không hiểu Diệp Lân.

Cho dù đã quan hệ thân mật như vậy, lòng của nàng vẫn lạnh nhạt, xa cách, thậm chí còn có chút tò mò mà đối xử ôn nhu với Diệp Lân không ngừng trở về... Đương nhiên là như với con cháu, luôn mang theo dạy dỗ.

Diệp Lân tóc ướt sũng đi vào phòng bếp, vẻ mặt hồ nghi: “Ta nói này, nàng đã không còn nguyệt sự từ ngàn năm nay rồi, sao trong phòng tắm lại có mùi máu tươi? Không phải là nàng lại nhiều chuyện đi xen vào việc nhà người khác đấy chứ?”

Kim Anh Tử không trực tiếp trả lời. “Ăn cơm hay ăn bánh mì?”

“Ta hỏi mà nàng đáp đi đâu rồi?” Diệp Lân nổi giận. “Nếu có trứng rán, thịt hun khói thì đương nhiên ăn bánh mì! Sữa!” Thật kiêu ngạo đẩy cái cốc không đến trước mặt Kim Anh Tử.

Kim Anh Tử cười thầm, nghe lời rót đầy sữa cho hắn, bỏ bánh mì vào máy nướng. Dù sao Diệp Lân cũng là sinh vật đơn bào, nhét no dạ dày hắn, hắn sẽ lập tức quên thắc mắc.

Lừa gạt hắn nhiều năm như vậy, đều trót lọt qua cửa, giá khinh tỵ thực(*) a.

(*) Giá khinh tỵ thực: xe chạy nhanh vì quen đường, làm nhiều lần thì quen tay.

Nhưng lần này thì khác.

Sau khi hoan ái “quá độ”, Diệp Lân vì muốn chứng tỏ bản thân, giờ đã đến mức hấp hối, lại giữ cánh tay nàng hỏi: “Nàng, nàng còn chưa nói... vì... vì sao sáng sớm trong phòng tắm đã có... mùi máu tươi... nàng... nàng đừng nói với ta là nàng vụng trộm bắt đàn ông...”

Kim Anh Tử không hề lo lắng mà thưởng cho hắn một cú huých khuỷu tay vào thẳng mặt, khiến cho hắn lăn thẳng từ trên giường xuống sàn nhà. Toàn thân nàng là cành cây, pha lẫn chút huyết vị, lạnh nhạt nhìn hắn: “Người nghĩ ta bất hay không bắt?”

Diệp Lân giận dữ ngẩng đầu, lại uống phải chút... máu mũi của chính mình. Nữ nhân này có phải muốn giết hắn rồi không?!

“Ta là quan tâm đến nàng, aizzz, kiên bà!!!” Giữ chặt mũi, Diệp Lân giận tím mặt. “Ngoại trừ động thủ đánh người, nàng còn biết làm gì nữa? Xuống tay nặng như vậy, có phải nàng muốn giết chồng không?! Nàng chưa từng nghe nói chồng là trời sao?!”

Kim Anh Tử đang lờ mờ hấn, mắt từ từ tròn tròn, cành cây của hoạ chủng chợt nao núng, chậm rãi lui về trong cơ thể nàng.

Nàng biết, khi Diệp Lãnh ở bên cạnh, hoạ chủng rất ngoan ngoãn im miệng, nhưng không hiểu vì sao?

“...Chồng?” Nàng cuối cùng cũng mở miệng.

“Phải, chỉ thiếu mỗi thủ tục thôi.” Diệp Lãnh rất muốn tự tại phóng khoáng nói chuyện, tiếc là máu mũi chảy không ngừng không cho hắn cơ hội đó. “Là quy củ của con người, cũng không có gì hay ho... Nhưng nếu nàng để ý, ta liền làm cho nàng một cái.”

“...Ta?” Nàng có chút không tin chỉ vào ngực mình.

Đáng chết a. Diệp Lãnh đè mạnh cái mũi của mình, vốn đã chảy máu rồi, hiện tại càng mãnh liệt... Lão thái bà chết tiết này đẹp đến muốn giết người... Nhất là lại đang ngáy ngô ầm ầm bộ ngực trần trụi của mình... A... Xong đời!

“Trong phòng này còn có ai ngoài nàng nữa?” Hắn tức giận gào rống. “Không lẽ ta đang mời hoạ chủng đi làm thủ tục?!”

Kim Anh Tử có vẻ nghiến cứa nhìn hấn: “...Vì sao?”

Diệp Lãnh điên mất rồi. Vì cái gì, vì cái gì?! Hắn cũng muốn hỏi vì cái gì? Mẹ nó, hấn vì cái gì mà không rời khỏi kiên bà này a? Rõ ràng hấn cũng từng nhìn thấy nàng lúc tóc bạc da mồi... Nhưng hấn không phải người!

Hắn thích nữ nhân xinh đẹp cũng giống như con người thích nuôi mèo cảnh, hấn đối xử với nữ nhân cũng giống con người đối xử với vật nuôi trong nhà. Con người không nhìn ra tuổi tác của chó mèo, nhất là mèo Ba Tư. Nhưng có những người không yêu thích vì vẻ ngoài mà vì tính nết, cho nên, sẽ không vì vật nuôi già đi mà ghét bỏ.

Nhưng hấn là một Ma nhân có mối nối cũ như vậy. Hắn cũng không thể nào giải thích nổi, vì sao lại thích lão yêu bà lúc nào cũng chực làm thịt hấn.

Chơi bời ở nhân gian đã lâu, hấn thực tế đã kết hôn rất nhiều lần, nhưng số lần chủ động cầu hôn lại ít đến thê thảm. Hiện tại, nữ nhân này còn tỉnh bơ hỏi vì sao?

“Tên kia là ai?! Ta đi làm thịt hấn!” Diệp Lãnh nổi điên, máu mũi trên mặt cũng theo đó ào ào chảy ra, thật thảm thương.

“Tình huống này... Bọn trẻ bây giờ gọi là “nào bổ” đúng không?” Ánh mắt tìm tòi nghiến cứa của Kim Anh Tử càng sâu. “Người cũng đang “nào bổ”(*) quá độ rồi, Diệp Lãnh.”

(*) Nào bổ: từ lóng, ám chỉ việc tưởng tượng ra các tình tiết không có thật, tự YY... Từ này dùng phổ biến để chỉ các độc giả hoặc người hâm mộ tự tưởng tượng ra các cảnh mà họ mong muốn xảy ra giữa các nhân vật, nhưng không có trong tiểu thuyết hoặc phim ảnh, chỉ có thể tự nghĩ trong đầu mà thôi. Giống như kiểu fanfic hay đồng nhân chẳng hạn, chỉ khác là không viết thành văn, mà chỉ mơ tưởng trong đầu thôi.

Diệp Lãnh gầm nhẹ một tiếng, lao vào phòng tắm qua, rồi mặc quần áo hầm hầm bỏ đi.

Như thường ngày, ngay cả câu chào cũng không có.

Sau đó, Kim Anh Tử mới lo lắng, hay là hấn nghiêm túc.

Cho dù nghiêm túc, thì cũng quá buồn cười. Diệp Lãnh lại làm sao vậy? Tự nhiên đưa ra cái yêu cầu kì quái như vậy? Còn có thứ gì mà hấn phải dùng hôn nhân mới đòi được của nàng sao?

Con nối dõi? Không thể. Nàng người không ra người, yêu không ra yêu, quỷ cũng không phải, nguyệt sự đã mất từ khi nàng còn làm cụ cố nhà họ Hoàng, dù có cải lão hoàn đồng, cũng không đưa nguyệt sự của nàng quay lại, Diệp Lãnh so với bất cứ ai đều hiểu rõ điều này hơn cả.

Diệp Lãnh không tin nàng? Thế thì càng nực cười. Vụng trộm với người khác và kết hôn thì có liên quan gì? Một tờ hôn thú, ở trong mắt người bên gối của nàng, không khéo còn không có tác dụng bằng một tờ giấy vệ sinh.

Thế thì là vì sao?

Suy đoán mãi mà không có đáp án, nàng chán nản thở dài, bỏ cuộc. Diệp Lãnh nói không chừng lại đánh cược, hay đấu khí linh tinh với người ta, biết thế nào được. Vả lại, hấn nổi giận bỏ đi rồi, có lẽ còn phải lâu lắm mới gặp lại.

Thế mà sáng sớm hôm sau, nàng đã bị Diệp Lãnh thô lỗ đụng dẩy, tất nhiên là bị Kim Anh Tử đang lúc mơ màng đánh mấy roi.

“Sao ta lại muốn kết hôn với nàng chứ?” Diệp Lãnh lẩm bẩm, vụng về giúp nàng thay quần áo.

“Cái gì?” Kim Anh Tử vẫn không cách nào tỉnh táo ngay được, mơ hồ bị hấn kéo đi. “Muốn đi đâu?”

“Làm thủ tục!”

“Ta muốn hỏi, vì cái gì...”

Diệp Lãnh lôi nàng ra ngoài, nhét vào xe, nhìn chòng chọc vào mặt nàng cả buổi như muốn ăn thịt người, một lúc lâu sau mới rầu rĩ nói: “Dù sao nàng cũng không mất gì, đúng không?”

“Đúng, nhưng ta chỉ không nghĩ ra, người được lợi gì?”

Hấn khởi động xe, nhấn mạnh chân ga, nghiêng răng nghiêng lợi một chốc, mới ồm ồm trả lời: “Ta đã từng nói rồi.”

“Nói cái gì?”

“Ma tộc chúng ta, thích nhất nữ nhân mắc trọng tội!” Diệp Lãnh rống to. “Đừng có nói với ta là nàng không có nhớ!”

Kim Anh Tử chăm chú nhìn hấn trong chốc lát, phát hiện nàng phải ngứa đầu mới có thể nhịn xuống không rơi lệ vì xúc động. Nàng cuối cùng cũng hiểu, vì sao họạ chủng sợ Diệp Lãnh.

Bởi vì Diệp Lãnh, hấn coi nàng là một “nữ nhân”, không phải “vi mệnh vu”, không có “họạ chủng kí sinh”, càng không phải chủ mẫu nhà họ Hoàng.

Chỉ mà một nữ nhân.

Nguyên vọng hèn mọn sâu thẳm nhất trong lòng nàng, nguyên vọng bị nàng chôn vùi đầu tiên. Kết quả của việc quay lưng với mọi thứ tình cảm, là khiến trong tim nàng tồn tại một bóng tối, ở đó có nhược điểm duy nhất có thể khiến nàng bị họạ chủng đánh bại.

Diệp Lãnh vô tình lại sửa chữa nhược điểm này, trước khi nàng hiểu ra, có lẽ họạ chủng đã biết rồi. Cho nên cây hoa tàn ác đó mới sợ hãi mà im miệng.

Hiện tại, Diệp Lãnh lại tự nguyện giúp nàng, mặc kệ có được lâu dài hay không, nàng cũng sẽ có một khoảng thời gian không bị họạ chủng làm phiền.

Tuy nói rằng, chứng minh thư giả và thủ tục đơn giản tạo nên một cuộc hôn nhân giả, ít nhất là không được pháp luật nhân loại thừa nhận... nhưng mà, nàng và Diệp Lãnh cũng đâu phải người.

Tên Phong ma tu đạo thâm mĩ không được tốt lắm này đeo cho nàng một cái nhẫn kim cương vĩ đại, trông thật thô tục, rất giống như viên đá thủy tinh. Bản thân hấn cũng đeo một cái nhẫn lớn không kém, thiết kế khoa trương.

Nhưng hấn cười đến là đắc ý, cảm thấy mỹ mãn. “Về sau nếu còn đánh ta, ta có thể gọi 113 đó.” Vô cùng mãn nguyện.

Cảnh sát có thể làm gì ta? Hơn nữa, tiên sinh, tốt xấu gì cũng là một Phong ma, còn là vương tộc. Bị đánh đến nổi phải gọi 113, không thấy xấu hổ sao?

Kim Anh Tử yên lặng nghĩ. Nhưng nàng không nói ra lời, ngược lại chỉ gật gật đầu.

Để hấn vui vẻ một chút cũng tốt lắm. Nhìn cái nhẫn cười đầy tục khí, nàng trầm nghĩ. Dù sao dạy dỗ hay động thủ với hấn, hấn cũng không thật sự đi gọi 113.

Diệp Lãnh rất sĩ diện!

Được rồi. Về sau nàng sẽ nhẹ tay một chút. Cho dù chỉ là cuộc hôn nhân giả tạo, nàng cũng rất tôn trọng.

“Căn cứ vào pháp luật nhân loại, về sau nàng không thể dấn dúi với người ngoài!” Diệp Lãnh khoái trá tuyên bố, đặc biệt nhấn mạnh: “Nhất là cây đuốc chết tiệt kia! Có biết không?!”

“Người biết rõ là ta sẽ không...” Kim Anh Tử thở dài. “Hơn nữa Phần Ngục đại nhân cũng không có mặt thường thức kém như vậy.” Trầm mặc một lúc, lại nói: “Ta thậm chí còn không phải con người.”

“Cái rắm!” Diệp Lãnh cười nhạt. “Không phải người, còn ăn no rừng mỡ không có chuyện gì làm liền nơi nơi xen vào, không phải vu thì là gì? Nàng có định giải thích mùi máu tươi trong nhà tắm là chuyện gì hay không?!”

Ta là con người. Kim Anh Tử ngạc nhiên nhìn Diệp Lãnh già mồm át lỗ phải, phát hiện hoả chủng ẩn núp trong người nàng từ sáng đến giờ thật yên lặng.

Nàng không cầu cứu, Diệp Lãnh cứ như vậy là cứu nàng thôi sao? Diệp Lãnh cái gì cũng không biết, lại rất đơn giản đã bù đắp cho hai tâm bệnh lớn của nàng... Nàng đang được cứu rồi, đúng không?

“Nàng khóc gì vậy?” Diệp Lãnh kích động đến suýt nữa đâm xe lên vỉa hè, luống cuống đỗ xe lại bên đường.

“Từ từ đã! Không phải chỉ có cấm nàng vụng trộm, ta cũng sẽ không lộn xộn bên ngoài nữa! Nàng có biết hay không, ném qua nàng rồi, ta cũng không còn khẩu vị ăn những món khác...”

Diệp Lãnh lau lung tung nước mắt trên mặt nàng, Kim Anh Tử giữ tay hẩn lại, úp mặt vào tay hẩn, lại càng khóc to. Đau lòng đã mấy chục năm, cuối cùng cũng có cơ hội được lành lại.

Nàng cuối cùng có thể được nghỉ ngơi một chút, không cần liên tục trả giá đại giới. Tuy rằng nàng biết, đây là dùng rượu độc giải khát, một ngày Diệp Lãnh rời đi, nàng nhất định sẽ bị tổn thương càng sâu, đến lúc đó chỉ sợ sẽ cho hoá chủng đang như hổ đói rình mỗi một cơ hội.

Nhưng nàng vẫn rất cảm kích.

Chỉ là sau đó Diệp Lãnh thật bức mình. Tuy rằng sau khi kết hôn, Kim Anh Tử đối xử với hẩn hoàn toàn theo tiêu chuẩn VIP... Cưới một nữ nhân từ đời nhà Thanh có ưu điểm như thế đấy, kẻ làm chồng có thể sung sướng thoải mái đến phát ngiên. Nhìn một đám trư bằng cẩu hữu(*) của hẩn, người người đều là M(*), ai cũng là thê nô, chỉ còn kém thái giám hầu hạ thái hậu một chút mà thôi, còn hầu hạ rất sung sướng.

(*) Trư bằng cẩu hữu: Bạn bè vô dụng, hết ăn lại nằm.

(*) M: chữ M bí ẩn, ta không tìm được nó nghĩa là gì, có thể để chỉ người sợ vợ hay luyện vợ chăng?

Kim Anh Tử lại thực hành câu “chồng là trời” rất triệt để... hầu như là thế.

Nhưng chỉ cần hẩn lệch khỏi quỹ đạo tiêu chuẩn nàng đặt ra dù chỉ một chút, ví dụ như nổi giận mà ném bát ném đĩa gì đó, chắc chắn sẽ được “hầu hạ” hết sức chu toàn, mặt mũi bầm dập đã là gì, một vài lần thực sự ép hẩn muốn gọi 113.

Thế mà nữ nhân này, nữ nhân chết tiệt này, luôn luôn vừa giúp hẩn trị thương, vừa thần nhiên nói: “Trời nếu vô đạo... chàng cũng sẽ nghịch thiên một chút. Phu quân này, chàng nói xem, có phải hay không?”

“Phu cái con mẹ nó... Ai a! Mời! Cảm ơn! Thật xin lỗi! Trời có đạo rồi, có đạo! Không nên để ta phải gọi 113 a!”

Diệp Lãnh đau đớn phát hiện, lúc này nụ cười của Kim Anh Tử, đẹp đến nỗi khiến người ta phải tuyệt vọng.

Thân là Phong ma của vương tộc, nói thế nào hẩn cũng không thể thừa nhận, chính hẩn con mẹ nó vô cùng M, M đến không cứu chữa được.

Hơn nữa lại chỉ M với Kim Anh Tử.

Thật mất mặt!

9. Chi Thứ Bảy: Thương Cảm

1.

Trong không khí mang theo hơi thở ẩm ướt của biển cả, gió thổi qua đại dương, bay ngang sườn núi, tích nước, hoá thành những cơn mưa không ngừng nghỉ.

Mây đen vần vũ, bất ổn, hơi mang theo mùi huyết tinh tử khí, bao phủ cả bầu trời. Kim Anh Tử có chút kinh ngạc ngẩng đầu, đã bao nhiêu năm rồi? Nàng không nhớ nữa. Đã rất lâu rồi, nàng không có gặp vị thần đã bị lãng quên này...

Lần để lại ấn tượng sâu đậm nhất trong lòng nàng, cũng chính là năm thiên hoả giáng xuống. Cuồng phong gào thét, vô số vong linh đều theo bước chân ngài rời đi.

Ngài không thuộc thiên giới, cũng không thuộc Ma giới. Ngài tồn tại trước chúng sinh, khi những tộc người nguyên thủy còn sùng bái tự nhiên, đã dâng lên ngài rất nhiều nghi thức tế lễ, gọi ngài bằng rất nhiều tôn xưng... Chỉ đến khi con người trở nên ích kỉ, tôn giáo xuất hiện, nô bộc của thần minh thiên giới càng ngày càng nhiều, ngài mới dần bị lãng quên.

Được sùng bái, ngài không để ý, cho dù nhân loại dùng danh nghĩa của ngài mà xuyên tạc đủ loại truyền thuyết, đặt ra đủ thứ nghi thức tế lễ man rợ, ngài cũng chỉ hờ hững nhìn, không vì thế mà cảm động. Bị nhân gian quên lãng, lại càng không để ý, ngài đã thờ ơ nhìn nhiều tộc người trên trái đất hưng thịnh rồi diệt vong, căn bản không có cái gì gọi là “vĩnh viễn”.

Ngài có thể là gió, là lửa, là lục địa, là bóng tối, là ánh sáng, hoặc là tất cả những thứ đó. Ngài là hoá thân của mọi sức mạnh nguyên thủy nhất, không có thiện, không có ác.

Cái gọi là thiện ác, chẳng qua là do nhân loại đặt ra dựa trên lợi ích của mình mà thôi.

Nhưng con người vì càng lúc càng lí tính mà bỏ quên ngài sau lưng, đến lúc chết đi lại khôi phục toàn bộ bản năng từ thời xa xưa của loài người.

Những người chết đột ngột vì binh tai ập đến, linh hồn của họ lâm vào trạng thái cuồng loạn, thường thường sẽ bị thần hồn độn đi dạo ngang qua thu hút, theo đuôi đằng sau, chỉ đến khi tỉnh táo lại mới rời đi tiến nhập luân hồi.

Mà thần hồn độn trước giờ theo lý thuyết vẫn là vô tình, vô cảm; nhìn đám vong linh tang thương đó, lại đột nhiên nổi hứng đi dạo qua ngay lúc có tai ương, còn ngầm đồng ý để đám tử linh còn bàng hoàng theo đuôi mình.

Thời điểm còn được tôn thờ, ngài được tôn sùng là “thần” tối cao, khi bị thần minh thiên giới cướp tín đồ, đám nhân loại thiếu hiểu biết lại bắt đầu gọi ngài là yêu ma, ác linh...

Ngài không biện hộ, cũng không để ý, vẫn tự tại đi dạo như trước, lại bị chế giễu. Thậm chí, thiên nhân mà con người sùng bái cũng không coi ngài ra gì... Đám thiên nhân chỉ là có sức mạnh nhiều hơn người thường một chút mà thôi, còn ngài, là do vũ trụ tạo thành.

Kim Anh Tử cúi chào từ xa, cuồng phong hơi hơi lặng xuống.

“Ừa, người còn sống?” Thanh âm trầm thấp dễ nghe xuyên qua tầng mây, xuyên vào tâm linh.

“Quang chi chủ, ta vẫn còn sống.” Kim Anh Tử cúi đầu.

“A.” Thần hồn độn cười nhẹ một tiếng. “Con người quả thực thích phong hào loạn xạ, đúng không? Không sao cả... Dù sao cũng là mấy vật nhỏ hay quên. Các người trước kia đáng yêu hơn... Nhớ được lâu hơn, lực phá hoại cũng nhỏ hơn.”

Kim Anh Tử trầm mặc, chậm rãi nói: “Quang chi chủ vì chuyện gì mà xuống đây.”

“Sẽ có rất nhiều vật nhỏ phải chết, ta cho bọn họ đi theo.” Tiếng nói trầm thấp vẫn liên tục vang vọng trong đầu Kim Anh Tử.

Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn đường sáng nhỏ xíu ở phía chân trời đen như mực. “...Vì sao?”

“Ta không hiểu đám vật nhỏ các ngươi... Trước kia còn biết nói chuyện với chúng ta, cũng biết bảo vệ lãnh địa của mình. Giờ thì... không được rồi.”

“Mặc Hắc chết trên vương vị rồi, cung điện bị lửa phá hủy, huyết mạch cơ hồ bị cắt đứt. Lửa thù hận sẽ lan đến thế giới này, châm ngòi chiến tranh... từ bên kia đến bên này. Bọn họ muốn linh hồn, ta sẽ không để bọn họ chiếm được.”

Tiếng nói dần dần biến vào hư không.

“Đợi đã! Quang chi chủ!” Kim Anh Tử kêu to. “Trả lời ta! Lúc nào sẽ xảy ra? Chúng ta có thể làm gì?”

“Vật nhỏ... vật nhỏ đã vây khốn tỷ muội của ta. Không bao giờ chỉ có sống mà không có chết, kết cục chung quy chỉ có một.”

“Ta không chỉ là con người, mà còn là vu. Bảo vệ chủng tộc là bản năng của mọi sinh vật.”

Thần hồn độn trầm mặc thật lâu. “...Đám vật nhỏ kì quái. Câu trả lời của các ngươi giống hệt nhau... Rất nhanh, rất nhanh thôi...”

“Thiếu ti mệnh!”

“Đã không còn ai gọi ta như thế nữa. Ta đã bị quên đi từ lâu.” Trong giọng nói của thần hồn độn có chút phiền muộn. “Rất nhanh...”

“Thiếu ti mệnh!”

2.

“Kim Anh Tử! Kim Anh Tử!” Nàng bị lay tỉnh. “Nàng mơ thấy ác mộng thì cứ việc mơ, đừng có đánh ta a! A...Dừng tay! Không đúng, dừng xúc tua! Mẹ nó!”

Một lúc lâu sau nàng mới tỉnh hẳn, trừng mắt nhìn gương mặt đầm máu của Diệp Lãnh. “...Em đã nói rồi, chúng ta vẫn nên phân phòng mà ngủ thì hơn.”

“Còn lâu!” Diệp Lãnh giận tím mặt. “Cưới vợ để làm gì? Chính là ôm đi ngủ! Nếu không thể ôm ngủ thì còn cưới làm gì? Còn không bằng ta bỏ tiền đi tìm... Ai a! Nàng lại đánh ta!”

Kim Anh Tử lau mặt mình. “Thật có lỗi, hoá chừng lúc này hơi khó khống chế.” Giọng điệu thì chẳng có chút áy náy. “Nhưng chàng cũng biết, nếu chàng dám ngủ cùng người khác...”

“Biết rồi, biết rồi!” Diệp Lãnh không kiên nhẫn phất tay, xoay người ôm nàng lại. “Đang ngủ ngon thì bị nàng đánh tỉnh, còn kêu gào cái gì Thiếu ti mệnh... Nàng nói đi, đó là ai, hả? Ta cho nàng hay, dù gặp trong mơ cũng không được! Con nít ranh, ta đi làm thịt hẳn!... Không để cho nàng thấy chút lợi hại là không biết ai mới là lão đại...”

Vì sao hắn không khôn ngoan lên được chút nào vậy? Kim Anh Tử có chút buồn bực. Dám sống cùng một hoạ chủng kí sinh, tên Phong ma phụ thuộc vào nhân thể này, có phải bản chất là không biết tự lượng sức?

Phải biết rằng, bản năng của hoạ chủng chính là cắn nuốt và săn đuổi. Tuy rằng nàng đã hết sức khống chế, nhưng thời điểm hoan ái, nàng một chút cũng cầm giữ không nổi...

Sẽ luôn khiến cho trên giường xuất hiện một Diệp Lãnh sắp hấp hối.

Bất quá, Kim Anh Tử luôn theo quan niệm truyền thống, nàng ngoan ngoãn nói: “Phải, chàng là lão đại.”

“Biết là tốt rồi.” Diệp Lãnh thở gấp. “Còn không đi... không đi làm cơm... Ta... ta... ngủ lại một lát...”

Nam nhân, quá sĩ diện rồi. Kim Anh Tử cũng không chọc hấn, chỉ yên lặng rời giường, đi tắm, mặc quần áo chỉnh tề rồi xuống bếp.

Đây không phải giấc mơ bình thường. Nàng u ám rán thịt hun khói. Bởi vì từng câu nói, từng chi tiết nàng đều nhớ rõ.

(TH: Cắt mấy câu, vì đọc không hiểu gì cả, nhưng mình nghĩ cũng không quan trọng lắm.)

Nàng nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần, bưng bữa sáng vào phòng, nhìn Diệp Lãnh một mõi quá độ đang ngủ say sưa, còn ngáy ầm ĩ. Nàng cố nén cười, trong lòng không biết là tư vị gì.

Diệp Lãnh, một kẻ không bao giờ chịu ngồi yên, cả ngày thích chạy loạn khắp nơi, sau khi cưới nàng, lại có thể nhẫn nại kiềm chế bản tính buông thả trời sinh của Phong ma, chịu ở nhà được hơn một năm rồi, còn miễn cưỡng giao lưu với hàng xóm (cho dù luôn thiếu kiên nhẫn), nhưng vì muốn khoe nhẫn cưới, tuyên bố chủ quyền, hẳn nhin.

Thậm chí, bởi vì nghe được mấy câu bàn tán, liền chạy đi làm công nhân sửa đường. Kim Anh Tử ngạc nhiên, nói với hắn không cần như thế...Hai người bọn họ không phải người, có bao giờ biết thiếu tiền, hẳn lại hếch mũi lên trời nói: “Không được! Lão tử nhìn giống kẻ ăn cơm mềm(*) sao?! Công việc rất tốt. Đàn bà đừng nhiều chuyện.”

(*) Ăn cơm mềm: trai bao, bám váy đàn bà...

Lúc có lương hàng tháng, luôn vô cùng đặc ý giơ trước mặt Kim Anh Tử, muốn bao nhiêu tự mãn thì có bấy nhiêu. Còn đặc biệt thích lúc nhà có khách mà khoe khoang.

Hàng xóm nhiều khi không vừa mắt, sẽ nói với Kim Anh Tử, Diệp Lãnh là kẻ quá kiêu căng. “Kiếm tiền nuôi gia đình là thiên kinh địa nghĩa, có cái gì mà vênh váo... Như thế là không tôn trọng cô.”

Kim Anh Tử chỉ cười.

Để khay xuống mặt tử ở đầu giường, Kim Anh Tử ngồi xuống bên giường, nhìn Diệp Lãnh ngủ say sưa. Ngay cả nàng cũng không nhận ra, trên mặt mình hiện lên nhu tình hiếm thấy.

Ngủ như vậy, đầu óc không có linh quang. Vì cái gì cứ muốn ở cùng hắn? Có lẽ chính mình đầu cũng không có linh quang đi.

“A Lãnh, cơm xong rồi.” Nàng gọi.

“A?” Hắn mắt nhắm mắt mở ngồi dậy. “Nhanh như vậy? Mấy giờ rồi? Ta bị muộn làm mất...”

Người vốn không cần đi làm. Người... là Phong ma tự do tự tại, không cần phải... dùng khuôn phép của người thường trói buộc chính mình.

“Vừa rồi em có đọc tin nhắn.” Nàng nhẹ nhàng đáp. “Đốc công của chàng có nói, trời mưa lớn, hôm nay nghỉ.”

“Ồ.” Hắn xoa mắt. “Gì? Thơm quá...” Tay vừa đưa qua, đã bị Kim Anh Tử đánh một cái, tên tính tình xấu xa lại được dịp nổi điên... Kim Anh Tử phải mang kem đánh răng đến tận trước mặt hắn.

“Đánh răng rửa mặt trước rồi ăn được không?” Nàng nói thật ôn hoà, còn cầm sẵn một ca nước, bên chân có thau để hắn đánh răng, trên mặt bàn bày khăn mặt và nước ấm.

Cưới một người vợ thế này rốt cuộc là tốt hay xấu đây? Diệp Lãnh trầm cảm thán. Nói tốt, thì suốt ngày “thiết quân luật”, thỉnh thoảng bị nàng đánh cho tàn phế; nói không tốt, nàng lại hầu hạ chu đáo, rất nghiêm chỉnh chấp hành “chồng là trời”. Hẳn dám nói tam sinh lục đạo không có ai được hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

Thiên tàn địa khuyết, thế sự từ cổ chí kim không bao giờ hoàn hảo.

Hắn hưởng thụ phương thức vệ sinh buổi sáng như một phế nhân, ngay cả đòi hỏi Kim Anh Tử phải dứt cho ăn, lão thái bà luôn oai phong lẫm lẫm này cũng dịu dàng làm theo, lúc này hắn đã quên mất nhiều năm qua bị dạy dỗ thâm hại thế nào, chỉ cảm thấy, cưới nàng quả thật sáng suốt.

“Nàng cũng ăn đi!” Hắn hơn hớn lấy một miếng sandwich khác dứt cho Kim Anh Tử. “Bé ngoan của ta, nàng lúc nào cũng ôn nhu như vậy có phải tốt không...”

Sinh vật đơn bào. Kim Anh Tử cười thầm: “Em sẽ cố gắng... A Lãnh, Ma tôn thật sự đã chết sao?”

Diệp Lãnh than thở: “Đúng vậy, quả thật đã chết. Một nhà lớn như vậy, toàn bộ bị truy sát hết, còn có hai cung điện, đốt đã mấy năm, từ xa vẫn nhìn được ánh lửa... Quá thảm khốc. Nhưng Thạch ma quân chủ đánh lên cũng không có gì tốt, cũng bị Hoả ma làm cho tơi tả. Ai cũng muốn làm Ma tôn, không còn cách nào khác.”

“Hiện tại Ma giới rất hỗn loạn... Người đánh ta, ta đánh người. Cha ta cũng bị cuốn vào, đánh còn chưa xong, ai ngờ vương tử ông ta lập nên là một kẻ ngu ngốc, lúc này còn muốn tranh giành nội bộ... Tên ngu ngốc kia mất mạng rồi, còn liên lụy đến cả ta, nằng xem, chẳng có gì hay ho...”

“Có đánh tới nhân gian không?” Kim Anh Tử lơ đãng hỏi.

“Nhân gian đã được phân chia đều cho bách ma(*), chắc không thể đâu?” Diệp Lãnh nghĩ nghĩ. “Nhưng mà cũng khó nói, hiện đang lộn xộn như vậy, hỗn phách nhân loại là đại bổ hoàn cho Ma tộc, là vận linh đan. Hơn nữa, hương vị cũng thật... Chắc chắn, nghĩ thôi mà cũng chảy nước miếng... Ai a!” Hắn còn đang mơ mộng chợt phát hoả. “Nàng lại đánh cái gì?!”

(*) Bách ma: trăm ma

Kim Anh Tử vẫn ôn hoà: “Có một số việc, nghĩ cũng không được nghĩ. Trời nếu vô đạo...”

“Ta hiểu rồi! Kim Anh Tử bảo thủ, nói bao lần rồi không chán sao... Hoài niệm cũng không cho... Dừng! Ta gọi 113 bây giờ!”

3.

Trên đảo, đột nhiên xuất hiện một đợt sóng thần bất thường, chỉ một con sóng, chìm chết vài trăm người.

Ở thế giới hiện đại, y học phát triển, con số này quả thực quá mức đáng sợ.

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, thành phố do nàng trông nom thì con số thương vong có ít hơn, nhưng số lượng ma đầu phải đối địch cũng khiến nàng giật mình, thậm chí còn phải sử dụng sức mạnh của hoạ chủng quá mức, chịu đủ thống khổ khi phản thế.

Tai hoạ bất thường liên tục xảy ra, khuấy động thế giới. Nhân gian đã sống hoà bình gần một thế kỉ, lại bắt đầu rung chuyển bất an.

Không khí biến đổi không ngừng. Tranh chấp nổ ra ở nhiều nơi, bệnh tật xuất hiện, chỉ là vẫn còn được chính loài người kiềm chế trong phạm vi nhỏ.

Điều bất ngờ chính là, Diệp Lãnh tuy rằng mĩa mai, nhưng vẫn giúp nàng chống đỡ sóng thần và Dịch ma(*).

(*) Dịch ma: Ma quỷ gieo rắc bệnh tật.

“Liên quan gì đến nàng?! Nàng không phải người cũng chẳng phải vu!” Diệp Lãnh căm tức.

“A Lãnh, chàng lại quên lời mình đã nói rồi. Hay là sống lâu quá rồi, già mà lẫn thần?” Kim Anh Tử bình thản ung dung phản kích.

“Phản rồi! Dám dùng khẩu khí này nói chuyện với ta! Ta là trời của nàng a, trời của nàng! Kết hôn không được bao lâu liền làm phản...”

Kim Anh Tử không thềm để ý nữa, lăm bắm một mình: “Cuối cùng cũng kéo đến tận đây sao?”

“Nếu đến thật sẽ không chỉ chết vài người như thế đâu.” Diệp Lãnh cười nhạt. “Tranh giành tài nguyên thôi. Ma tộc cũng không phải là ngốc, phá sạch để rồi đồng quy vu tận sao? Dù sao nhân gian cũng chỉ thuộc về bách ma, giành giật chút hỗn phách tẩm bổ cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng.”

“Chàng không phải cũng ở trong bách ma đấy chứ?”

Diệp Lãnh đầu tiên là ngậm miệng, sau đó mới xấu hổ trả lời: “Ai thềm cần cái vị trí chết tiệt đó? Còn không phải tại nàng! Lúc trước là ai trối ta trong thân thể nhân loại? Hả? Khi đó ta đang được xếp dự bị, lão thái bà vô liêm sỉ...”

Không phải nói không cần sao?

Nàng vô lực thở dài, nhìn đường chân trời. Gió nam thổi qua, mang theo hơi nước ôn nhuận, đáng tiếc còn lẫn cả vị máu tanh chết chóc.

Thần hồn đã thông báo rồi, nhưng nàng lại không biết làm thế nào mới ngăn cản được tai hoạ lớn như vậy. Nàng có thể che chở được phương này, nhưng cũng chỉ có phương này mà thôi.

Chỉ có một vài chuyện có thể cho nàng chút an ủi. Diệp Lãnh tuy lạnh nhạt với nhân loại, nhưng vẫn giúp nàng. Còn thêm cả Phần Ngục hưng phấn vô cùng, đánh giết toàn bộ ma đầu tiếp cận xương sống của hòn đảo. Mà tám biến hiệu vi mệnh vu vẫn còn chưa bị tróc sơn, ít nhất đám người Sự Ma không thấy tìm đến.

Thần linh thiên giới không nhúng tay như thường lệ, nhưng một ít yêu quái đã sống lâu trên mặt đất là đoàn kết chiến đấu, lẫn khuất khắp nơi, ngăn cản Dịch ma đang không ngừng kéo đến.

Không ngờ, trợ giúp nàng canh giữ, lại là hai ma nhân, cùng một đám yêu quái. Thậm chí chính nàng cũng không thuộc loài người.

Nhưng thế lực vẫn rất mỏng manh. Tiểu ma số lượng khổng lồ, nếu đồng loạt xông đến, rất khó đối phó... Cho dù có đánh được thì với bọn họ cũng chỉ là về lại Ma giới mà thôi, nếu không được, thì mạng sống của nhân loại chỉ mỏng manh như thủy tinh.

Làm sao bây giờ? Nàng do dự.

Vốn trầm ổn, nhưng tình thế đến nước này nàng cũng có chút nôn nóng, lại đột nhiên nhận được điện thoại của Sóc.

Sóc vẫn tĩnh lặng như vậy, không nói gì nhiều, chỉ hỏi có đồng ý để nàng tiến cử một người đến bái phỏng.

“Ai? Vì sao cần bái phỏng ta?” Kim Anh Tử có chút kinh ngạc.

“Người... là “vi mệnh vu” cuối cùng.” Sóc chậm rãi nói. “Nhưng gánh nặng này không thể đặt hết trên lưng người... Đại đạo bình hành không phải chỉ cần dựa vào một người là có thể chống đỡ. Người kia tên là Từ Như Kiếm. Đệ tử cố nhân, hoà nhã với hắn một chút.”

“...Sóc, ta đã gặp Thiếu ti mệnh.”

“Ta cũng gặp. Không ngờ chỉ có vị thần đã bị loài người bỏ quên là mở miệng cảnh báo.” Sóc nhẹ nhàng ngắt điện thoại.

Không phải. Kim Anh Tử yên lặng nghĩ, ngài chưa từng thực sự bị quên đi.

Sau đó, nàng đón tiếp vị khách Từ Như Kiếm kia, một đạo sĩ thiếu niên... Ít nhất nhìn từ góc độ của nàng, còn rất trẻ, lại tài hoa, rất có tiềm năng.

Tuấn tú cao ráo, mới chỉ bằng đó tuổi đã có chút thành tựu.

“Mất nàng làm sao vậy?” Diệp Lãnh nghiêng răng nghiêng lợi, đổ kị phỉ báng: “Hắn ta ít nhất cũng phải bốn năm mươi tuổi!”

“Còn trẻ hơn chúng ta rất nhiều, rất nhiều...”

“Nàng... Đáng ghét! Ta đã nàng làm xấu mặt trước mặt người ngoài bao giờ chưa...” Hắn cần nhẫn, ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn Từ Như Kiếm, lại nhỏ giọng nói với Kim Anh Tử: “Muốn ăn trẻ con cũng phải để ý giữ răng, ta nói nàng nghe, cẩn thận sâu răng đó!”

Nói rồi không cam tâm tình nguyện mà rời đi.

Từ Như Kiếm vẫn giữ lễ xa cách, nhìn theo hướng Diệp Lãnh bỏ đi, nói: “Hắn ta hình như không phải người.”

“Ta cũng đâu phải.” Kim Anh Tử ôn hoà trả lời. “Nhưng lúc này trấn thủ chỉ có chúng ta thôi.”

Đạo sĩ trẻ tuổi bối rối một chút, nói: “Ngài là vi mệnh vu bảo hộ sinh linh một đảo.”

“Là một trong mà thôi, hơn nữa đã qua lâu rồi... Huống chi ta còn bị hoạ chủng kí sinh.”

Đạo sĩ ngẩng đầu nhìn Kim Anh Tử, vẻ mặt có chút xót thương: “Tiền bối, những chuyện này, không nên nói với những kẻ thiếu hiểu biết.”

Kim Anh Tử thần nhiên cười. Tuy rằng ẩn cư ở phía đông, nhưng nàng vẫn nghe thấy uy danh của đạo sĩ trẻ này.

Nghe nói, người càng trẻ, càng thích diệt cỏ tận gốc, đuổi tận giết tuyệt. Không ngờ, đây lại là đứa nhỏ hiểu thế nào là bi thương.

Hiểu rõ rồi, đạo sĩ này thật ra có rất nhiều quan điểm hợp với nàng, hai người trò chuyện rất vui vẻ, Kim Anh Tử rất nhanh chóng liền đồng ý gia nhập liên minh do Linh Bảo phái đứng đầu, chiến đấu với Dịch ma, hơn nữa còn hứa hẹn sẽ thuyết phục yêu linh trong phạm vi quản lí của mình.

Bọn họ chuẩn bị đàm phán cùng Ma giới, nhưng Ma giới có tiếng là hay bằng mặt không bằng lòng, cho nên cần sự giúp đỡ từ khắp nơi, có đủ mềm mỏng và vũ lực, mới có thể đàm phán thành công.

“Chỉ có các ngươi thì không đủ.” Kim Anh Tử nói.

“Đương nhiên không phải chỉ có chúng ta.” Đạo sĩ nghiêm nghị nói, khuôn mặt trẻ trung, nhưng thái dương đã bắt đầu có nếp nhăn. “Đây không phải là chuyện của riêng một nhà, một quốc gia nào, có thể huy động được bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu... Trước mắt vẫn rất thuận lợi.”

Thật không?

“Tiền bối, Linh Bảo phái muốn phái vài người đến tương trợ, hy vọng ngài không thấy đó là mạo phạm.”

Ta không phải một mình chiến đấu, đúng không?

“Nếu người của phái các ngươi không ngại bên này là ma nhân và yêu quái...” Kim Anh Tử trả lời.

“Pháp thuật của môn phái quả thật có chút bài xích...” Đạo sĩ nói. “Nhưng môn nhân không phải như vậy, xin hãy tin tưởng chúng ta.”

Kim Anh Tử gật đầu, rồi tiến hấn đi.

Thật ra, nàng không tin nhiều lắm. Trước giờ nàng đều đơn độc chiến đấu một mình, trong lòng luôn âu lo. Nhưng, thật thần kì, ma dịch đột nhiên lui bước, chỉ có vài kẻ còn lảng vảng trong địa giới, đều bị mấy đứa nhỏ Linh Bảo phái dọn dẹp sạch sẽ.

Từ Như Kiếm vẫn đều đặn liên lạc với nàng, báo cáo tiến độ. Hoàn toàn vì tôn trọng vi mệnh vụ cuối cùng.

Hắn biết, huyết mạch hoàng tộc không có bị tuyệt diệt, may mắn vẫn còn một người tồn tại ở hòn đảo nhỏ này, cho nên Linh Bảo phái mới giành được quyền chủ động, đòi đàm phán thay vì chiến tranh xâm lược.

Thiên hoả hay dịch bệnh, không có gì xảy ra cả.

Thời đại này quả thực tiến bộ. Nàng nghĩ. Không cần liều mạng giống các nàng năm đó, trực tiếp đối đầu mới ngăn được đổ máu.

Đúng là biện pháp tốt.

Sau đó, nàng lại gặp Thiếu ti mệnh, dẫn theo rất nhiều vong linh, mang theo cơn gió ẩm áp, bay lướt qua bầu trời trong xanh.

Thần hồn độn, vẫn khoái trá đi khắp nơi, không để ý đám vong hồn vây xung quanh.

Nhưng nàng nhìn thấy, thần hồn độn đứng trong ánh sáng chói lòa, lại như đang cười lớn, ngay cả cơn mưa ẩm ướt cũng mang theo hân hoan.

Ngài nói: “Đáp án của các ngươi luôn giống nhau.”

Cho dù bị lãng quên, bị coi thường. Cho dù mối liên hệ với chúng sinh càng ngày càng ít, nhưng ngài vẫn thương hại, đúng không? Cho nên ngài mới xuất hiện, nhắc nhở, gợi ý, chỉ đường.

Sóc nói đúng. Đại đạo bình hành không phải chỉ cần một người phụng dưỡng là có thể lưu chuyển.

Nàng để tay lên ngực mình, cười khổ. Quang chi chủ, thần hồn độn, Thiếu ti mệnh, đã nói với nàng, Kim Anh Tử vậy khốn tỷ muội của ngài...

Có hình thì sẽ có bóng. Hoạ chủng là do đủ loại khí chính tà xâm nhập vào cây cỏ mà thành, có lẽ, không khác mấy so với thần hồn độn.

Nhưng mà, những chuyện đó nàng không quan tâm. Nàng là thôn vu, là uông di. Nàng làm việc, không bao giờ trái với lợi ích của loài người.

“Nàng còn muốn đọc thư của tiểu tử kia đến bao giờ?!” Diệp Lân giận lắm rồi. “Vừa xem còn vừa biểu lộ nụ cười khả nghi kia... Cũng không nghĩ đến tuổi của mình đi... Hơn nữa nàng đã lập gia đình!”

Nhìn Diệp Lân đang tức sùi bọt mép, Kim Anh Tử đột nhiên rất muốn trêu chọc hắn.

“A Lân, chàng ghen phải không?”

Diệp Lân trợn mắt cứng lưỡi, gương mặt từ từ đỏ lên, giống như miếng gan heo, thô giọng gào rống: “Nực cười! Ta ghen? Vì tiền bà mà ghen? Hoang tưởng, nàng cũng quá đề ỉnh rồi...”

“Thế cũng được, em đi thăm Phần Ngục đại nhân, gần đây hắn cũng vất vả...”

“Nàng đứng lại đó cho ta! Nhi đồng nàng thích, lão bất tử kia nàng cũng không buông tha... Nàng đừng có nhìn Phần Ngục phẫn nộ như vậy, hắn lớn hơn ta ít cũng phải vài trăm tuổi a! Không được đi, không được đi, không được đi!”

Phát tác xong rồi, nhìn cái lưng thẳng tắp của Kim Anh Tử đang run nhè nhẹ, hắn chợt căng thẳng, khó chịu khó tả. Không phải bị hắn mắng đến khóc chứ? Cảm giác thật không thoải mái... Không bằng để cho Kim Anh Tử đánh hắn giải toả.

Aizz, người này, sức đề kháng sao lại thấp như vậy! Hắn thật sự có chút khó chịu trong lòng mà thôi... Tuyệt đối không phải ghen. Ghen, cái thứ củ chuối, cái thứ chuyện thiếu muối đó, hắn đường đường là nam tử hán đại trượng phu, sao có thể dính vào.

Đang tính toán liệu có nên đập một hai cái chén để Kim Anh Tử có cái bậc thang hạ xuống - nàng đánh một hai cái rồi sẽ ngừng khóc đi? – thì lại nghe thấy Kim Anh Tử khúc khích cười ra tiếng.

Diệp Lân sửng sốt một giây, rống giận nhào về phía nàng, hoàn toàn không thêm nghĩ, xét về vũ lực hai người có bao nhiêu chênh lệch.

10. Chi Thứ Tám: Bị Lãng Quên

1.

Nàng mở mắt, ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi thật thê lương, tích tích tích từng giọt vang trên mái hiên, không khí dần lạnh lẽo. Nhưng trong chăn thì rất ấm...

Có lẽ là bởi vì nhiệt độ cơ thể người bên cạnh, cho nên ấm áp khiến người ta phải quyến luyến, cho dù tướng ngủ của người kia không tốt lắm, lúc nào cũng khoá chân trên người nàng.

Nàng rời giường. Thói quen thâm căn cố đế nhất thời không đổi được, trời còn chưa sáng đã thức giấc, đó dường như đã là đồng hồ sinh lý của linh hồn.

Kéo cao cổ áo, đang chuẩn bị đánh răng, rửa mặt xong thì đi giặt quần áo, liền nhìn thấy bức thư vừa xem tới qua đặt dưới đồ chặn giấy trên mặt bàn, gió lạnh thổi vào phát ra tiếng kêu sần sật.

Đối với những chuyện vừa xảy ra, nàng có chút ngơ ngẩn.

Tại vạ tướng chừng như vô cùng lớn, lại có xu hướng tiêu diệt đại bộ phận vu sư, cuối cùng thì chỉ có nhiều loạn ở vài nơi, đa số là tranh chấp ở những nơi phân chia lãnh địa không đều, mà đám Ma tộc nhân lúc cháy nhà đi hôi của, không cần đợi nàng ra tay, đám đệ tử phái Linh Bảo đều đã tiêu diệt sạch sẽ.

Vốn đã chuẩn bị tinh thần liều lĩnh, cho dù có phá hủy sinh mệnh của nàng và họa chủng cũng phải chống cự đến cùng, cuối cùng lại nhẹ nhàng vượt qua.

Nàng, tự nhiên lại có chút... có chút... thất vọng và mất mát.

Có lẽ nàng mệt mỏi, cũng có lẽ, nàng hy vọng có thể hi sinh đến một khắc cuối cùng, sau đó có thể nghỉ ngơi vĩnh viễn. Nhưng tất cả đều không phát sinh, nàng vẫn phải tiếp tục đối chọi với họa chủng như trước, thậm chí ngay cả giá trị tồn tại của chính mình cũng không còn – nàng cơ bản không phải động chân động tay làm gì, đã có đám đạo sĩ trẻ tuổi xử lý toàn bộ.

Tựa như thần hồn độn bị quên đi, đám vu sư cũ kỹ các nàng, không được giáo dục bài bản, hoàn toàn là dựa vào thiên phú, cuối cùng cũng phải lui khỏi vũ đài lịch sử, không còn chút tác dụng.

Những người có kĩ luật, có tổ chức, có sản nghiệp và tiền tài đủ để bồi dưỡng nhân tài và kéo dài chính Đạo, cuối cùng cũng đã xuất hiện, thay thế được đám vu tốt xấu lẫn lộn của thời đại trước.

Kì thật, nàng không nên không vui, hẳn phải vui mừng mới đúng. Thành phố của nàng càng an toàn – dù sao thần minh thiên giới cũng đồng ý kết nối với những đạo môn đó.

Mà không phải là kẻ đã thành bán yêu, lúc nào cũng như một quả bom nổ chậm là nàng.

Nhưng nàng lại thấy mệt mỏi thê lương, không nỡ buông tay khỏi trách nhiệm của mình. Hóa ra, ta cũng cần cảm giác “được cần đến” như vậy.

Hóa ra, động lực duy nhất để ta tiếp tục cầm cự, chỉ là niềm kiêu ngạo khi được thủ giữ một phương.

Khi kiêu ngạo và cảm giác “được cần đến” không còn nữa, nàng thật mất mát, trống rỗng đến mức không biết phải làm gì mới tốt.

Có thể, rất có thể, từ lúc sinh ra đến giờ, nàng luôn bận rộn. Làm con gái người ta, làm đồ đệ, làm vợ, làm dâu, rồi làm mẹ, làm bà, làm cụ...

Đồng thời cũng bảo vệ một vùng đất, dù bị họa chủng nhập thân cũng chưa từng buông xuống.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn bị gạt ra ngoài. Bây giờ, nàng là một vi mệnh vu được tôn trọng, được ngưỡng mộ, nhưng cũng là vô dụng với thế gian.

Mở van nước, dòng nước lạnh như băng thu hút lực chú ý của nàng, bắt đầu giặt tay từng bộ đồ một. Diệp Lãnh đi làm ở công trường, chỉ dùng máy giặt thì không tẩy sạch được bùn đất và dầu máy loang trên đó.

“Nàng sao phải dùng tay?” Diệp Lãnh ngái ngủ bước vào, mặc bộ quần áo thể thao, xoa bụng oán trách. “Nếu không biết dùng yêu lực, ta dạy cho nàng, cũng không phải việc gì khó... Tội gì phải hành hạ tay mình thế? Mùa đông lạnh đến nứt cả da! Lão bà của ta lại thích khổ như vậy?”

Cảm giác âm u từ sáng sớm, chỉ cần hắt nói vài câu như vậy liền tiêu tán. Có lẽ ta cũng quả thật là người dễ dỗ dành. Kim Anh Tử nghĩ.

“Đói rồi sao?” Kim Anh Tử mỉm cười quay đầu. “Mấy bộ quần áo mà thôi, giặt một lát là xong. Em chỉ là thích tự tay giặt quần áo của chàng.”

Diệp Lãnh lập tức tỉnh ngủ, gương mặt và lỗ tai hơi phồng hồng, thô giọng nói: “Chẳng lẽ dùng yêu lực giặt lại không sạch bằng giặt tay? Thôi, quên đi, lão thái bà cứng đầu... Nói chuyện với nàng không thông. Chỉ có trụng trần với chân giò hun khói thôi, không có nhiều hơn đâu.” Vừa xoa bụng vừa lăm bầm, xoay người vào bếp, không bao lâu liền có mùi đồ ăn truyền ra.

Kì thật nàng vẫn còn “được cần” đấy chứ... dù chỉ là tạm thời. Diệp Lãnh vẫn cần nàng... Tuy nàng không hiểu vì sao. Nàng quản giáo nghiêm khắc, hẳn vẫn thường xuyên nổi giận... nhưng mà...

Không hiểu, không biết. Chuyện tình giữa nam nữ với nàng mà nói, còn trắng hơn cả tờ giấy. Nàng biết thế nào là cô đơn, ngày trước khi còn trẻ thủ tiết nàng còn biết thế nào là ham muốn... nhưng nàng cho rằng,

đó chỉ là bản năng sinh sản nguyên thủy của con người mà thôi. Nàng không hiểu con trai, cháu trai, khi vợ chết trẻ sao lại phải bi thương đến chết như vậy, nói thế nào cũng không chịu tái giá.

Nàng thừa nhận, con dâu, cháu dâu đều là người tốt, bọn chúng cũng đều là thanh mai trúc mã với nhau cả, nhưng đến mức mà khi một người buông tay rời nhân thế, người kia lại như đã chết một nửa, tinh thần và sức lực đều dồn vào cửa hàng, nhất định không chịu cưới người khác; thì quả thật Kim Anh Tử không lí giải nổi.

Kim Anh Tử thừa nhận, nàng không hiểu... vốn không hiểu. Nàng và trượng phu ngày trước tương kính như tân, khách khí vô cùng... còn hơn cả người xa lạ. Trượng phu chết, tuy nàng có cảm thấy ưu thương, nhưng cũng không quá dữ dội... Nàng còn bận nhiều, một nhà lớn bé đều trở thành gánh nặng trên vai nàng, nàng còn gần như quên mất gương mặt trượng phu chỉ sau vài năm... Thỉnh thoảng nếu con trai có hỏi, nàng còn phải cố gắng hồi lâu mới đại khái hình dung ra dung mạo người xưa.

Nhưng hiện tại, hình như nàng đã hiểu... một chút.

Nếu Diệp Lãnh rời nàng đi – việc này cơ hồ là đương nhiên – nàng có lẽ cũng không cùng kẻ nào “đấu trận” nữa. Có rất nhiều hồi ức đã nhét đầy vào đầu nàng. Nàng không cách nào tưởng tượng ra cảnh mình lại kết hôn với người khác, hoặc là lên giường với người khác.

Nghĩ thôi cũng thấy kì quái.

Giặt xong quần áo, nàng vào bếp, Diệp Lãnh nhét một ly sữa nóng vào tay nàng, dài mặt: “Lạnh đến đỏ cả tay rồi! Da ngứa quá phải không? Kiền bà? Ăn cơm!”

“Thật ra để em giặt xong sẽ làm cơm.” Độ ấm của ly sữa lan dần trong lòng bàn tay nàng, lúc đầu có chút rất, dần dần lại dễ chịu.

“Chờ được nàng đến làm cơm? Lão tử chết đói luôn! Đây, không phải làm vì nàng đâu, là ta đói bụng, chờ không được! Tiện thể thì nấu cho nàng luôn, là thuận tiện!”

Nhưng mà người cũng không ăn trước nha. Bánh mì vẫn còn trong lò nướng, chân giò và trứng thì trong lồng giữ nhiệt.

“Cám ơn.” Nàng thành thật nói.

“Cảm ơn, cảm ơn cái rắm! Đã nói không phải làm vì nàng... Ăn phần của nàng đi!” Diệp Lãnh chặt vật rỗng to, không đợi Kim Anh Tử đưa tay lấy, đã thô lỗ đẩy cái đĩa đồ ăn cho nàng.

Ăn rất ngon, rất ngon. Nghe nói trong tiếng Anh, từ “ác ma” và “mĩ vị” có quan hệ với nhau... Nàng vốn nghĩ chẳng thể nào, nhưng bây giờ thì hiểu rồi... Ít nhất tay nghề của Diệp Lãnh đích thực ngon như ma quỷ.

“Thật ra, chàng không cần đi sửa đường.” Kim Anh Tử chần chờ một lát. “Đi khách sạn năm sao cũng có thể làm bếp trưởng đó.”

“Sửa đường rất tốt, đám đàn ông ở chung với nhau rất thoải mái. Ai thèm đi phục vụ đám tiệc cỡ lúc nào cũng ra về có tiền? Lão tử là Phong ma vương tộc! Ai xứng ăn cơm lão tử làm? Hả?” Lỗ mũi hướng lên trời.

Trời mưa, cho nên hôm nay Diệp Lãnh không có việc gì. Nhưng hắn không ở nhà, kích động nói đi tìm bằng hữu... Nghe nói là một Ma tộc đang làm việc ở một đại học nào đó, là người quen của hắn.

“Đừng gây rắc rối.” Kim Anh Tử sửa sang cổ áo cho hắn.

“Lão tử nhìn giống như chỉ cần xuất môn là gặp rắc rối sao hả? Hừ!” Cơn tức của hắn cũng xẹp xuống rất nhanh. “Cái kia... Sẽ rất nhanh về nhà với nàng.” Nói rồi đọc một lời chú, liền lập tức biến mất.

Kim Anh Tử mỉm cười lắc đầu, thu dọn bàn ăn. Diệp Lãnh luôn không chịu ngồi yên... Chỉ cần không cần làm việc, lập tức chạy loạn khắp nơi, mà cũng thật kì quái, ma lực hắn thấp kém, nhưng bạn bè thì rất nhiều.

Có lẽ, ai cũng không có cách nào thật sự ghét hắn được.

Mở cửa hàng, pha một ấm trà ngon, việc buôn bán vẫn chán nản như thường lệ. Nhưng nàng biết, phải Linh Bảo vẫn phải người giám sát vùng đất của nàng.

Là giám sát ta. Kim Anh Tử nghĩ. Bọn họ tuy rằng tôn kính vi mệnh vu, nhưng lại sợ hãi nàng sẽ bại dưới tay họa chủng. Nếu có ngày đó, đám người đó sẽ làm giấy báo tử cho nàng.

Nhưng nàng không muốn nói toạc ra, cũng không tính xua đuổi. Có lẽ như vậy là tốt nhất... Dù sao nàng cũng đã thuộc về quá khứ, đối với thế giới này chỉ còn tác dụng giam giữ họa chủng mà thôi.

Có lẽ như vậy là tốt nhất.

2.

Ban đêm, Diệp Lãnh trở về, cười đến khoa trương, kể cho nàng nghe chuyện “ma giới tự tuyển chí tôn”, sinh động như thật.

“Nàng có biết có bao nhiêu tức cười? Ha ha ha! Một tiểu quý nhân loại nào đó đề nghị dùng một phương thức tỷ võ, bắt chước một bộ truyện nào đó để chọn Ma tôn, thế mà đám quân chủ ngu xuẩn kia cũng đồng ý! Hiện tại đều chạy đi đánh võ cả rồi, ha ha ha~” Hắn giơ giơ DVD trong tay. “Chính là làm theo cái này! Ta theo chân bọn chúng lấy được, chúng ta cùng xem buồn cười đến mức nào ha ha ha...”

Hắn bật DVD, ôm cứng Kim Anh Tử ngồi trên ghế cùng xem... phim hoạt hình “Nhất dương chỉ”.

Kết quả? Kết quả chính là hắn cũng không khác gì đám anh em đồng liêu của hắn, đều trầm mê đến không thể rời màn hình, bộ DVD đó hắn phải xem đến n lần, lại xem từ “Nhất dương chỉ” xem đến “Hunter x Hunter”, lại bởi vì “Hunter x Hunter” ra quá chậm, liền ngày ngày la hét đòi đi Nhật Bản ám sát tác giả, khiến Kim Anh Tử phải động roi mới yên.

“...Ma giới thật nhàm chán, phải không?” Kim Anh Tử nhìn đứa trẻ to xác này mà chán nản... Thật là càng lớn càng tụt lùi.

“Nói thật, đúng là con mẹ nó nhàm chán.” Diệp Lãnh thừa nhận. “Chỉ biết theo đuổi sức mạnh, sức mạnh, sức mạnh! Thắng thì ăn luôn ma lực đối thủ... sau đó lại đánh, lại ăn. Ta không có sức mạnh, bọn họ khéo còn không thiết ăn ta... Mẹ nó đủ dọa người. Bây giờ nghĩ lại, quả thật nhàm chán chết người... Trước kia ở nhân gian ta làm cái gì a, chỉ biết liều mạng tu luyện và đùa bỡn nữ nhân, chưa bao giờ biết có những trò thú vị như vậy...”

Kim Anh Tử trầm mặc một lúc, nói: “Ta cũng là một trong số những nữ nhân chàng đùa bỡn sao?”

Gương mặt Diệp Lãnh chợt xanh mét, răng nanh nghiến vào nhau ken két, trừng mắt với Kim Anh Tử: “Tùy nàng muốn nghĩ thế nào thì nghĩ! Đầu heo! Kim Anh Tử là đầu heo!” Hắn tức giận chạy ra ngoài, đến vài ngày không về nhà.

Ta vì sao lại nói ra lời đó? Kim Anh Tử kinh ngạc nghĩ. Vì sao... Rõ ràng biết Diệp Lãnh bây giờ là thực lòng, hắn nhất định sẽ rất giận.

Rõ ràng biết, hiện tại Diệp Lãnh rất rất rất để ý đến nàng.

Rốt cuộc là vì sao?

Nàng thu dọn DVD và truyện tranh tán loạn trong phòng khách, lòng rối như tơ vò. Sau đó ngồi bệt trên thảm, nhìn màn hình TV, chờ nàng ý thức được, thì phát hiện mình đã khóc từ lúc nào.

Vì sao? Chạm vào nước mắt của chính mình, nàng càng khó hiểu. Rõ ràng biết là không thật...

Cả đời nàng, cuộc đời dài như vậy, nhìn lại chỉ thấy như hoa trong gương, trăng trong nước, mờ ảo hư vô. Cố gắng và kiêu ngạo của nàng, tự tôn và chấp nhất, theo dòng chảy của thời đại, thật nhỏ bé vô hình.

Hiện tại bỏ cuộc cũng không sao... sẽ có người đến tiêu diệt họa chủng, để nàng được thực sự ngủ yên, sẽ có người, rất nhiều người đến tiếp nhận công việc của nàng.

Nàng đã đi vào lịch sử.

A! Hóa ra kiêu ngạo của cô lại trở thành vết thương trí mạng rồi, Kim Anh Tử! Quá mức kiêu ngạo, tự cho là có thể đỡ cả thiên hạ. Chưa bao giờ gánh nặng và trách nhiệm cần nàng, mà chính nàng mới cần chúng để biết sự tồn tại của mình có chút giá trị.

Hiện tại không cần nữa sao?

Nàng có chút bi thương, phiền muộn, rồi lại như nhẹ nhõm.

Xem đi! Nàng cuối cùng cũng thoát khỏi mọi trách nhiệm, mọi thân phận. Nàng cuối cùng được giải thoát rồi... đủ loại trời buộc, nàng được giải thoát rồi.

Cuối cùng, cuối cùng, có thể làm... “Kim Anh Tử”.

Không bao giờ... còn có một tên gọi khác nữa, chỉ là Kim Anh Tử, là ta, là chính mình.

Nhưng cứ như vậy được tự do khiến nàng không biết làm sao, có chút bay bổng, không thể nào chạm đất được. DVD còn chưa soạn xong, nàng ra tựa cửa nhìn bầu trời xanh nhạt bên trên.

Nàng luôn theo người ta đi từ thành phố này đến thành phố khác, có vào núi cũng là vì Phần Ngục. Nhưng khi đó nàng luôn mang theo việc gì đó cần làm, chưa từng nhìn ngắm khung cảnh xung quanh... Nàng không nghĩ ra, trong khu núi đó, ngoài Phần Ngục ra còn có cảnh sắc gì khác.

Nhớ tới đã từng nghe nói, biển rộng đến thế nào, có thể hòa cùng với bầu trời... Nhưng nàng nhiều nhất là đứng ở trung tâm thành phố nhìn ra xa xa mà thôi, vội vàng nhìn qua, đương nhiên không nhớ ra nổi cảnh sắc thế nào.

Ta có thể đi rồi, đúng không? Có lẽ còn ngẫu nhiên gặp được thần hồn độn, có lẽ ngài sẽ nghe ta nói chuyện...

Nhưng nàng vẫn chần chừ. Nàng chưa tạm biệt Diệp Lân... Ít nhất cũng phải chào hân một tiếng. Không phải dùng phù chú hay yêu lực, nàng muốn làm như con người, trực tiếp gặp mặt, tự mình nói với hân, nàng thật sự thích khi hân ôm nàng trong lòng xem DVD, nghe hân rầm rĩ cười to, hồn nhiên như một đứa trẻ.

Cảm ơn hân đã coi nàng là một nữ nhân, không phải bán yêu, không phải vi mệnh vu.

Thằng thần nói với hân, cảm ơn, cuối cùng ta đã biết “yêu” là như thế nào!

Nhưng năm ngày sau, đối mặt với vẻ căng thẳng của Diệp Lân khi về nhà, nàng á khẩu hồi lâu, không còn biết nói gì nữa. Đối với mọi chuyện, kì thực nàng vẫn thấy lạ lẫm.

Hai mặt nhìn nhau hồi lâu, nàng ấp úng lên tiếng. “Cảm ơn, em yêu chàng.”

Diệp Lân chậm rãi mở rộng độ lớn của miệng và mắt, lát sau hốc mắt đỏ hoe, nhào đến ôm mạnh nàng một cái gần như muốn khiến nàng tắt thở, dẫn đến tai họa là khởi động hệ thống phòng vệ của họa chủng, kết quả cuối cùng là người vừa được tỏ tình bị đánh đến thương tích đầy mình...

Đây là ngược cuồng trong truyền thuyết phải không? Nàng đứng nhìn Diệp Lân, buồn bực nghĩ.

Nhưng việc nàng rời đi không bị ngăn cản, Diệp Lân mang theo gương mặt bầm dập, người đầy vết roi chửi mắng cả nửa ngày, vẫn thu thập hành lý, nhận làm hướng dẫn viên cho Kim Anh Tử.

“Ở nhà một chút trò chơi cũng không có, thật không biết nàng làm thế nào ở nhà suốt cả trăm năm.” Diệp Lân cần nhần nàng. “Ta sao có thể để lão bà của mình đơn độc lữ hành... Nhất là nữ nhân không hề ra dáng đã có chồng như nàng, lơ đãng một chút cũng khiến người ta mê mết! Dù sao... tuần trăng mật cũng phải bổ sung.”

“Nhưng là...”

“Không có nhưng! Chồng là trời! Đi theo ta là được rồi! Oaaa cuối cùng có thể đi chơi... Ta phải cho đám trư bằng cầu hữu kia mở mắt, cái gì gọi là tuyệt sắc, còn là tuyệt sắc lão bà của ta!” Diệp Lân đắc chí.

...Kết quả, ta vẫn không thể chỉ làm Kim Anh Tử, mà còn phải kiêm thêm chức vị “nương tử”, thỉnh thoảng còn là “nương”...

Thật ra, cũng không sao cả!

Giống như nàng chưa từng quên đi thần hồn độn, Diệp Lãnh cũng chưa từng quên nàng.

Nàng cầm tay Diệp Lãnh, đây là tay nam nhân của nàng. Nam nhân, của nàng. Thật sự là cảm giác mới mẻ, hơn nữa, có chút không quen.

Nhưng vẫn thấy thật kì diệu.

Hít sâu một hơi, tràn ngập hương vị ngọt ngào của tự do.

Nàng bước từng bước, xuất hiện trong dòng chảy của lịch sử. Sau đó lại bước ra, nhẹ nhàng thanh thản sống cuộc đời của Kim Anh Tử. Bàn tay ấm áp nhắc cho nàng nhớ, nàng không phải chỉ có một mình.

Vì mệnh vụ cuối cùng cứ như vậy biến mất, nhưng cuộc sống của Kim Anh Tử, từ một khắc đó mới thực sự bắt đầu.

11. Phiên Ngoại: Thiên Tàn Bi.

1.

Năm mơ...

Ngồi trên vương tọa cao cao do cây cỏ tạo thành, Phần Ngục mở to mắt, trầm lặng.

Nhân gian quả thật là chốn nguy hiểm, cho dù gần như không tiếp xúc với con người, vẫn có thể dễ dàng chịu ảnh hưởng... Cư nhiên làm ột kẻ thuộc Ma giới nằm mơ.

Không biết là do quá nhiều Ma nhân hạ đẳng đến xâm phạm kích thích, hay là do nghe thấy tình hình tranh đoạt ở Ma giới.

Có lẽ đều đúng cả.

Tiêu Hủy có đến không? Tên Hỏa ma có dục vọng quyền lực ngập trời như thế, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tranh đoạt vị trí Ma tôn, phải không?

Loại chuyện nằm mộng này thật sự là không đáng để ý tới. Hắn đã từng tưởng tượng không dưới một vạn lần mình có thể một đao chém xuống đầu Tiêu Hủy, kết quả, lại nằm mơ thấy những ngày ấm áp trước kia.

Tại vương cung cá lớn nuốt cá bé, đầy rẫy âm mưu hiểm ác đó, hai người nương tựa vào nhau mà sinh tồn. Khi ăn cơm cũng phải có một người ăn trước, không có gì khác thường mới cùng nhau ăn - như vậy nếu bị trúng độc mới có người cứu. Ngủ cũng là một người ngủ, một người canh giữ - nếu không dám thích khách đã sớm lấy được mạng nhỏ của bọn họ.

Hỗ trợ lẫn nhau, tương cứu lúc hoạn nạn. Hắn nhỏ hơn Tiêu Hủy vài tuổi, lúc mới sinh nếu không phải Tiêu Hủy dốc toàn lực bảo hộ, vụng trộm ôm giấu đi, chỉ sợ đến lúc phụ vương về cung, hắn đã chết non từ lâu.

Ma tộc từ khi sinh ra đã có trí nhớ, chỉ cần nửa ngày là đã có thể tự kiếm ăn. Cho nên mọi chuyện hắn đều nhớ rõ ràng.

Hắn là cái đuôi nho nhỏ luôn theo sau Tiêu Hủy, là huynh đệ và cũng là thần tử trung thành nhất. Ma tộc vốn đã có thiên tính theo đuổi quyền lực và sức mạnh, Tiêu Hủy có, hắn cũng có... Nhưng điều đó hoàn toàn chìm dưới lòng kính trọng đối với huynh trưởng.

Không quan trọng, hắn có thể làm bề tôi, là phụ tá của Tiêu Hủy... Hắn có thể... Bởi vì hắn rất yêu ca ca mình, ca ca đã bảo vệ hắn từ ngày mới sinh cho đến khi trưởng thành.

Ở nơi hoàng cung lạnh lùng vô tình, đó là nơi duy nhất hắn cảm thấy có tình cảm ấm áp. Cho nên, hắn mù quáng tin cậy, hoàn toàn ủng hộ Tiêu Hủy, nếu Tiêu Hủy muốn diệt tất cả các huynh đệ khác, hắn sẽ xung phong đi đầu, cho dù hai tay có dính đầy máu các huynh đệ khác.

Nhưng hắn không ngờ, ca ca mà hắn tin cậy, kính trọng, lại cầm đao, đâm về phía hắn.

Thật ra hần nên sớm nghĩ đến, đúng không? Mệnh lệnh của Tiêu Hủy là “giết sạch con của tiên vương”. Mệnh lệnh không bao gồm Tiêu Hủy, nhưng lại tính cả Phần Ngục.

Hần vốn đã nhận mệnh, tuyệt vọng nhận mệnh. Vì củng cố vị trí, mọi quân chủ luôn làm thế, cũng không có gì kì lạ.

Nhưng Tiêu Hủy lại nói với hần, sở dĩ ngày xưa bảo vệ, chăm sóc đệ đệ này, chỉ là vì không muốn bỏ qua một trợ thủ đắc lực.

Đây mới là điều làm Phần Ngục phẫn nộ. Hần căm giận chém một đao thật sâu lên mặt Tiêu Hủy, đồng thời cũng bị Tiêu Hủy làm cho bị thương nặng, liền chết bỏ chạy, trong lúc cùng đường liền lao vào khe hở nối liền nhân gian và ma giới.

Nhưng vì bị Tiêu Hủy làm trọng thương, pháp thuật của hần suy yếu, lại rơi vào ảo giác, nhận lầm chủ sơn thần đang chăm sóc hần là Tiêu Hủy, liền mang hết ma uy ra giết chủ sơn thần, suýt chút nữa làm đảo sụp xuống đáy biển.

Cũng là vì đã dốc sạch ma uy, cho nên mới để ột con người... nói đúng hơn là nửa người nửa yêu đánh lén, giam cầm, bắt thay thế chủ sơn thần đã chết, chống đỡ xương sống cho cả đảo.

Aizz, hần cũng không oán giận gì vu nữ kia... Có lẽ hận ý cũng có cực hạn của nó. Phẫn hận của hần đều đã đặt trên người Tiêu Hủy, đối với vu nữ này, chỉ còn lại mệt mỏi.

Có lẽ như vậy cũng tốt. Hần nghĩ. Dù sao mọi niềm tin, lưu luyến đều đã vỡ nát, hần chỉ giống như một bức tường thành hoang phế. Dù sao cũng không có chỗ dung thân, trên người lại mang trọng thương khó có thể bình phục.

Cứ như vậy đi, không sao cả. Cứ như vậy đi.

Hần bị chôn ở một nơi rất sâu, rất rất sâu. Gần như chạm đến tâm Trái Đất. Nghe nói, trước kia xương sống của đảo này là một ngọn núi lửa rất lớn.

Vì sao lại chôn hần ở chỗ này? Hần không rõ bán yêu kia có ý gì. Làm như vậy không phải cho hần cơ hội khỏe lên sao? Rõ ràng hần đã hại chết nhiều người, cũng coi như là quyên tộc với vu. Nhân loại trọng tình cảm, không phải sẽ luôn nghĩ cách báo thù sao?

Vì sao?

Muốn dùng sinh mệnh còn sót lại và hỏa ma của hần để nuôi dưỡng xương sống đã bị tàn phá của đảo? Có lẽ vậy. Thế thì cứ thế đi. Hần lâm vào giấc ngủ thật sâu, trạng thái gần giống tử vong.

Nhưng không tới vài năm hần liền thức dậy, khi đó hần đã dung hợp với xương sống của đảo. Lúc hần tỉnh lại, tất cả cây cỏ đều hân hoan hướng về hần, giống như hướng về mặt trời.

Sinh vật ngu xuẩn. Hần cười lạnh. Lửa và mặt trời không giống nhau, ngu ngốc!

Nhưng đám sinh vật ngu xuẩn kia lại xúm lại lôi hần từ dưới đất lên, dùng dây và lá bện thành một vương tọa, tôn sùng hần như chủ sơn thần đích thực.

Sinh mệnh ngắn ngủi, lại ngu xuẩn.

Hần định bỏ đi, lại không thể đi... Hai chân hần đã nối liền với mặt đất, không thể tách ra.

Nhưng chuyện này chỉ cần thời gian thôi. Chỉ cần hần tích lũy đủ ma lực, lại chém gãy xương sống của đảo, hần có thể tự do...

Sau đó thì sao?

Quay về Ma giới giết Tiêu Hủy?

Hần đau đớn phát hiện, càng không muốn thừa nhận, hần không xuống tay được, Chuyện cũ cứ như bóng ma vờn quanh đầu hần, hần vẫn thấy rõ gương mặt Tiêu Hủy nhìn xuống, ôm chặt một hỏa ma mới sinh, nhỏ giọng trấn an, run rẩy trốn ở hăm ngăm, dốc hết mọi khả năng để che chở hần.

Nhất định là ma thuật ác độc nào đó, nhất định là thế. Là ảo ảnh Tiêu Hủy ám lên người hắn. Hắn nổi giận với chính mình, nổi giận với Tiêu Hủy, tiêu cực mà tuyệt vọng ngồi trên vương tọa.

Nhưng đám cây cỏ ngu muội đó lại vờn quanh hắn, bảo vệ hắn. Bày ra đóa hoa đẹp nhất cho hắn xem, dâng lên sương sớm trong lành nhất, dần dần hắn còn có thể du ngoạn trong núi nhờ vào đám cây cỏ này.

“Ngu ngốc. Ta không phải sơn thần của các ngươi.” Hắn thì thào.

Nhưng đám cây cỏ mang chỉ số thông minh thấp ấy vẫn vây quanh hắn, ngưỡng mộ hắn. Ngay cả vu nữ gian cầm hắn cũng cứ cách một khoảng thời gian lại đến viếng thăm, quỳ bái hắn theo đúng quy cách với chủ sơn thần, còn nói chuyện với hắn như bằng hữu, mang sách cho hắn đọc giết thời gian.

Thậm chí có làm khó nàng phải cúng tế, nàng còn thật sự đi bắt một kẻ phạm nhân vừa ra tù liền tái phạm, mang cho hắn ăn.

Có lẽ sẽ có ma tộc thích mùi vị của nhân loại, còn hắn thì không. Nhặt nhèo như vậy... Còn không bằng nuốt một ma tộc hạ đẳng.

Nhưng có một loại tình cảm, một loại chờ đợi, một loại ôn nhu khiến hắn thấy thân thiết, quen thuộc. Tuy rằng hắn sẽ vĩnh viễn không thừa nhận.

Kim Anh Tử kia, luôn nghĩ đến chuyện giết hắn, lại luôn bị chút tình cảm nhầm chán ngăn cản, không ra tay nổi. Đúng vậy, thời điểm hắn tự do chính là ngày đảo này phải chìm xuống biển, bất cứ một ai đầu óc bình thường đều biết phải làm thế nào mới đúng... dù sao hắn vẫn đang suy yếu như vậy.

Nhưng nàng lại luôn lén lút vuốt phẳng gai hoa của mình, sau đó thân thiết nói chuyện với hắn, cuối cùng là ôm theo tự trách ra về.

Cỏ cây ngu xuẩn, bán yêu ngu xuẩn. Ngu đến mức... Hắn lại không cách nào động sát tâm. Ngu đến mức... khiến nỗi đau trong lòng hắn dần nhạt nhòa.

Quên đi. Dù sao hắn cũng không còn chỗ nào để đi. Cùng đám ngu xuẩn này chơi cũng tốt lắm... Chưa biết chừng một ngày nào đó Kim Anh Tử hạ được quyết tâm sẽ giết hắn, đám cây cỏ sẽ ruộng bỏ hắn. Đợi đến lúc đó bỏ đi là được rồi...

Dù sao cũng không có chuyện gì làm, không phải sao?

Nhưng không ngờ nhân gian lại nguy hiểm như vậy... Cư nhiên có thể ảnh hưởng đến hắn. Ví dụ như, càng ngày càng thích sự giam cầm của nàng, thỉnh thoảng còn thương xót nàng phải chịu sự thống khổ và dày vò không có hồi kết. Ví dụ như, càng ngày càng thích đám thuộc hạ xanh lét này, thích sự ngu trung, kính yêu mù quáng của chúng.

Ví dụ như... khi ma tộc dám xâm phạm vào lãnh địa của hắn, lại khiến hắn sôi trào địch ý vốn đã nguội lạnh từ lâu, vừa phẫn nộ vừa hưng phấn chém giết, cắn nuốt, ăn đến no căng.

Ăn no rồi hắn có thể tùy thời đứng dậy, nhưng lại không thể rời đi.

Lại ví dụ, hắn có thể nằm mơ một giấc mộng dịu dàng ôn hòa như vậy, nơi khóe mắt còn có nửa giọt lệ.

Hắn sẽ đến phải không? Tiêu Hủy. Theo quy tắc trước kia, sẽ có một đặc phái viên tìm đến. Hắn ta lại tuyệt đối không cho phép có một tai họa ngầm ở nhân gian... Khoảng cách gần như vậy...

Cho nên, đến đây đi, Tiêu Hủy. Thương thế của ta đã khỏi rồi, khỏi đến không ngờ. Đây là đất của ta, ta là xương sống của đảo này.

Đến đây đi.

Ta sẽ giết chết ngươi, chờ khi ngươi không thể mở miệng nói thêm một lời nào nữa, ta sẽ gọi ngươi là ca ca một lần cuối cùng. Sẽ chôn xác ngươi trên đất của ta, bồi bổ cho lãnh địa của ta.

Đến đây đi, đến chỗ ta. Hỏa ma quân chủ, Tiêu Hủy...

Hắn quả nhiên tìm đến.

Phần Ngục nhìn kĩ khuôn mặt hắn, có chút ngoài ý muốn, chính hắn đã nghĩ mình sẽ nổi giận, sẽ điên cuồng, không ngờ lúc này lại bình tĩnh như vậy.

Thật kinh ngạc, trên mặt Tiêu Hủy vẫn còn mang theo vết sẹo do hắn chém năm xưa.

Dựa vào năng lực của hắn, chắc hắn có thể dễ dàng chữa khỏi đi? Dù sao một đao đó của Phần Ngục chỉ có vũ lực... Pháp lực chưa bao giờ là sở trường của hắn.

Càng kì quái là, hắn không mang theo một tên tùy tùng, chỉ đến một mình. Việc này thật ngốc, phải không? Tiêu Hủy chẳng phải vẫn biết thao túng lòng người, luôn biết cách khiến người khác đi tìm chết sao?

Dùng ôn nhu và tàn khốc xen kẽ nhau để thu mua và bán đứng người khác, đó là Tiêu Hủy, là Hỏa ma quân chủ.

“Đừng về Ma giới.” Tiêu Hủy lạnh lùng mở miệng.

Một thời gian dài không nghe thấy ngôn ngữ gia hương, Phần Ngục ngây người hồi lâu mới hiểu được. Hắn cười châm chọc, nói: “Diệt cỏ không tận gốc, xuân đến lại mọc tràn.”

Rõ ràng là Hắn vẫn mướt mà, dịch sang ma ngữ lại chẳng ra sao, thật chói tai.

Nhưng Tiêu Hủy vẫn nghe hiểu, hắn nở một nụ cười dữ tợn. “Đừng quay về. Về ta liền giết ngươi.”

Nói rồi xoay người rời đi.

Nhưng Phần Ngục bị chọc giận. “Đứng lại! Ở chỗ này giải quyết dứt điểm đi. Không được bỏ chạy! Đồ phản bội!” Hắn dồn toàn lực dùng cây cỏ phóng ra một mũi tên.

Tiêu Hủy lại không đánh trả, chỉ né tránh. Quay đầu nhìn hắn một cái, kéo lại áo bào rồi im lặng rời đi.

Ngày đó, trên núi mưa rơi rất lớn, lớn đến mức suýt làm lở đất và gây lũ. Đó là khả năng gọi mưa của chủ sơn thần.

Phần Ngục ôm chặt thân thể của chính mình, đến khi móng tay cắm thật sâu vào da thịt. Hắn không khóc, nhưng mưa to rơi xuống khuôn mặt hắn, nhìn từ xa, rất giống nước mắt.

2.

Đứa nhỏ đó còn sống. Tiêu Hủy im lặng nghĩ. Thật may.

Hắn kéo mũ áo choàng thấp xuống một chút, để không kẻ nào có thể nhìn đến vẻ mặt mình lúc này. Thân là Ma tộc, không thể bị ai, Vương tộc càng không thể.

Không nên đến tẩm cung lúc mẫu hậu sinh con, như thế hắn sẽ không nhìn thấy đệ đệ ruột của mình. Đứa trẻ sơ sinh bé nhỏ ấy, đôi mắt màu lam lấp lánh...

Hắn nhất định là điên rồi, mới có thể nhận lời cầu khẩn của mẫu hậu, ôm đệ đệ trốn đi. Sau đó nhìn đứa trẻ trong lòng mình từ từ lớn lên... Dù sao cũng chỉ cần nửa ngày mà thôi.

Hoàng cung rất tàn khốc, vô cùng tàn khốc. Lúc phụ vương có mặt thì còn tốt... Hắn chính là một trong những đứa trẻ may mắn được sinh ra lúc có mặt phụ vương. Nếu phụ vương ra ngoài, cho dù là quân chủ, cũng không bảo vệ được chính con ruột mình. Có rất nhiều độc thủ.

Hắn vì sao lại đánh cược tính mạng để bảo vệ đứa bé này chứ? Không biết, cũng không muốn biết.

Nhưng đứa nhỏ cứ như vậy không rời hắn nữa, hoàn toàn tin cậy hắn. Ở chốn đầy máu tanh và âm mưu đó, nó là người cho hắn ấm áp, cho hắn có thể yên tâm thở ra.

Vậy là không tốt, cũng không đúng. Tương lai nếu hắn kế vị, nhất định phải giết toàn bộ huynh đệ... Huyết tủy hoàng cung là trình tự đăng cơ của bất cứ quân chủ nào. Hắn không thể yếu đuối, hắn là người có tư cách thừa kế quân vị hàng đầu... Phần Ngục là hàng thứ hai.

Kẻ đáng chết đầu tiên, chính là Phần Ngục. Hắn không thể yếu đuối.

A, ta chỉ lợi dụng nó thôi. Nhất định là như vậy. Lợi dụng nó để đảm bảo an toàn, lợi dụng thứ tình cảm buồn cười của nó.

Cho nên ta yếu đuối một chút cũng không sao... Muốn gạt người khác trước hết phải gạt chính mình.

Chính là như vậy.

Cho nên hắn biến Phần Ngục thành thanh đao của mình, thanh đao huyết tẩy hoàng cung, đang lúc Phần Ngục hưng phấn mà kiêu ngạo đang thắng lợi lên cho hắn, hắn ra tay.

Không còn giá trị lợi dụng, Phần Ngục có thể chết được rồi.

Mắt Phần Ngục mở lớn, gương mặt vậy máu chết lặng, như thể hết thấy vừa sụp đổ. Đôi đồng tử màu lam lại vẫn hết như ngày nào...

Rõ ràng Phần Ngục không né tránh, hắn lại chém lệch. Rõ ràng có thể giết Phần Ngục đến cả nghìn lần... Nó đã mệt như vậy, hắn vẫn bỏ qua vô số sơ hở, chính hắn cũng không hiểu vì sao, còn khiến Phần Ngục chém mình một đao, bức nó phải trốn đến nhân gian.

Hắn đã tự hỏi vô số lần, vì sao, vẫn không có nổi đáp án. Hắn không chữa vết thương trên mặt, cũng không cho thuộc hạ chữa. Một khi có chuyện cần suy nghĩ, đều thích vỗ về vết sẹo đó.

Vì sao?

Như cũ, hắn không biết. Cũng không muốn biết.

Giống như hắn không cách nào khắc chế mình, đi nhìn Phần Ngục một lần, đao cầm trong tay nặng tựa ngàn cân, dù cố thể nào cũng không giơ lên nổi.

Đừng trở về. Nhất định, không được về. Quay về ta sẽ phải giết người...

Vết sẹo trên mặt rất đau, vô cùng đau.

Phần Ngục, đệ đệ. Người không được về. Thân làm người Vương tộc chính là bất hạnh như vậy... Người nhất định không được về.

Đừng ép ta đối mặt với sự yếu đuối của chính mình, đừng bắt ta phải lựa chọn.

Trời đột nhiên mưa to, là Phần Ngục đang điên cuồng phát tiết. Nhưng nó không đuổi theo, thật may!

Thứ vu thuật ác độc, thứ vận mệnh đáng phỉ nhổ. Chúng ta được phép trốn, chỉ là trốn không được.

Vết sẹo càng lúc càng đau.

Nhưng Tiêu Hủy biết, hắn vĩnh viễn sẽ không chữa trị vết thương này, hắn tình nguyện chịu đau. Có như vậy, hắn mới vượt qua chút yếu đuối cuối cùng này... cũng để đôi khi được yếu đuối một chút.

Đêm đó, Tiêu Hủy cũng nằm mơ. Nhân gian thật không phải nơi tốt lành gì, ảnh hưởng đến Ma tộc quá lớn.

Hắn mơ thấy một ngày đẹp trời hiếm hoi ở Ma giới, tiểu Phần Ngục kinh hỉ chỉ cho hắn thấy bầu trời đầy nắng, đôi mắt màu lam lấp lánh như nền trời trong mắt...

Trong lúc Hỏa ma quân chủ nằm mơ, một giọt nước mắt rơi xuống, nóng bỏng như lửa, chảy ngang qua vết sẹo trên mặt, để lại trên gối đầu một vệt cháy đen.

HOÀN

=====

TH: Phiên ngoại này... sao ta cứ cảm thấy có chút xu hướng đam mỹ + incest nhỉ?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nguyet-quy-da-ngu>